

พระอุดมปัญญาภรณ์

(สี ปญฺญาปโชโต)

พระอุดมปัญญาภรณ์ : สี ปญฺญาปโชโต

พระอุดมปัญญาภรณ์
[ลี ปณฺ ปโชโต]

ISBN : 978-616-7224-22-0

ผู้เขียน : มวลหมู่คณะศิษย์ ทุกหมู่เหล่า...ทั้งฝ่ายคฤหัสถ์และบรรพชิต

ที่ปรึกษา : พระราชปริยัติโสภณ, พระครูสุตศาสนการ, พระมหาจริทธิ์ วชิรเมธี

บรรณาธิการ : พระมหาอุเทียน จิรวฑฺฒโน, นายทศพร ศรีคำ

ศิลปะ+จัดรูปเล่ม+ออกแบบปก+พิสูจน์อักษร+ดำเนินการจัดพิมพ์

: สำนักพิมพ์มหาเปรียญ ๕๔๙/๒๕๑ ซอยจรัญสนิทวงศ์ ๓๗ ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

WEBSITE : WWW.MAHAPOR9.COM

E-MAIL : SING9901@HOTMAIL.COM

SING9901@THAI MAIL.COM

MOBILE : 08-9769-3750,08-5813-3716

(แบบ ก.)

หมายรับสั่งที่ ๓๓๔๐

สำนักพระราชวัง

๑ มิถุนายน ๒๕๕๒

พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) อายุ ๕๓ พรรษา ๓๑ เจ้าคณะอำเภอน้ำพอง และเจ้าอาวาสวัดชัยศรี มรณภาพด้วยโรคมะเร็งปอด ณ โรงพยาบาลน้ำพอง อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น เมื่อวันเสาร์ที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ เวลา ๑๖.๕๔ น.

วันอาทิตย์ที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ เวลา ๑๗.๐๐ น. ขอรับพระราชทานน้ำหลวงสรงศพ ณ ศาลาการเปรียญ วัดชัยศรี อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานน้ำหลวงสรงศพ.

คมกฤษ/พิมพ์/ ๓๑-๕-๕๒ /ทาน.

วัน	หน้าที่ พนักงานพระราชพิธี
	นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) เพื่อทราบ.

ทั้งนี้ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับรับสั่งโดยหน้าที่ราชการ

ผู้รับรับสั่ง

(แบบ ค.)

หมายรับสั่งที่ ๓๓๙๔๑ สำนักพระราชวัง

๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

พระราชทานเพลิงศพ พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) เจ้าคณะอำเภอน้ำพอง และเจ้าอาวาสวัดชัยศรี เมรุชั่วคราววัดชัยศรี อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

วันเสาร์ที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๔ เวลา ๑๖.๐๐ น. พระราชทานเพลิง.

คมกฎษ/พิมพ์/ทว-๖๐ /ทาน.

วัน	**หน้าที่** พนักงานพระราชพิธี
	นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) เพื่อทราบ
	ติดต่อขอรับหีบเพลิงที่กองพระราชพิธี สำนักพระราชวัง ไปปฏิบัติ เจ้าภาพไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดทั้งสิ้น.

ทั้งนี้ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับรับสั่งโดยหน้าที่ราชการ

ผู้รับรับสั่ง

สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ

พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) เปรียญธรรม ๖ ประโยค ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต อดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง เป็นพระมหาเถระผู้อุทิศตนบำเพ็ญหิตานุหิตประโยชน์ แก่พระพุทธศาสนาและสังคมโดยส่วนรวม ได้ถึงแก่มรณภาพด้วยโรคมะเร็งกระดูก ณ โรงพยาบาลน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น เมื่อวันเสาร์ที่ ๓๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ เวลา ๑๖.๕๔ น.

ความทราบใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ทรงพระกรุณา โปรดพระราชทานน้ำหลวงสรงศพ ในวันอาทิตย์ที่ ๓๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ เวลา ๑๗.๐๐ น. ภายหลัง คณะสงฆ์ คณะศิษยานุศิษย์ ข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน ชาวอำเภอน้ำพอง และคณะกรรมการวัดชัยศรี ได้น้อมบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายตามลำดับ

สมเด็จบรมบพิตรพระราชสมภารเจ้า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ได้ทรงพระกรุณา โปรดพระราชทานเพลิงศพ พระอุดมปัญญา

ภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) ณ เมรุพิเศษ วัดชัยศรี ตำบลวังชัย อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น วันเสาร์ที่ ๒๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔ เวลา ๑๖.๐๐ น.

พระมหากรุณาธิคุณนี้ นับเป็นเกียรติประวัติอย่างสูงสุด แก่พระอุดมปัญญาภรณ์ และวงศ์ตระกูลตลอดถึงคณะศิษยานุศิษย์ คณะศรัทธาวัดชัยศรี บ้านเสียวอย่างหาที่สุดมิได้

คณะสงฆ์วัดชัยศรี และคณะศิษยานุศิษย์ ขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาส น้อมสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ เพื่อเป็นเกียรติประวัติและเป็นสรรพสิริมงคลเป็นที่ยิ่งตลอดไป

ขอถวายพระพร

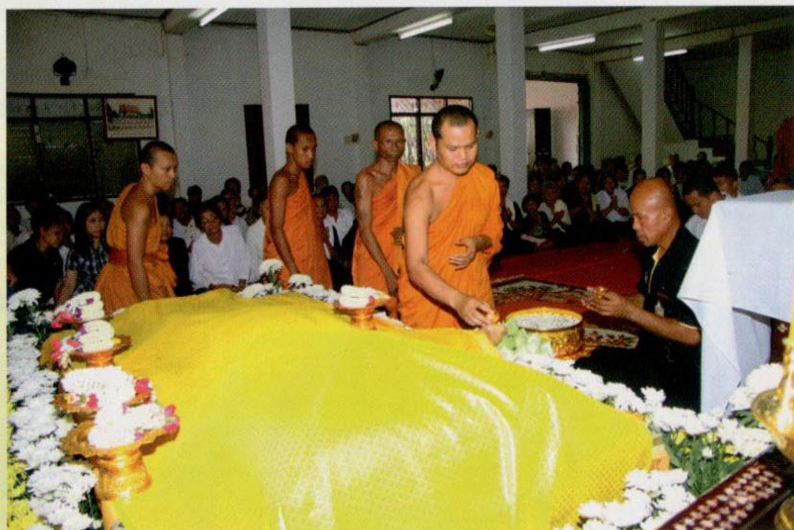
(พระมหาอุเทียน จิรวฑฺฒโน)
เจ้าอาวาสวัดชัยศรี

พระอุดมปัญญาภรณ์
[สี ปญฺญาปีโชโต]

ทิ้งกายสลายร่าง..ฝากความดี

ศิษย์ทั่วหล้าบรรดามี..สังเวช

ทำดีไว้มากมาย
อยู่ก็ดี..ตายก็สุข..ไม่ทุกข์หรอก

ฉันขอบอก
ทำดีไว้..อย่านิ่งเฉย

ทำดีแล้ว
มีแต่สุข..ไม่ทุกข์เลย

อยู่เฉยๆ..ไม่ทำดี
นี่ระวัง

ดีได้ที่..บารมีพอแล้ว
วิมานแก้ว...นั่นธรรมดา

กำหนดการงานพระราชทานเพลิงศพ
พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต)
น.ธ.เอก ป.ธ.๖ ศษ.ม.
อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง
อดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี
อดีตผู้จัดการโรงเรียนพระปริยัติธรรม
แผนกธรรม-บาลี

ณ เมรุพิเศษ วัดชัยศรี บ้านเสียว
ตำบลวังชัย อำเภอน้ำพอง
จังหวัดขอนแก่น

วันพุธ ที่ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ (แรม ๔ ค่ำ เดือน ๔)

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหารเพล แก่พระภิกษุสามเณร

เวลา ๑๓.๐๐ น. บำเพ็ญกุศล ณ กุฏิที่ตั้งศพพระอุดมปัญญาภรณ์

เวลา ๑๙.๐๐ น. พระสงฆ์ ๔ รูป สวดอภิธรรม

วันพฤหัสบดี ที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ (แรม ๕ ค่ำ เดือน ๔)

เวลา ๐๘.๓๐ น. พระภิกษุสามเณร จำนวน ๑๐๐ รูป สวดมาติกาบังสุกุล

เวลา ๐๙.๐๐ น. ประกอบพิธีเคลื่อนเรือนแก้วเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ เวียนรอบเมรุพิเศษ ๓ รอบ เสร็จแล้วเคลื่อนขึ้นตั้งบนจิตกาธาน

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหารเพล แก่พระภิกษุสามเณร

เวลา ๑๓.๐๐ น. ประกอบพิธีบวชชีพราหมณ์

เวลา ๑๓.๓๐ น. แสดงพระธรรมเทศนา ๑ กัณฑ์ โดย **พระราชปริยัติโสภณ** รจจ.ขอนแก่น

เวลา ๑๙.๕๐ น. พระสงฆ์ ๔ รูป สวดอภิธรรม

วันศุกร์ ที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ (แรม ๖ ค่ำ เดือน ๔)

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหารเพล แก่พระภิกษุสามเณร

เวลา ๑๓.๐๐ น. แสดงพระธรรมเทศนา ๑ กัณฑ์ โดย **พระเทพกิตติ-รังษี** จจ.ขอนแก่น

เวลา ๑๙.๕๐ น. พระสงฆ์ ๔ รูป สวดอภิธรรม

วันเสาร์ ที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ (แรม ๗ ค่ำ เดือน ๔)

เวลา ๑๐.๐๐ น. พระสงฆ์สมณศักดิ์ ๓๐ รูป สวดพระพุทธมนต์

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหารเพล แก่พระภิกษุสามเณร

เวลา ๑๓.๐๐ น. แสดงธรรมเทศนา ๑ กัณฑ์ โดย **พระพรหมเวที** กรรมการมหาเถรสมาคม ปฏิบัติหน้าที่ตามพระบัญชาเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ ประธานคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช

เวลา ๑๔.๐๐ น. พระสงฆ์สวดศราทธพรตคาถา / สวดมาติกาบังสุกุล

เวลา ๑๕.๐๐ น. - ฯพณฯ นายชวรัตน์ ชาญ-
วีระกูล รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย ประธาน
ในพิธี เดินทางถึงมณฑลพิธี

- สำนักงานพระพุทธศาสนา
จังหวัดขอนแก่น อัญเชิญหีบ
เพลิงพระราชทาน ถึงมณฑล
พิธี

- อ่านหมายรับสั่งงานพระราช
ทานเพลิงศพ

- อ่านสำนึกในพระมหากรุณา
ธิคุณ

- อ่านประวัติพระอุดมปัญญา
ภรณ์

- ประธานในพิธี เดินทางขึ้นสู่
เมรุพิเศษ เพื่อทอดผ้าไตร
บังสุกุล

- พระสงฆ์สมณศักดิ์ จำนวน
๑๕ รูป พิจารณาผ้าไตร
บังสุกุล

- ประกอบพิธีพระราชทานเพลิงศพ
- พระสงฆ์ ๔ รูป สวดอภิธรรม

วันอาทิตย์ ที่ ๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ (แรม ๘ ค่ำ เดือน ๔)

เวลา ๐๗.๐๐ น. พิธีสามหาบ (เก็บอัฐิ) ถวายอาหารบิณฑบาต

เวลา ๐๙.๓๐ น. เชิญอัฐิตั้งบำเพ็ญกุศล ณ ศาลาการเปรียญวัดชัยศรี

เวลา ๑๐.๐๐ น. พระสงฆ์สมณศักดิ์ ๑๐ รูป เจริญพระพุทธมนต์ฉลองอัฐิ

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหารเพล แก่พระภิกษุสามเณร

เป็นเสร็จพิธี

คำปรารภ

ชีวิตจะมีค่า เพราะทำเวลาให้มีคุณ
คุณสมบัติประจำชีวิต คือสุจริตประจำใจ
ความเจริญทางวัตถุ ยั่วยุให้คนหลงลืมตัว
อย่าเป็นทุกข์ในสิ่งที่เสียไป จงพอใจในสิ่งที่มีอยู่
พระดังอาจจะไม่ดี พระดีอาจจะไม่ดัง

เจ้าคุณอาจารย์พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) อดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งคนทั่วไปมักเรียกขานท่านด้วยความคุ้นเคยว่า "หลวงพ่อมหาสี" ท่านปฏิบัติตัว ครองตน ตามคติธรรมเบื้องต้นอย่างสมบูรณ์แบบ วัตรปฏิบัติของท่านงดงาม ตลอดชีวิตในร่มธรรมของพระบรมศาสดา ท่านบำเพ็ญประโยชน์แก่พระพุทธศาสนาและสังคมมากมาย ผลงานของท่านเป็นที่ประจักษ์ ถึงแม้ว่าจะไม่โด่งดัง แต่ท่านก็เป็นพระดี ที่ควรแก่การเคารพกราบไหว้

น่าเสียดายที่ช่วงชีวิตอันมีคุณค่าของท่านสั้นนัก ท่านได้อาพาธด้วยโรคมะเร็งกระดูก คณะศิษยานุศิษย์

ได้ถวายการอภิบาลรักษาเป็นอย่างดี ภายใต้การกำกับดูแลของคณะแพทย์โรงพยาบาลศรีนครินทร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และโรงพยาบาลน้ำพอง ขณะที่ท่านนอนพักรักษาอาการอาพาธอยู่ คณะศิษย์ได้สับเปลี่ยนหมุนเวียนกัน อ่านหนังสือธรรมะให้ท่านฟัง ณ ตึกสงฆ์ห้องพิเศษ ๒ อาคารสมเด็จพระพุฒาจารย์โรงพยาบาลน้ำพอง ซึ่งท่านก็พยายามกำหนดสตินิ่งฟัง จนถึงวาระสุดท้าย ท่านก็ได้ละสังขารด้วยอาการอันสงบ ในวันเสาร์ที่ ๓๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ เวลา ๑๖.๕๔ น. เหลือไว้แต่คุณงามความดี และผลงานอันทรงคุณค่าที่จะให้คณะศิษย์และผู้สนใจมาศึกษาเรียนรู้ นำไปเป็นแนวทางปฏิบัติและสานต่อปณิธานสืบไป

พิธีพระราชทานเพลิงศพ เจ้าคุณอาจารย์พระอุดมปัญญาภรณ์ ได้กำหนดจัดขึ้นในวันเสาร์ที่ ๒๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔ มีความสำเร็จสมบูรณ์เหมาะสมแก่สมณสารูปทุกประการ **ภายใต้ร่มพระบารมีแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว** โดยได้รับความร่วมแรงร่วมใจ และร่วมพลังศรัทธาจากทุกภาคส่วนเป็นอย่างดียิ่ง ทั้งพระสงฆ์ ข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน

ส่วนหนังสือที่จัดพิมพ์ขึ้นเป็นอนุสรณ์ที่ระลึกในพิธีพระราชทานเพลิงศพครั้งนี้ ได้กำหนดเอาสาระธรรมะ

จากหนังสือ **"พระไตรปิฎก ฉบับดับทุกข์"** ของ **"ท่านธรรมรักษา"** ที่คณะศิษย์ได้อ่านถวาย

ในนามคณะศิษย์และคณะกรรมการจัดงาน ขอนมัสการขอบคุณ พระเดชพระคุณเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ ประธานคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช และพระมหาเถระทุกรูป ที่เมตตามอบธรรมกถาและเดินทางมาร่วมพิธี ตลอดถึงขออนุโมทนาขอบคุณท่านผู้มีจิตศรัทธาร่วมเป็นเจ้าภาพเครื่องไทยธรรมตามรายการต่างๆ จนพิธีการทุกอย่างสำเร็จลงเรียบร้อยด้วยดี

ขออานุภาพแห่งบุญกุศลคุณงามความดี ที่ได้ร่วมกันทำบำเพ็ญในครั้งนี้ ตลอดถึงบารมีธรรมทั้งหลาย จงดลบันดาลประทานพร และคุ้มครองรักษาท่านให้แคล้วคลาดปลอดภัย โชคดี มีสุข เจริญด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ สวัสดีมีชัย ตลอดไป เทอญ

(พระมหาจริทธิ์ วชิรเมธี)

เจ้าคณะอำเภออุบลรัตน์

ในนามคณะศิษย์และคณะกรรมการจัดงาน

สารบัญ

อาลัย
พระอุดมปัญญาภรณ์
(สี ปญฺญาปโชโต)

ประวัติ
พระอุดมปัญญาภรณ์
(สี ปญฺญาปโชโต)

ธรรมบรรยาย
แสงสว่างทางปัญญา
เนื่องในการมรณาของท่านเจ้าคุณ
พระอุดมปัญญาภรณ์

ภาคผนวก

พระอุดมปัญญาภรณ์

ความเสียสละ

ความเสียสละ เป็นพระธรรมคำสอน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเป็นพระพุทธจริยาที่ทรงสร้างสมจนถึงวาระแห่งการตรัสรู้ จุดหมายสูงสุดของความเสียสละ ในพระพุทธศาสนา คือ การเสียสละเพื่อบรรลุพระนิพพาน ความเสียสละจึงก้าวสูงขึ้นไปโดยลำดับ ความเสียสละทุกระดับ ล้วนมีความสำคัญ เช่น ความเสียสละเพื่อรักษาแผ่นดิน ถ้าไม่มีผู้เสียสละเพื่อแผ่นดิน ชาติไทยคงไม่มีแล้ว ความเสียสละเพื่อสถาบัน ความเสียสละเพื่อหน้าที่การงาน ความเสียสละเพื่อสนองงานของคณะสงฆ์เป็นต้น

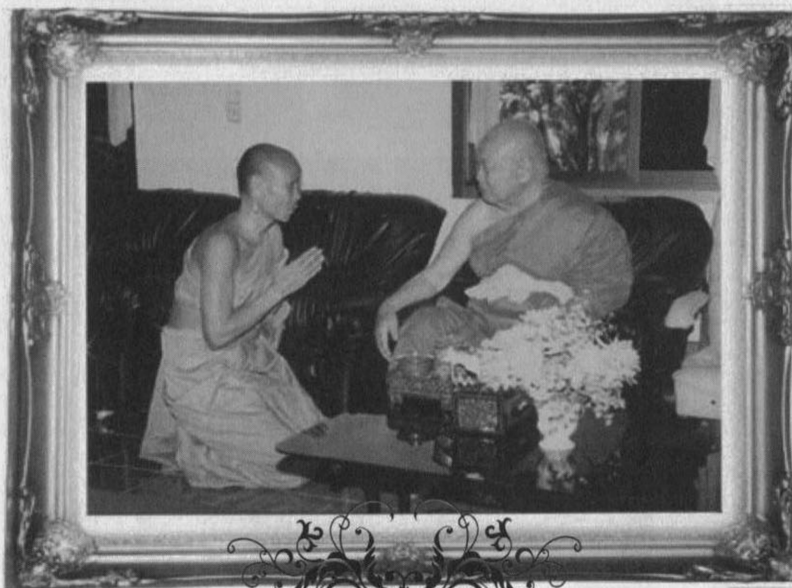
ความเสียสละ โดยทางหนึ่ง เป็นการลดความเห็นแก่ตัว จนถึงขั้นไม่มีความเห็นแก่ตัว

ท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) น.ธ.เอก ป.ธ.๖ ศษ.ม. อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง และอดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี บ้านเสียว ตำบลวังชัย อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น เป็นพระเถระที่มีความเสียสละ ถึงขั้นยอมอุทิศชีวิต ร่างกาย เพื่อพระพุทธศาสนา สนองงานของคณะสงฆ์ สนองงานของสำนักเรียนวัดชัยศรี เป็นที่ปรากฏชัด กล่าวได้ว่าเป็นพระเถระที่มี **"ความเสียสละสูง"** รูปหนึ่ง

ขอให้ความเสียสละ ที่ท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ บำเพ็ญมาแล้ว ได้เป็นปัจจัยให้ท่านเจ้าคุณบรรลุพระนิพพานในที่สุด

สมเด็จพระพุฒาจารย์

(สมเด็จพระพุฒาจารย์)
ประธานคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช
วัดสระเกศ

อาลัย

พระอุดมปัญญาภรณ์

(สี ปญฺญาปโชโต)

น.ธ.เอก ป.ธ.๖ ศษ.ม.

อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง

อดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี บ้านเสียว

ตำบลวังชัย อำเภอน้ำพอง

จังหวัดขอนแก่น

อาลัย
พระอุดมปัญญาภรณ์
อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง
อดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี

เจ้าคุณอุดมปัญญาภรณ์ เดิม..ท่านชื่อสี เป็นคนจังหวัดกาฬสินธุ์ แต่ท่านมาเจริญรุ่งเรืองที่จังหวัดขอนแก่น เป็นพระเถระที่มีจริยาวัตรงดงามน่าเคารพ มีความรู้ความสามารถรอบด้าน เห็นได้จากการจัดการศึกษา

พระปริยัติธรรมด้านบาลี ถือว่าเป็นที่โดดเด่นเป็นอย่างมาก ท่านเจ้าคุณสีเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป ทั้งวงการคณะสงฆ์และฆราวาส ท่านเป็นผู้ที่เอาใจใส่ต่อการศึกษาของคณะสงฆ์ ส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณรมีโอกาสทางการศึกษาจนสำเร็จเป็นมหาเปรียญ สูงสุดถึงเปรียญธรรม ๙ ประโยค

นอกจากผลงานด้านการส่งเสริมการศึกษาแผนกธรรม-บาลีแล้ว ท่านยังเป็นพระนักพัฒนาที่นำพาชุมชนให้มีแต่ความสุขความร่มเย็น เป็นผู้ชี้ช่องทางแสงสว่างแก่ชีวิตของผู้ที่เดือดร้อน เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแก่ผู้เข้ามาพึ่งใบบุญของท่าน เห็นได้จากหลายๆ โครงการของท่าน ไม่ว่าจะเป็นโครงการเกษตรลอยฟ้าคือการปลูกผักปลอดสารพิษก็ดี โครงการธนาคารหมู่บ้าน ซึ่งเป็นโครงการตามแนวพระราชดำริ เป็นโครงการต้นแบบ และเป็นสถานศึกษาเรียนรู้ของหน่วยงานต่างๆ ทั่วประเทศ ท่านจึงถือว่าเป็นพระนักพัฒนาที่หาได้ยาก เป็นที่รักเคารพสักการะของบุคคลทั่วไปเป็นอย่างมาก

บัดนี้ ท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) ได้ถึงแก่มรณภาพล่วงลับไป ตั้งแต่วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ท่านเจ้าคุณเป็นพระที่มีสติ

ปัญญาเฉลียวฉลาด เข้าใจคิดเข้าใจทำ เป็นผู้นำหมู่คณะ ท่านทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม น่าเสียดายอายุงานอันมีคุณค่าของท่านสั้นไปหน่อย ถ้ามีอายุยืนยาวไปมากกว่านี้ ท่านคงจะทำคุณประโยชน์แก่พระศาสนาและประเทศชาติได้มากมาย สมดังพระบาลีพุทธพจน์ที่ว่า **รูปํ ชีรติ มจฺฉานํ นามโคตฺตํ น ชีรติ** แปลว่า รูปร่างกายจะต้องแตกดับย่อยยับไป แต่ชื่อเสียงเกียรติคุณหาได้แตกดับตามไปไม่

จึงเป็นที่หวังได้ว่า ดวงวิญญาณของท่านเจ้าคุณจะต้องมีสุคติเป็นที่ไปในเบื้องหน้าอย่างแน่นอน

พระธรรมวโรดม

เจ้าคณะภาค ๙

อาลัย
พระอุดมปัญญาภรณ์

ค่าของคน : เขียนไว้อาลัย ท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) น.ธ.เอก ป.ธ.๖ ศษ.ม. อดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง อดีตเจ้าสำนักศาสนศึกษาพระปริยัติธรรมแผนกบาลีอันดับหนึ่งของจังหวัดขอนแก่น และอยู่ในชั้นแนวหน้าของประเทศไทย เป็นที่ยอมรับของคณะสงฆ์และสาธุชนทั้งหลาย

ท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ ท่านพัฒนาชีวิตของท่านให้เป็นพระพุทธะ คือ เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ด้วยปริยัติพัฒนา ด้วยปฏิบัติพัฒนาและด้วยปฏิเวธพัฒนา คือ การเล่าเรียนในชั้นภูมิต่างๆ จนสำเร็จตามที่ปรากฏ แล้วก็ศึกษาปฏิบัติตามหลักธรรมในชั้นภูมิต่างๆ นั้น ฝึกหัดกาย วาจา ใจ ของตน ทำให้ชีวิตของท่านเจริญรุ่งเรืองมีผลงานเป็นที่เชิดหน้าชูตาของหมู่สงฆ์ เป็นที่ยอมรับของหมู่ของคณะเป็นอย่างดี

ชีวิต แปลว่า ความเป็นอยู่ มีอยู่ร่วมกันของรูปธรรมและนามธรรม

รูปธรรม คือ สิ่งที่เรามองเห็น จับต้องได้

นามธรรม คือ สิ่งที่เรามองไม่เห็น จับต้องไม่ได้

รูปธรรมและนามธรรมโดยนัยดังกล่าวนี้ รวมกันเป็นขันธ์ ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ โดยรวมก็คือรูปกับนามนั่นเอง

ชีวิต แปลว่า ความเป็นอยู่ มีอยู่นั้น มี ๒ ประเภท คือ

๑. ชีวิตคน

๒. ชีวิตสัตว์รวมทั้งพืช

ชีวิตของสัตว์และพืชนั้น เป็นชีวิตที่พัฒนาไม่ได้ โดยนัยดังกล่าวนี้ อาจฝืนความรู้สึกของเราว่า "เอะ นกเขา...คนเอามาฝึกหัดเป็นนกเราได้ จนมีราคาเป็นแสนเป็นล้าน หรือต้นไม้...เขาเอามาพัฒนาเป็นรูปแบบต่างๆ เช่น ต้นตะโกดัด ราคาแพงๆ ทั้งนั้น แม้ก็จริง ถึงอย่างนั้น...โดยข้อเท็จจริงแล้ว สิ่งเหล่านั้น เขาพัฒนาภายใต้กฎข้อบังคับ เช่น นกเขา...ก็ถูกบังคับให้อยู่ในตุ้มหรืออยู่ในกรง เป็นกฎข้อบังคับ ต้นตะโกก็ถูกลวดหรือตาข่ายรูปแบบต่างๆ ดึงบังคับไว้ แต่ถ้าเมื่อใด ตุ้มหรือกรงขังประตูมันเปิดออก นกเรานั้นก็จักเป็นนกเขาเหมือนเดิม แล้วก็สวมวิญญาณของสัตว์ป่าบินออกไปจนได้ หรือต้นตะโกก็เช่นกัน เมื่อโอกาสลวดมันหมดสภาพ ต้นตะโกนั้นมันก็จะสวมวิญญาณของต้นไม้ป่าเหมือนเดิมเช่นเดียวกัน

ส่วนชีวิตของมนุษย์นั้น เป็นชีวิตที่พัฒนาได้ เพราะมนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ เป็นเหล่ากอของเทพเจ้าผู้ประเสริฐ คือ พระมนูนั่นเอง

พระมนูเป็นเทพเจ้าผู้ประเสริฐ ท่านจะอยู่ชั้นไหนก็ไม่ต้องสนใจ สนใจแต่คำว่า มนุษย์เป็นเหล่ากอของเทพเจ้าชื่อมนูก็แล้วกัน เพราะฉะนั้น ชีวิตของมนุษย์

จึงเป็นชีวิตที่พัฒนาได้ พัฒนาจากชีวิตปุถุชน...คนมีกิเลสหนา ให้เป็นชีวิตกัลยาณชน...คนดีมีกิเลสบ้าง พัฒนาจากชีวิตกัลยาณชน ให้เป็นชีวิตอารยชน...คนเจริญ พัฒนาจากชีวิตอารยชน ให้เป็นชีวิตอริยชน...คนประเสริฐหมดกิเลสตัณหา มีจิตใจสว่างสงบ พบแต่ความสุข ความเจริญรุ่งเรืองไม่มีเหตุไม่มีปัจจัยอะไรๆ มาปรุงแต่งได้ เป็นอสังขตจิต เช่น อย่างพระอริยเจ้าทั้งหลาย มีพระอรหันตสาวกของพระพุทธเจ้าทั้งหลายเป็นตัวอย่าง

การพัฒนาชีวิต ต้องพัฒนาด้วยปริยัติ คือ การเล่าเรียน ถือเอาความรู้สู่การปฏิบัติกาย วาจา ใจ ของตนตามนัยแห่งปริยัตินั้น ชีวิตก็จักประสบผลสำเร็จ คือ ปฏิเวธ ตามแนวทางแห่งสัมมาปฏิบัติของพระพุทธศาสนา แต่ถ้าชีวิตถูกพัฒนาด้วยแนวทางอื่นนอกศาสนาแล้ว ชีวิตก็จักผันแปรเป็นอย่างอื่นไป ตามอิทธิพลของแนวทางนั้นๆ

ท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ ท่านคงจะมีความมุ่งมั่น ขยันต่อการบำเพ็ญประโยชน์ตนและบำเพ็ญประโยชน์ของผู้อื่น และประโยชน์สูงสุด คือ ปรมัตถประโยชน์ จึงเป็นชีวิตที่น่าอนุโมทนาและเป็นที่

น่าอาลัยเป็นอย่างยิ่ง สมกับคำของบัณฑิตนักปราชญ์ได้กล่าวไว้ว่า **“ค่าของคน อยู่ที่ผลของงาน”**

จึงขอตั้งจิตอธิษฐาน ให้ดวงวิญญาณของท่านไปสู่สุคติภพด้วยเถิด

ผลงานจากชีวิตของท่านมีค่าปรากฏแก่สายตาและจิตใจของกัลยาณสาธุชนทั้งหลายเป็นอย่างดี ยากที่จะลืมเลือนไปได้ ขอดวงวิญญาณของท่านเจ้าคุณจงไปสู่สุคติภพเถิด

(ดร.พระเทพกิตติรังษี)

เจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น

เจ้าอาวาสวัดธาตุ พระอารามหลวง

คำอาลัย
แด่ พระอุดมปัญญาภรณ์
อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง
อดีตเจ้าสำนักศาสนศึกษาวัดชัยศรี

ท่านเจ้าคุณ...พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง อดีตเจ้าสำนักศาสนศึกษาวัดชัยศรี เป็นพระเถระที่มีความรู้ความสามารถ มีความเสียสละ มีความสัมมาคารวะ มีศีลาจารวัตรงดงาม ได้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาเป็นจำนวนมาก เช่น

การปกครอง ท่านได้เอาใจใส่ในการปกครองดูแลพระภิกษุสามเณรทั้งในวัดและในเขตอำเภอน้ำพองเป็นอย่างดียิ่ง ถือหลักปกครองแบบพ่อปกครองลูก

การศึกษา ท่านได้เอาใจใส่ในการศึกษาพระปริยัติธรรมทั้งแผนกธรรมแผนกบาลีจนมีผู้มาสนใจศึกษาทั่วประเทศ ผลการสอบบาลีเป็นที่น่าพอใจ เพราะมีผู้สอบได้เป็นจำนวนมาก จนได้รับยกย่องในด้านสมณศักดิ์ ที่ **พระครูสุธีปริยัตโยดม** แปลว่า ผู้มีความรู้ในการศึกษาพระปริยัติธรรมอย่างสูงยิ่ง นอกจากจะ

สอนในสำนักของตนแล้วยังได้ส่งพระภิกษุสามเณรไปศึกษาในส่วนกลาง จนมีผู้สอบได้เปรียญเอกหลายรูป

ด้านสาธารณสงเคราะห์ ท่านได้นำแนวพระราชดำริของององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ มาให้ญาติโยมชาวบ้านเสียวปฏิบัติร่วมกัน เรียกว่า "ธนาคารหมู่บ้าน" มีเงินฝากหลายสิบล้าน เป็นการช่วยเหลือชาวบ้านที่ยากจนให้สามารถหยิบยืมไปใช้จ่ายได้ทันท่วงที จนได้รับตั้งสมณศักดิ์ พระราชาคณะที่ **พระอุดมปัญญาภรณ์** แปลว่า ผู้ประดับด้วยปัญญาอันสูงสุด

ท่านเจ้าคุณอุดมปัญญาภรณ์ ได้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก ดังนั้น การที่ท่านถึงแก่มรณภาพ จึงเป็นการสูญเสียบุคลากรที่ทรงคุณค่าของพระพุทธศาสนาไป แต่ทุกอย่างก็เป็นไปตามกฎของธรรมชาติ ไม่มีใครหนีพ้น ด้วยการตั้งใจทำงาน...ประพฤติดีปฏิบัติชอบต่อพระพุทธศาสนา ขอให้ดวงวิญญาณของท่านจงไปสู่สุคติในสัมปรายิกภพ..เทอญฯ

พระราชปริยัติโสภณ
รองเจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น
วัดหนองกุง

อาลัย
พระอุดมปัญญาภรณ์
อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง
อดีตเจ้าสำนักศาสนศึกษาวัดชัยศรี

ข้าพเจ้ารู้จักและคุ้นเคยกับพระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) น.ธ.เอก ป.ธ.๖ ศษ.ม. มานาน เพราะเป็นผู้กำกับดูแลเกี่ยวกับการเรียนการสอนนักเรียนและครูสอนนักธรรมและบาลีมาเหมือนกัน มักพบปัญหาในลักษณะเดียวกัน เมื่อได้คุยกันจึงสนุกดี ถ้ามีพระครูสิริปริยัตยากร รองเจ้าคณะอำเภอเมืองขอนแก่น อยู่ในวงสนทนาด้วย...ยิ่งออกรสออกชาติมาก ท่านเจ้าคุณฯ ท่านเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็ง จะเห็นได้ในเวลาที่ท่านอาพาธ พอทราบว่าเป็นโรคร้าย ท่านไม่ท้อ ท่านต่อสู้โดยวิธีการต่างๆ ด้วยวิธีที่คิดว่าจะเอาชนะโรคได้ ท่านทำตัวประหนึ่งว่าตัวเองไม่เป็นโรคชนิดนั้น ข้าพเจ้าไปเยี่ยมไข้ท่านที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ๓ ครั้ง ช่วงที่ท่านยังไม่เป็นหนักเท่าไร ท่านให้เอกสารเกี่ยวกับเรื่องรักษาโรคมะเร็งแก่ข้าพเจ้า ๑ เล่ม นับว่าเป็นประโยชน์มาก ช่วงที่ท่านมรณภาพ ข้าพเจ้าปฏิบัติศาสนกิจอยู่ที่

สหรัฐอเมริกา กลับมาเห็นหนังสือนิมนต์ไปสวดงานศพท่าน จึงได้รู้ว่าท่านมรณภาพแล้ว ต่อมาได้ไปสวดในงานปัญญาสมวาร และได้อุทิศส่วนบุญไปหาท่านตามคตินิยม ท่านเป็นพระเถระรูปหนึ่งที่ทุ่มเทกับการศึกษาพระปริยัติธรรมอย่างถวายชีวิต เป็นพระเถระที่น่านับถือ เป็นผู้ที่มีผลงานทางการศึกษาแผนกนักธรรม-บาลีมาก เป็นผู้ที่เป็นแบบอย่างได้เป็นอย่างดี ถึงท่านอายุยังน้อยแต่ผลงานมีมาก ได้ฝากหน่อกล้าไว้ในวงการศึกษาทางพระพุทธศาสนามากมาย ได้ทำหน้าที่ของพุทธศาสนิกชนอย่างเต็มความสามารถ ควรจะได้ชื่อว่า เป็นหลานพระพุทธ เป็นบุตรพระธรรม เป็นผู้แนะนำทางวัฒนะ บวชก็ไม่เสียผ้าเหลือง ถ้าสึกขาก็ยังไม่เปลืองผ้าลาย ตายก็ไม่เสียชาติเกิด สมดังสุภาษิตที่ว่า **รูปํ ชีรติ มจฺจานํ นามโคตฺตํ น ชีรติ**.

ขอให้ดวงวิญญาณของพระอุดมปัญญาภรณ์จงสถิตในสุคติภพด้วย...เทอญ

พระพุทธิสารมุนี
รองเจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น

รักและอาลัยท่านเจ้าคุณสี พระอุดมปัญญาภรณ์

ท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ อดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี และอดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง

ท่านเป็นพระมหาเถระรูปหนึ่ง ของอำเภอน้ำพองที่มีบทบาทบริหารการศึกษาแผนกบาลี ในแต่ละปีมีนักเรียนที่สอบเปรียญธรรมได้เป็นจำนวนมาก ติดอันดับนักเรียนที่สอบได้มากระดับประเทศ เป็นเหตุนำมาซึ่งความปิติของเจ้าคณะผู้ปกครองและเจ้าสำนักเรียนคณะจังหวัดขอนแก่น

กระผม...พระครูธรรมสโมธาน ในฐานะเป็นพระอนุสาวนาจารย์ของท่านเจ้าคุณฯ ต่างก็ชื่นชมยินดีในความสามารถและความสำเร็จของท่านมาโดยตลอด

ท่านเจ้าคุณฯ มีวัตรปฏิบัติและอาจารงามเป็นที่เกรงขามของคนทั่วไป

ศิษยานุศิษย์มาสมัครเรียนบาลีทั่วทิศสารทิศในแต่ละปี...รุ่นแล้วรุ่นเล่า ตั้งแต่ประโยคต่ำสุดถึงประโยคสูงสุด ลาสิกขาไปแล้วประกอบอาชีพรับราชการก็มาก อยู่ในเพศบรรพชิตเป็นกำลังเผยแผ่ธรรมของพระพุทธ

ศาสนา บริหารการศึกษาประสบความสำเร็จตามแนวปฏิบัติของเจ้าคุณอาจารย์มีมากไม่น้อยเช่นกัน

ท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ เป็นพระมหาเถระ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวัตรปฏิบัติ มีความอ่อนน้อมถ่อมตน รู้ฐานะ รู้หน้าที่ มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ

ตลอดชีวิตของท่านเจ้าคุณฯ มีแต่ให้ ให้การศึกษาแก่พระภิกษุสามเณร ให้ธรรมแก่ประชาชน ให้ทุนการศึกษาแก่พระภิกษุสามเณรและนักเรียนที่ยากจน ทั้งในและนอกเขตการปกครองอำเภอน้ำพอง

ท่านเป็นที่พึ่งทางใจของประชาชนและข้าราชการทุกภาคส่วน

ในชีวิตจริงของท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ ท่านได้พัฒนาชีวิตของท่าน จากชีวิตเด็กท้องนา ด้อยโอกาสทางการศึกษา มาบรรพชาเป็นสามเณร ... อุปสมบทเป็นพระภิกษุ มีความมุ่งมั่น ขยัน อดทน ใฝ่รู้ใฝ่เรียนด้วยความเพียรพยายาม จนสอบได้นักธรรมชั้นเอกและเปรียญธรรม ๖ ประโยคเป็นต้นทุน เมื่อดำรงตำแหน่งพระสังฆาธิการสนองงานคณะสงฆ์ตั้งแต่ระดับล่าง จนถึงดำรงตำแหน่งเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง ได้สนอง

งานผู้บังคับบัญชาเต็มความสามารถ ถึงจะไม่สมบูรณ์เต็มที่หรือไม่ดีเต็มร้อย แต่ท่านก็พยายามทำให้บกพร่องน้อยที่สุด

ชีวิตและผลงานของท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ มีการวางแผนงานและดำเนินการอย่างมีระเบียบมีขั้นตอน เพื่อก้าวเดินไปสู่จุดหมายที่ตั้งไว้ วางแผนงานที่จะปฏิบัติ มีข้อติดขัด...นำปัญหาปรึกษาหารือผู้บังคับบัญชา เพื่อปรับปรุงแก้ไข

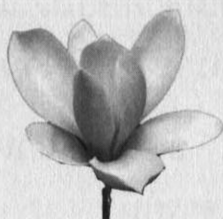
การบริหารการศึกษาแผนกบาลีของสำนักศาสนศึกษาวัดชัยศรี บ้านเสียว จึงเป็นผลงานดีเด่นได้รับยกย่องจากผู้บังคับบัญชา คู่กับงานอื่นๆ ที่เจ้าคุณฯ บริหารในตำแหน่งหน้าที่ มีค่าไม่ด้อยไปกว่าการศึกษาแผนกบาลีด้วย เหตุนี้กระมัง ? ท่านจึงได้รับมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ตั้งเป็นพระราชาคณะชั้นสามัญที่ **พระอุดมปัญญาภรณ์** นำความปลื้มปิติแก่ผู้บังคับบัญชา ครูบาอาจารย์ ตลอดทั้งศิษยานุศิษย์ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์จนปัจจุบัน

การสูญเสียเพชรน้ำหนึ่งของวงการศึกษาแผนกบาลีและผู้บริหารงานคณะสงฆ์ระดับสูงของอำเภอน้ำ

พองครั้งนี้ กระผมในฐานะพระอนุสาวนาจารย์ของท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ มีความอาลัยท่าน และมีความเสียใจไม่แพ้ศิษยานุศิษย์ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ของท่านเจ้าคุณฯ เลย

หลับสบายเถิด...ท่านเจ้าคุณฯ อาจารย์และศิษย์จะสานต่องานของท่านตามกำลังความสามารถแห่งตน.

พระครูธรรมสโมธาน
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดมัชฌิมาวาส
และรองเจ้าคณะอำเภอเมืองอุดร

คำไว้อาลัยอาจารย์

สรรพสิ่งทุกอย่างในโลกนี้มีสามัญลักษณะ ๓ ประการ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มีความเปลี่ยนแปลงเป็นนิจ...ไม่คงที่ และปราศจากสารัตถะอันทำให้ต้องยึดมั่นถือมั่น สิ่งที่ยังคงเหลือเมื่อเราละจากโลกนี้ไปแล้วคือความดีงามแห่งตน ที่ได้สร้างสมผูกพันเรียงร้อยต่อเนื่องเป็นอนุสรณ์ให้อนุชนผู้อยู่เบื้องหลังได้จดจารึกไว้เป็นแบบอย่าง เพื่อเจริญรอยตาม

ระยะเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมา ผมได้เห็นคุณงามความดี ๒ อย่าง คือ **หนึ่ง** : ความงามทางกาย เป็นผู้หยิบยื่นความช่วยเหลือ ปรารถนาดี **สอง** : ความงามแห่งจิตใจ เป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อ โอบอ้อมอารี ทั้งหมดนี้ **อาจารย์ของลูกศิษย์**มีความเหมาะสมทุกประการกับคำเรียกขานนั้น และแม้ท่านอาจมิได้รับรู้ถึงความระลึกคุณจากเหล่าศิษย์ในวันนี้ แต่เชื่อว่า เวลานี้ท่านกำลังมองมาที่เรา...ด้วยความยินดียิ่ง

คุณ ... ... อันใดในโลกหล้ามหาสมุทร มิอาจสูงล้ำค่าคุณของอาจารย์นี้

อาจารย์ ... ... ฝึกประสานงานให้ความคิดชั่วชีวี ทุกข์สุขมีอาจารย์คนนี้เข้าคลี่คลาย

รัก ... ... อาจารย์ที่สุดจากดวงใจ อาจารย์จากไป ลูกศิษย์อาลัยนิรันดร์กาล

อาจารย์คือตะวัน	อันอำไพ	ได้ส่องหล้า
ยอดคนกล้า	ปราชญ์วิชา	อันยิ่งใหญ่
คนทำงาน	ชาญปรีชา	ค่าเกินใคร
จริงน้ำใจ	ให้ทุกคน	ล้นเมตตา
แต่บัดนี้	อาจารย์ผู้ให้	ไม่มีแล้ว
ร่มโพธิ์แก้ว	หลักชัย	ได้สรรเสริญ
ทุกย่างก้าว	ที่กระทำ	นำจำเริญ
จะดำเนิน	แนวชีวี	ที่ดีงาม
ด้วยความดี	ที่กระทำ	จงนำเนื่อง
จงรุ่งเรือง	สงบสุข	ทุกเขตขาม
จงอย่าห่วง	ดวงชีวี	ที่ดีงาม
จงพบความ	สุขฤดี	มีพรชัย
ขอเทพไท้	เทวา	มาน้อมรับ
จงสดับ	ความดีงาม	ความสุขใส
อัญเชิญสู่	ทิพยสถาน	อันวิไล
สถิตใน	ชั้นพรหม	วิมานเทอญฯ

ด้วยความรักและอาลัยยิ่ง

พระครูสุตศาสนการ

คำไว้อาลัย
พระอุดมปัญญาภรณ์

พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) อดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี บ้านเสียว ตำบลวังชัย อำเภอน้ำพองและอดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น เป็นพระมหาเถระระดับเจ้าคณะอำเภอ ได้ปกครองดูแลคณะสงฆ์ในเขตรับผิดชอบ ทั้งทางด้านการปกครอง การศึกษา การเผยแผ่พระศาสนา และการสาธารณูปการ ครบทั้ง 4 ด้าน รวมทั้งด้านสาธารณสงเคราะห์ ตามภารกิจและอำนาจหน้าที่อย่างต่อเนื่องเป็นไปด้วยดี

ในส่วนงานของทางราชการบ้านเมือง

ท่านก็ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือมาโดยตลอด ท่านเป็นพระนักพัฒนา นักการศึกษา และนักสังคมสงเคราะห์ ที่มุ่งมั่น สรรค์สร้างความเจริญแก่ชุมชนและท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านเป็นพระเถระที่มีจริยาวัตรเรียบร้อย สุขุมไม่ถือตัว เข้ากับพระภิกษุ สามเณรได้ทุกรูป รวมถึงพี่น้องพุทธศาสนิกชนที่เข้าไปหา เพื่อขอความเมตตาช่วยเหลือในกิจกรรมต่างๆ ได้ทุกเมื่อ

ท่านจึงเป็นที่เคารพศรัทธาของเพื่อนสหธรรมิกและสาธุชนทั่วไป

การมรณภาพ ของพระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) นับว่า เป็นการสูญเสียพระมหาเถระที่สำคัญในพระพุทธศาสนา ด้วยคุณงามความดีที่ท่านได้ประกอบไว้ ถือได้ว่าท่านเป็นผู้มีความเสียสละอุทิศตนที่สมบูรณ์แล้ว คุณงามความดีของท่านยังคงอยู่เป็นอนุสรณ์ให้ศิษยานุศิษย์และสาธุชนได้รำลึกถึงท่านอยู่ตลอดไป

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลพิภพ จงได้โปรดอภิบาลบันดาลให้ดวงวิญญาณของท่านจงไปสู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเทอญ

(นายสมบัติ ตรีวัฒน์สุวรรณ)
ผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น

คำไว้อาลัย
พระอุดมปัญญาภรณ์

พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) อดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี และอดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น เป็นพระมหาเถระระดับเจ้าคณะอำเภอที่มีบทบาทสำคัญในการปกครองดูแลคณะสงฆ์ในเขตรับผิดชอบมาด้วยดี ทั้งทางด้านการปกครอง การศึกษา การเผยแผ่ และการสาธารณสงเคราะห์ตามภารกิจและอำนาจหน้าที่อย่างต่อเนื่อง

ในส่วนงานของทางราชการบ้านเมืองท่านก็ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือมาโดยตลอด เป็นพระนักพัฒนา นักการศึกษา และเป็นนักสังคมสงเคราะห์ ที่มุ่งมั่น สรรค์สร้างความเจริญแก่ชุมชนและท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านเป็นพระมหาเถระที่มีจริยาวัตรเรียบร้อย ดำรงตนอยู่ในสมณเพศตลอดมา มีความสุขุม ไม่ถือตัว เข้ากับพระภิกษุสามเณรได้ทุกรูป ตลอดทั้งพี่น้องพุทธศาสนิกชนที่เข้าไปหาเพื่อติดต่อประสานงานในกิจกรรมต่างๆ ท่านจึงเป็นที่เคารพศรัทธาของเพื่อนสหธรรมิกและสาธุชนทั่วไป

การมรณภาพของพระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต) นับว่าเป็นการสูญเสียพระมหาเถระที่สำคัญในทางพระพุทธศาสนาในด้านการศึกษา การเผยแผ่ การสาธารณูปการ รวมทั้งการสังคมสงเคราะห์ไปอีกหนึ่งรูป ยังคงเหลือไว้แต่คุณงามความดีของท่านที่ยังคงอยู่ไว้เป็นอนุสรณ์ให้ศิษยานุศิษย์และสาธุชนได้รำลึกถึงท่านอยู่ตลอดไป

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลพิภพ ตลอดทั้งคุณงามความดีที่ท่านได้ประกอบไว้ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ จงดลบันดาลประทานพรให้ดวงวิญญาณของท่านจงไปสู่สุคติ ในสัมปรายภพ ตราบชั่วนิรันดร์เทอญ

(นายพยัต ชาญประเสริฐ)
รองผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น

คำไว้อาลัย
ถวายแด่ เจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์
(หลวงพ่อพระมหาสี)

เหมือนประทีปพลันดับลับจากโลก
ประมวลโศกกำสรวลสลดแสน
ท่านเจ้าคุณอุ่นเกศทั้งดงแดน
นับแสนแสนล้านหทัยปลดปลิวตาม
จะดับโศกอย่างไรในสงสาร
ท่านนิพพานละโลกสู่พรหมสรวง
คำสั่งสอนศิษย์จดจำทุกจิตดวง
เพื่อบวงสรวงท่านเจ้าคุณอุดมปัญญาภรณ์ (หลวงพ่อพระมหาสี)

(นายพินิจ หาญพาณิชย์)
รองผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงราย

น้อมบูชาอาลัย
เจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์
อดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี
อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง

เมื่อคราวที่ผมมารับตำแหน่งนายอำเภอน้ำพองครั้งแรกได้มากราบนมัสการขอพรหลวงพ่อเจ้าคุณ ท่านได้พูดให้ฟังว่า อำเภอน้ำพองเป็นอำเภอที่ใหญ่มีการพัฒนาไม่ขาด ท่านได้พูดในเรื่องเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชนของอำเภอน้ำพอง โดยเฉพาะโครงการสร้างศูนย์พัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนอำเภอน้ำพองหรือวัดพุทธเกษมว่าเป็นสถานที่ฝึกอบรมเยาวชนนักเรียนและหน่วยราชการตลอดถึงผู้ติดยาเสพติดมาบำบัด ณ สถานที่แห่งนี้ไม่ได้ขาด

หลังจากนั้น ท่านได้พาไปเยี่ยมชม ผมรู้สึกประทับใจในผลงานที่ท่านสร้างเพื่อประโยชน์แก่ชุมชน โดยท่านพูดว่า วัดสร้างทั้งผู้หญิงผู้ชาย แต่เวลามีปัญหาอยู่ได้เฉพาะผู้ชาย แต่ศูนย์แห่งนี้อยู่ได้ทั้งผู้หญิงผู้ชาย เมื่อมาคิดดูแล้วพระผู้จะทำงานเพื่อชุมชน สังคมและประเทศชาติอย่างหลวงพ่อเจ้าคุณหายากมาก เพราะท่านเป็น

พระนักพัฒนา นักเสียสละเพื่อชุมชนและสังคม ซึ่งตรงกับโอวาทของพระพุทธเจ้าว่า ภิกษุทั้งหลายเธอจงเที่ยวจาริกไปเพื่อประโยชน์เพื่อความสุขแก่ชนหมู่มาก หลวงพ่อท่านได้ปฏิบัติตามพุทธโอวาทนี้แล้วน้อมนำมาปฏิบัติตาม จนเป็นที่เลื่อมใสศรัทธาของพุทธศาสนิกชนทั่วไป และคุณงามความดีทั้งหลายของหลวงพ่อก็ฝังอยู่ในจิตใจของพุทธศาสนิกชนทั้งหลายผู้ได้เห็นผลงานที่ท่านทำให้ปรากฏแก่สายตาของเหล่าชนทั่วไป

ในการจากไปของหลวงพ่อคราวนี้ ผมในนามตัวแทนของพี่น้องชาวอำเภอน้ำพองรู้สึกเสียดายพระเถระผู้เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของชุมชนเป็นอย่างยิ่ง ขอให้ดวงวิญญาณของหลวงพ่อเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์จงไปสถิตอยู่ในแดนอันเกษมสำราญในสัมปรายภพด้วยเทอญฯ

น้อมถวายบูชาคุณ
นายศิริศักดิ์ ภิญโญภานุวัฒน์
นายอำเภอน้ำพอง

อาลัยหลวงพ่อ เพชรน้ำหนึ่งเมืองน้ำพอง

ผมนายศิริพันธ์ ขุ่มด้วง เคยมารับตำแหน่งเป็นปลัดอาวุโสที่อำเภอน้ำพอง ได้มีโอกาสมากราบขอพรท่านตลอด

หลวงพ่อ...ท่านเป็นพระเถระที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกล เป็นพระนักพัฒนาแนวหน้า ของอำเภอน้ำพอง เพราะผมเคยมาขอนโยบายจากท่าน เกี่ยวกับการพัฒนาชุมชนและการแก้ไขปัญหายาเสพติด

ท่านได้แนะนำวิธีการป้องกันและการแก้ไขเป็นอย่างดียิ่ง

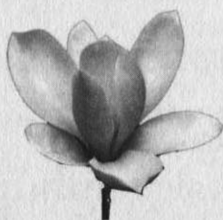
ผมจึงมีความเคารพท่านเสมือนหนึ่งว่า **"พ่อ"** และยังเรียกท่านว่า **"เพชรน้ำหนึ่ง เมืองน้ำพอง"**

การสูญเสีย "เพชรน้ำหนึ่ง เมืองน้ำพอง" ในคราวนี้...นับว่า เป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ จนยากจะทำใจได้ เพราะหลวงพ่อ...ท่านเป็นร่มโพธิ์ ร่มไทร เป็นที่ปรึกษาบำบัดทุกข์ บำรุงสุข ให้กับมวลหมู่ศิษย์ทั้งฝ่ายบรรพชิตและฝ่ายคฤหัสถ์มาโดยตลอด

ผมในฐานะเป็นลูกศิษย์ ของท่านคนหนึ่งรู้สึกเสียดายหลวงพ่อเป็นอย่างมาก ถ้าหลวงพ่อยังอยู่ประโยชน์ก็จะเกิดขึ้นกับอำเภอน้ำพองอย่างมหาศาล

ในโอกาสนี้ผมขอตั้งกัลยาณจิตให้ดวงวิญญาณของหลวงพ่อเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์จงไปสู่แดนสุขาวดีด้วย...เทอญ

อาลัยหลวงพ่อ
นายศิริพันธ์ ขุ่มด้วง
นายอำเภอโกสุมพิสัย

อาลัยเจ้าคุณอาจารย์

ผมได้รู้จักกับท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ และมีความเคารพนับถือท่านมาเป็นระยะเวลาหลายสิบปี เมื่อครั้งอุปสมบทที่วัดชัยศรี บ้านเสียว ท่านก็เป็นอาจารย์สวด หลังจากนั้นก็ยิ่งมีความเคารพนับถือและคุ้นเคยท่านมากขึ้น

ท่านเจ้าคุณอาจารย์นั้น ท่านเป็นพระนักพัฒนา เป็นพระนักเสียสละ ทุ่มเทแรงกายแรงใจ แรงสติปัญญาให้กับศิษยานุศิษย์เป็นอย่างมาก โดยท่านไม่เคยคิดที่จะถามหาค่าตอบแทนอะไรเลยจากลูกศิษย์ จนผู้คนที่รู้จักท่านต่างขนานนามว่า **"พระผู้มีแต่ให้"**

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลงานในด้านการพัฒนาชุมชน ที่ท่านเจ้าคุณอาจารย์ได้ทำเป็นแก่นสารจนเป็นที่ประจักษ์โดดเด่นไปทั่วประเทศ คือ **โครงการธนาคารหมู่บ้านตามแนวพระราชดำริ** ที่จัดตั้งให้ชาวบ้านรู้จักอดออม ไม่เป็นหนี้นอกระบบ อีกโครงการหนึ่ง คือ **ศูนย์พัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนอำเภอน้ำพอง** นับว่าเป็นชีวิตจิตใจและผลงานชิ้นสุดท้ายที่ท่านได้สร้าง เพื่อที่จะช่วยเหลือชุมชน เป็นสถานที่อบรมครูนักเรียน และหน่วย

งานราชการ ตลอดถึงองค์กรหน่วยงานต่างๆ ให้มีคุณภาพ นับว่าเจ้าคุณอาจารย์ได้สร้างสิ่งที่มีประโยชน์ต่อชุมชน ประเทศชาติ พระศาสนาเป็นอย่างมาก

ดินจะกลบ ลบกาย วายสังขาร
ไฟจะผลาญ เผาซาก สิ้นสาบสูญ
ผลงานดี มีอยู่ ช่วยค้ำจุน
ย่อมเทิดทูน แทนซาก ที่จากไป

ขอให้บุญกุศล คุณงามความดี ที่ท่านเจ้าคุณอาจารย์ได้บำเพ็ญมา ทั้งที่เป็นประโยชน์ตน และประโยชน์ผู้อื่น จงมารวมกันเป็นพลวปัจจัย ให้ดวงวิญญาณของท่าน จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพเบื้องหน้าโน้นเทอญฯ

อาลัยเจ้าคุณอาจารย์
นายปัญญา ศรีปัญญา
ประธานคณะกรรมาธิการคมนาคม

อาลัยเจ้าคุณอาจารย์

นับตั้งแต่ทราบข่าวว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระอุดมปัญญาภรณ์ ป่วยเป็นโรคมะเร็งระยะสุดท้าย พร้อมกับที่คุณหมอบอกว่า ท่านมีเวลาอยู่กับลูกศิษย์เพียง ๓ เดือนเท่านั้น

กระผมรู้สึกเสียใจและใจหายว่า พระผู้ที่บำเพ็ญประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา ต่อประเทศชาติบ้านเมือง ได้ป่วยเป็นโรคร้าย แต่ด้วยความเข้มแข็งของหลวงพ่อจึงอยู่มาได้ถึง ๒ ปีเศษๆ จนกระทั่งท่านมาถึงแก่มรณภาพ

การจากไปของหลวงพ่อเจ้าคุณนั้น ผมรู้สึกเหมือนขาดร่มโพธิ์ร่มไทรที่เคยให้ลูกศิษย์ได้พึ่งพาอาศัย

พระเดชพระคุณฯ ท่านได้ใช้หลักในการปฏิบัติต่อลูกศิษย์และพุทธศาสนิกชนทั่วไป คือ สังคหวัตถุ ๔ ประการ กล่าวคือ

๑. ท่านชอบบริจาคทานสงเคราะห์แก่ชาวบ้าน ตลอดถึงประชาชนทั่วไปที่มาขอพึ่งใบบุญจากท่าน โดยไม่ได้หวังผลตอบแทน และท่านยังปลูกฝังลูกศิษย์ให้เป็นผู้รู้จักให้ด้วย

การทำเป็นตัวอย่าง ดังมีคำที่ท่านพูดอยู่เป็นประจำว่า "ยิ่งให้ยิ่งเบา ยิ่งเอายิ่งหนัก"

๒. ท่านพูดจาไพเราะอ่อนหวานกับพระภิกษุสามเณร และญาติโยมที่เข้ามาสนทนากับท่าน (แต่ไม่ใช่ปากหวาน) โดยปกติแล้วท่านเป็นคนไม่พูดคำหยาบคายกับใคร แม้นจะมีอายุน้อยกว่าหรือเสมอกันก็ตาม พูดแต่คำสัตย์ คำจริง คำเป็นที่รักใคร่ต่อพระภิกษุสามเณรและญาติโยม ทำให้ลูกศิษย์และญาติโยมรักท่าน เพราะท่านพูดคุยเป็นกันเองสนุกสนาน

๓. ท่านประกอบแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อวัดวาอาราม และชุมชนในเขตอำเภอน้ำพอง พร้อมทั้งในและต่างจังหวัดเป็นอย่างมาก จนได้รับรางวัลเกียรติคุณต่างๆ หลายรางวัล ผู้คนทั้งหลายจึงเรียกท่านว่า "หลวงพ่อนักพัฒนา"

๔. ท่านปฏิบัติตัวของท่านเสมอต้นเสมอปลาย ไม่ถือตัว ยศ ศักดิ์ ว่าเป็นตำแหน่งนั้น

ตำแหน่งนี้ นับตั้งแต่ที่ท่านเป็นพระมหาสี ปญฺญาปโชโต จนกระทั่งได้เป็นเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ ท่านก็ยังพูดจาและปฏิบัติเหมือนเดิม

ท้ายที่สุดนี้ ขอผลบุญกุศลคุณงามความดีอันเกิดจากการบำเพ็ญของหลวงพ่อเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ จงมารวมกันเป็นตบะ เดชะ นำส่งดวงวิญญาณของหลวงพ่อเจ้าคุณฯไปสู่สรวงสวรรค์ด้วยเทอญ

(นายคมกฤช บุษราคัม)
กำนันตำบลวังชัย

น้อมบูชาอาลัย เจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์

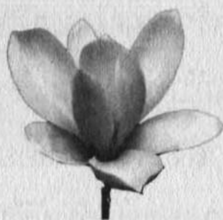
ผมนายมนต์ ศรีวิไลลักษณ์ มีความเคารพนับถือหลวงพ่อเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ มาเป็นเวลานาน และหลวงพ่อเจ้าคุณท่านเป็นพระที่เสียสละเพื่อชุมชนและสังคมมาโดยตลอด เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณ ท่านเอาหลักธรรมในทางพระพุทธศาสนามาประยุกต์ใช้กับการพัฒนาชุมชน เพื่อบำบัดทุกข์ บำรุงสุขให้กับพุทธศาสนิกชนจนเป็นพระผู้นำของเหล่าชาวบ้าน หรือพระนักพัฒนานั่นเอง สำหรับครอบครัวของผมมีความเคารพเป็นอย่างมากเพราะท่านให้ความช่วยเหลือคอยเป็นผู้แนะนำเป็นที่ปรึกษามาโดยตลอด

ขณะที่ท่านเจ้าคุณอาพาธพักรักษาตัวอยู่ ณ โรงพยาบาลศรีนครินทร์ หรือโรงพยาบาลน้ำพอง ครอบครัวของกระผมก็ได้อุปัฏฐากจนหลวงพ่อพูดคำหนึ่งขึ้นมาว่า อาตมาเกิดอยู่ท่าคันโท แต่ครอบครัวกลับอยู่ที่อำเภอน้ำพอง มาเห็นกันเพราะอาศัยความเป็นผู้ทำบุญร่วมกันไว้ในปางก่อน นี่แหละ ถึงไม่ใช่ชาติไม่ใช่เชื้อถ้ามีความเอื้อเฟื้อก็เหมือนเนื้ออาตมา ถึงเป็นชาติเป็นเชื้อถ้าไม่มี

ความเอื้อเฟื้อก็เหมือนเนื้อในป่า พอท่านพูดจบ ผมก็รู้สึกประทับใจในคำพูดของท่านเจ้าคุณเป็นอย่างมาก

ในโอกาสนี้ผมพร้อมครอบครัวศรีวิไลลักษณ์ ขอตั้งจิตอธิษฐาน ให้ดวงวิญญาณของหลวงพ่อเจ้าคุณจงไปสู่สุคติด้วยเทอญ

นายมนต์ชัย ศรีวิไลลักษณ์
สมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น
อำเภอน้ำพอง เขต ๑

อาลัยหลวงพ่อเจ้าคุณ

ผมได้รู้จักหลวงพ่อท่านมากว่า ๒๐ ปี มีความคุ้นเคยสนิทสนมกับท่านเป็นอย่างดี

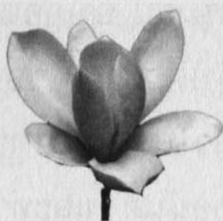
ท่านเป็นพระมหาเถระที่มีอัธยาศัยดี

เมื่อเข้าใกล้ท่าน พูดคุยกับท่านแล้วสบายใจ กระผมมีความศรัทธาท่านเป็นอย่างมาก ท่านเป็นพระนักพัฒนา ได้ริเริ่มสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมที่บ้านหลุมหิน หรือวัดพุทธเกษมในปัจจุบัน เพื่อดูแลเยาวชนที่มีปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติด

แต่เป็นธรรมดาของชีวิตคนเรา การเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นสิ่งที่ทุกคนไม่อาจสามารถหลีกหนีได้ ท่านเจ้าคุณอาจารย์ก็เช่นเดียวกัน ท่านเป็นพระดี ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เป็นที่เคารพสักการะของศิษยานุศิษย์ ข่าวที่ท่านอาพาธสร้างความเศร้าสลดใจแก่ศิษยานุศิษย์เป็นอย่างมาก ที่ผมได้สัมผัสกับท่านขณะที่ท่านอาพาธอยู่ เจ้าคุณอาจารย์กลับมีกำลังใจที่ยอดเยี่ยมไม่กลัวกับโรคภัยที่เกิดขึ้น ท่านยังให้คำแนะนำกับผู้ที่มาเยี่ยมว่า "มันเป็นธรรมดาของชีวิตมีเกิดก็ต้องมีตาย ยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นก็จะมีความสุขเอง"

ถึงเจ้าคุณอาจารย์ละสังขารไปแล้ว แต่ท่านยังฝาก คุณงามความดีไว้ให้เหล่าศิษยานุศิษย์ระลึกถึงและเป็น แบบอย่างในการดำเนินชีวิต ขออานุภาพคุณงามความ ดีที่ท่านได้สั่งสมไว้ในภพนี้จงดลบันดาล อภิบาลประทาน พรให้เจ้าคุณอาจารย์พระอุดมปัญญาภรณ์ (พระมหาสี) เข้าถึงวิมุตติสุข อันเป็นความสุขที่ประเสริฐตามธรรมของ องค์สมเด็จพระบรมศาสดาทรงค้นพบด้วยเทอญ

นายนพพร ปิติสุวรรณรัตน์
สมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น
อำเภอน้ำพอง เขต ๒

คำไว้อาลัย
เจ้าคุณอาจารย์...พระอุดมปัญญาภรณ์

ดิฉันในฐานะพุทธศาสนิกชนคนหนึ่งที่มีความเลื่อมใสในหลวงพ่อ มีความระลึกถึงพระคุณท่านด้วยความศรัทธาจากใจจริงเสมอ

ครั้งแรกที่ได้พบกับหลวงพ่อ ดิฉันรู้นึกศรัทธาทันทีและยิ่งได้สนทนาธรรมกับท่านยิ่งทำให้รู้ว่าท่านเป็นคนดีเป็นพระสงฆ์ที่มุ่งปฏิบัติดี เป็นผู้มีสมาธิมีใจหนักแน่นทำอะไรทำจริง โดยเฉพาะสิ่งที่หลวงพ่อได้นำมาบรรยายธรรมให้ฟังนั้น ล้วนเป็นสิ่งที่นำมาปฏิบัติแล้วเกิดความสุขกาย สุขใจ ในการดำเนินชีวิต

ดิฉันได้เห็นปฏิปทาของหลวงพ่อมานานหลายปีท่านเป็นพระนักพัฒนา ท่านได้ดำเนินการสร้างศูนย์พัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชน อำเภอน้ำพอง เพื่อเป็นสถานที่จัดอบรมและปฏิบัติธรรม ของนักเรียน อุบาสก อุบาสิกา บุคคลทั่วไป ซึ่งทุกคนให้การยอมรับและศรัทธาเป็นคุณอเนกอนันต์ และท่านยังมีความประสงค์ที่จะสร้างโรงเรียนโดยรับนักเรียนที่มีปัญหาด้านยาเสพติดมารักษาและให้ความรู้ โดยใช้หลักธรรมทางพระพุทธ

ศาสนามาขัดเกลาจิตใจ ดิฉันได้นมัสการเรียนถามท่านว่า "คาดว่า โรงเรียนจะสร้างเสร็จเมื่อไหร่ค่ะหลวงพ่อ" ท่านตอบว่า "เสร็จเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้นแหละโยม" ถึงแม้ว่าการสร้างโรงเรียนจะใช้งบประมาณมาก แต่ศรัทธาของชาวพุทธทั้งหลายได้หลั่งไหลมาบริจาคเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดได้เกิดขึ้น เมื่อพระคุณท่านได้เกิดอาพาธ ซึ่งคุณหมอได้วินิจฉัยว่า ท่านเป็นโรคที่ไขกระดูกระยะสุดท้าย แต่ก็ไม่ทำให้ท่านย่อท้อ ต่อการปฏิบัติศาสนกิจ ท่านมีกำลังใจต่อสู้กับโรคร้าย และเข้าพักรักษาที่โรงพยาบาล บางครั้งท่านปฏิเสธหมอนัด เพราะมีศาสนกิจที่จำเป็น

ดิฉันได้ยินท่านพูดเสมอว่า "โรคภัยฉันไม่กลัว ถ้าฉันตายโรคก็ตาย"

ดิฉันมีโอกาสไปนมัสการเยี่ยมท่านที่โรงพยาบาล ท่านเป็นผู้ที่มีจิตใจแน่วแน่ ตั้งมั่นเสมอ ดิฉันรู้สึกศรัทธาในความอดทนต่อโรคภัยของท่านเป็นอย่างมาก ดิฉันได้ถวายภัตตาหารเป็นครั้งสุดท้าย ดูท่านมีกำลังใจขึ้นมาทันที แต่ไม่นานโรคร้ายก็ได้กัดกร่อนสังขารจนท่านได้ละสังขารไป ซึ่งหนึ่งวันก่อนที่ท่านจะละสังขารไปนั้นท่านได้ถามญาติโยมที่มาเยี่ยมท่านว่า "เมื่อไหร่โยมอร

พรรณถึงจะมา" ซึ่งทำให้ดิฉันระลึกถึงพระเดชพระคุณท่านเสมอ

บัดนี้ หลวงพ่อได้ละสังขารแล้ว เหลือเพียงความดีงามและสรีระที่รอเวลาพระราชทานเพลิงศพ คำสั่งสอนคำที่หลวงพ่อได้เทศน์ไว้ ดิฉัน พุทธศาสนิกชนศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย ยังมีความศรัทธาอย่างมั่นคง และจะน้อมนำและปฏิบัติตาม ด้วยการประกอบสัมมาอาชีพสุจริต ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา อนุโมทนา การทำดีด้วยความชื่นชมยินดี

ขออำนาจแห่งกุศลผลบุญทั้งหลายและผลแห่งการปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ที่พระคุณท่านได้บำเพ็ญมาตลอดในเพศบรรพชิตได้โปรดบันดาลให้หลวงพ่อท่านจงสำเร็จมรรคผลแห่งนิพพานดั่งปรารถนานั้นเทอญ

ดร.อรพรรณ สินประสงค์
ผู้อำนวยการวิทยาการจัดการเพชรเกษม

คำไว้อาลัย
เจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์

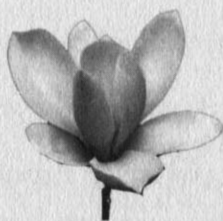
ในนามโรงเรียนบ้านเสียวโคกกลาง ไม่เคยลืมเลยว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๐ ท่านเจ้าคุณฯเป็นผู้นำพาชาวบ้านและคณะครูอาจารย์โรงเรียนบ้านเสียวโคกกลาง ย้ายโรงเรียนจากสถานที่เดิม ซึ่งมีเนื้อที่ ๑๓ ไร่ ตั้งอยู่ท้ายหมู่บ้านโคกกลาง และมีพื้นที่ต่ำ มีสนามไม่ได้มาตรฐานมาจัดสร้างในสถานที่แห่งใหม่บริเวณป่าสาธารณะประโยชน์(โคกบ้านเสียว) โดยได้ประสานขอทำประโยชน์ ออกโฉนดที่ดินจากกรมป่าไม้ ใช้เนื้อที่ทั้งหมด จำนวน ๕๐ ไร่ พร้อมกับติดต่อขอรับความช่วยเหลือเครื่องจักรแรงงาน ในการปรับพื้นที่บริเวณจัดสร้างโรงเรียนทั้งหมด จากบริษัทน้ำตาลขอนแก่น จำกัด (มหาชน)

ในการพัฒนาอาคารสถานที่ภายในโรงเรียน นอกจากได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากส่วนราชการแล้ว อาคารสถานที่ก็ยังไม่เพียงพอ หลวงพ่อท่านยังได้เป็นผู้นำจัดสร้างอาคารสายธารศรัทธา เพิ่มอีกหนึ่งหลัง ปัจจุบันใช้เป็นสำนักงาน

ขอสดุดี อาลัย ถวายท่าน
เป็นกำนัล วันจาก อนุสรณ์
เป็นสายใย ส่งท่าน วันจากจร
จะอาวรณ์ ถึงท่านอยู่ มิรู้ลืม

ขอตั้งใจ ระลึก ตรึกกุศล
วิบากผล แห่งคุณงาม ตามสมัย
น้อมถวาย หลวงพ่อ ผู้จากไป
ด้วยอารักษ์ อาลัย ใจอาวรณ์

นายทินกร พัฒนิบุลย์
ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเสี่ยวโคกกลาง
ในนามโรงเรียนบ้านเสี่ยวโคกกลาง
อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

อาลัยพระดีศรีน้ำพอง
เจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์

ดิฉันเคยได้ยินสุภาษิตโบราณคำหนึ่ง ซึ่งมีใจความว่า "ตัวอย่างที่ดี มีค่ากว่าคำสอน"

ถ้าจะพูดถึงคำสุภาษิต หรือคำพังเพยเป็นต้นเหล่านี้แล้ว ตามที่ดิฉันเข้าใจ มันเป็นกลุ่มคำพูดหรือประโยคที่อมความหมายค่อนข้างลึกซึ้ง ยากที่ใครหลายคนจะเข้าใจให้ลึกซึ้งตามความเป็นจริงของคำสั้นๆเหล่านั้นได้ แม้กระทั่งตัวดิฉันเอง

ย้อนหลังไปหลายปีที่แล้ว ในช่วงที่ได้มีโอกาสรู้จักกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระอุดมปัญญาภรณ์ หรือที่เรารู้จักท่านในนามว่า พระอาจารย์มหาสี หรือหลวงพ่อมหาสี ซึ่งดิฉันได้มีโอกาสพบปะ ได้คุย ได้สนทนา ได้ร่วมงานกับท่านหลายต่อหลายครั้ง ไม่ว่าจะเป็นงานเล็กงานใหญ่งานใกล้งานไกล ในหรือนอกเขตปกครองก็ตาม สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนคือความเป็นผู้ที่เสียสละ เป็นผู้ที่ชอบเป็นฝ่ายให้ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานราชการ ประชาชนทั่วไป แม้กระทั่งวงการคณะสงฆ์ซึ่งท่านไม่เคยที่จะละเลย ต้องไขว่คว้าเพื่อความก้าวหน้า เพื่อการพัฒนา

ที่ยังยืนของหน่วยงานหรือของชุมชนต่างๆอยู่ตลอดเวลา ความเป็นพระนักพัฒนา พระนักเสียสละ

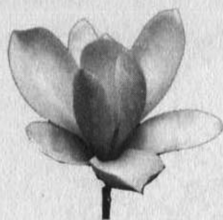
การเป็นตัวอย่างที่ดีเหล่านี้ ทำให้ดิฉันเข้าใจคำบางคำที่เคยคิดว่า เข้าใจลึกซึ้งแล้ว ได้เข้าใจและลึกซึ้งถึงคำนั้นอย่างแท้จริง ในความเป็นพระตัวอย่างที่ดีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระอุดมปัญญาภรณ์ที่มีต่อประชาชน

หลายๆครั้งที่ดิฉันได้มีโอกาสสนทนาธรรมกับท่านในหลายๆโอกาส แม้ยามที่รู้สึกว่ามีความทุกข์ทางใจท่านก็เป็นที่พึ่งทางใจคอยให้คำแนะนำให้แนวคิด เพื่อนำไปฝึกตนให้เป็นผู้ที่มีความเข้มแข็งทางใจ ทุกครั้งที่มีปัญหา เมื่อมีโอกาสก็ได้มาพูดคุยกับท่าน ท่านก็ได้ให้คำปรึกษาให้คำแนะนำตลอด จนคำว่าหนักถึงหนักมากในหลายๆเรื่อง รู้สึกผ่อนคลายและแก้ปัญหาได้อย่างน่าอัศจรรย์ จนได้มีโอกาสฝากตัวเป็นลูกศิษย์ท่าน และเคารพนับถือบูชาท่านมายาวนานหลายปี

ในโอกาสนี้ ถึงแม้หลวงพ่อเจ้าคุณท่านจะละสังขารไปแล้ว แต่คุณงามความดีที่ท่านได้ปลูกฝังไว้ใจจิตใจของพุทธศาสนิกชนทั้งหลายจะไม่มีวันเลือนหายไปจากจิตใจ

ในนามครอบครัวพงษ์สมบัติ ขออานุภาพคุณงามความดีที่หลวงพ่อท่านได้สร้างสั่งสมมาทั้งหมดจงเป็นเตชพลวปัจจัยหนุนนำให้หลวงพ่อถึงสุคติในแดนสุขาวดีตลอดถึงนิพพานสมบัติด้วยเทอญ

บูชาคุณท่านอาจารย์ด้วยความอาลัยอย่างสูงยิ่ง
นางมุกดา พงษ์สมบัติ
นายกสมาคมสงเคราะห์สตรีอำเภอน้ำพอง

ประวัติ
พระอุดมปัญญาภรณ์
(สี ปญฺญาปโชโต)
น.ธ.เอก ป.ธ.๖ ศษ.ม.
อดีตเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง
อดีตเจ้าอาวาสวัดชัยศรี บ้านเสียว
ตำบลวังชัย อำเภอน้ำพอง
จังหวัดขอนแก่น

ชาติภูมิ

พระอุดมปัญญาภรณ์ เดิมชื่อ **สี** นามสกุล **สุระวิค** เกิดวันพฤหัสบดี ที่ ๓๑ เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๔๙๙ ขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๓ ปี วอก โยมบิดาชื่อ ขน โยมมารดาชื่อ สา นามสกุล สุระวิค ณ บ้านเลขที่ ๘๔ หมู่ที่ ๑๑ ตำบลยางอุ้ม อำเภอท่าคันโท จังหวัดกาฬสินธุ์

บรรพชา

ท่านบรรพชา เมื่อวันเสาร์ที่ ๒๑ เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ ขึ้น ๒ ค่ำ เดือน ๒ ปีวอก ณ วัดศรีสว่างบรมสุข ตำบลศรีธาตุ อำเภอศรีธาตุ จังหวัดอุดรธานี โดยมีพระครูอดุลศีลาภรณ์ วัดศรีสว่างบรมสุข ตำบลศรีธาตุ อำเภอศรีธาตุ จังหวัดอุดรธานี เป็นพระอุปัชฌาย์

อุปสมบท

ท่านอุปสมบท เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๒๘ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๒๐ ขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๖ ปีมะเส็ง ณ พัทธสีมา วัดศรีแก้วอัมพวัน ตำบลศรีธาตุ อำเภอศรีธาตุ จังหวัดอุดรธานี โดยมีพระอุดรธรรมคณี วัดมัชฌิมาวาส ตำบลหมากแข้ง อำเภอเมืองอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูวีระปัญญาภรณ์ วัดมัชฌิมาวาส เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระครูธรรมสโมธาน วัดมัชฌิมาวาส เป็นพระอนุสาวนาจารย์

วิทยฐานะ

พ.ศ. ๒๕๑๕ สอบไล่ได้นักธรรมชั้นเอก จาก สำนักศาสนศึกษาวัดสุรนิมพาราม อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี

พ.ศ. ๒๕๒๖ สอบไล่ได้เปรียญธรรม ๖ ประโยค จากสำนักศาสนศึกษา วัดชัยศรี สำนักเรียนคณะจังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. ๒๕๕๐ สำเร็จการศึกษาปริญญาโท ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (ศษ.ม.) จากมหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

งานการปกครอง

พ.ศ. ๒๕๒๗ ได้รับแต่งตั้ง เป็นเจ้าอาวาสวัดชัยศรี ตำบลวังชัย อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. ๒๕๒๗ ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะตำบลหนองกุง อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. ๒๕๒๙ ได้รับแต่งตั้งเป็นรองเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้รับแต่งตั้งเป็นพระอุปัชฌาย์ประจำอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้รับแต่งตั้ง เป็นเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

งานการศึกษา

พ.ศ. ๒๕๒๓ เป็นอาจารย์ใหญ่ธรรม-บาลี วัดชัยศรี อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. ๒๕๒๗ เป็นเจ้าสำนักศาสนศึกษา วัดชัยศรี อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้จัดการโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกบาลีประจำจังหวัดขอนแก่น แห่งที่ ๒ วัดชัยศรี ตำบลวังชัย อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

งานก่อสร้างภายในวัด

นับจากปี พ.ศ. ๒๕๒๗ เมื่อได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดชัยศรี เจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ได้ดำเนินการพัฒนาวัดในทุกด้าน ทั้งด้านการศึกษาและการก่อสร้าง ปรับปรุงถาวรวัตถุภายในวัด ดังนี้

พ.ศ. ๒๕๒๘ ได้ดำเนินการก่อสร้าง ศาลาบำเพ็ญกุศล พร้อมทั้งบูรณปฏิสังขรณ์มาตามลำดับ สิ้นค่าก่อสร้างโดยรวมประมาณ ๖๕๐,๐๐๐ บาท (หกแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

พ.ศ. ๒๕๓๑ ได้ดำเนินการก่อสร้างกุฏิสงฆ์ทรงไทยประยุกต์ ๒ ชั้น สร้างด้วยคอนกรีต กว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๒๔ เมตร ๑๖ ห้องนอน พร้อมกับต่อเติมส่วนขยายชั้นล่าง สิ้นเงิน ๙๒๕,๐๐๐ บาท (เก้าแสนสองหมื่นห้าพันบาทถ้วน)

พ.ศ. ๒๕๓๓–๒๕๔๑ ได้ดำเนินการก่อสร้างอุโบสถทรงไทย กว้าง ๗ เมตร ยาว ๒๑ เมตร พร้อมกับสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์ รัชกาลที่ ๕ อันเป็นส่วนประกอบหนึ่งของงานก่อสร้างอุโบสถ จากคณะศรัทธาวัดชัยศรี บ้านเสียว และศิษยานุศิษย์กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ รวมงบประมาณในการก่อสร้างจำนวน ๘,๖๐๐,๐๐๐ บาท (แปดล้านหกแสนบาทถ้วน)

พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้ดำเนินการก่อสร้างกุฏิรับรองสงฆ์ชินธรรมมิตร์ทรงไทยประยุกต์ ๒ ชั้น กว้าง ๑๐.๔๐ เมตร ยาว ๑๕.๔๐ เมตร โดยมีคุณแม่นันทา ชินธรรมมิตร์ พร้อมบุตรธิดา และบริษัท น้ำตาลขอนแก่น จำกัด (มหาชน) เป็นเจ้าภาพศรัทธาสร้างถวาย สิ้นค่าก่อสร้าง ๘๕๐,๐๐๐ บาท (แปดแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้ดำเนินการก่อสร้าง ศาลาอำนวยการ ๑ หลัง กว้าง ๗ เมตร ยาว ๒๘ เมตร สิ้นค่าก่อสร้างเป็นเงินจำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท(สองแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้ดำเนินการก่อสร้างห้องน้ำ-สุขา จำนวน ๔๕ ห้อง เพื่อเป็นสุขสถานแก่พระภิกษุสามเณรและประชาชนทั่วไป สิ้นค่าก่อสร้างเป็นเงินจำนวน ๔๕๐,๐๐๐ บาท(สี่แสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ดำเนินการสร้าง กุฏิรับรองสงฆ์ทรงไทยประยุกต์ ๑ หลัง จากศรัทธาบริจาคในงานทำบุญมหากฐินอุทิศ พ่อครูชาลี สาขา จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท งานทำบุญอุทิศ พ่อพุฒ แม่บุญทัน จันทภาส จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และคณะศรัทธาชาวบ้านเสียว ตลอดถึงศิษยานุศิษย์ร่วมบริจาคก่อสร้างจนเสร็จ สิ้นเงินค่า

ก่อสร้างจำนวน ๑,๑๑๙,๙๐๐ บาท (หนึ่งล้านหนึ่งแสนหนึ่งหมื่นเก้าพันเก้าร้อยบาทถ้วน)

เนื่องในพระราชพิธีเฉลิมฉลองพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระมหากรุณาธิคุณ โปรดพระราชทานสมณศักดิ์พระครูสุธีปริยัตโยดม เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ ในพระราชทินนาม ที่ **พระอุดมปัญญาภรณ์** จากผลงานพัฒนาและเมตตาของเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ ประธานคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชตลอดถึงเจ้าคณะปกครองทุกระดับชั้น คณะสงฆ์และคณะกรรมการวัดชัยศรี บ้านเสียว จึงได้ทำหนังสือขออนุญาตตั้งชื่อกุฏิหลังดังกล่าว เป็น **"กุฏิสมเด็จพระพุฒาจารย์"** โดยมีหนังสือตอบรับอนุญาตให้ดำเนินการ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

รวมผลงานค่าก่อสร้างทุกรายการเป็น จำนวนเงิน ๑๓,๓๙๔,๙๐๐ บาท(สิบสามล้านสามแสนเก้าหมื่นสี่พันเก้าร้อยบาทถ้วน)

ให้พระครูสุธีปริยัติโฆสม วัดชัยศรี [illegible]
ขอนแก่น [illegible] เป็นพระราชาคณะมีนามว่า [illegible]
[illegible] พระพุทธศาสนา เป็นภาระสั่งสอน [illegible]
[illegible] และอนุเคราะห์พระภิกษุสามเณรในอาราม [illegible]
จงเจริญสุขสวัสดิในพระพุทธศาสนาเทอญ

ตั้งแต่วันที่ [illegible] พุทธศักราช ๒๕๕๑
เป็นปีที่ ๖๓ [illegible]

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

รองนายกรัฐมนตรี

สมณศักดิ์

พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระครูสัญญาบัตร รองเจ้าคณะอำเภอชั้นเอก ในราชทินนาม ที่ **พระครูสุธีปริยัติโยดม(รจอ.ชอ.)**

พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นพระครูสัญญาบัตรเทียบเจ้าคณะอำเภอชั้นพิเศษ (ทจอ.ชพ.) ในราชทินนามเดิม

พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้รับพระราชทานตั้งสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ (สป.) ในราชทินนาม ที่ **พระอุดมปัญญาภรณ์**

งานอันเป็นแก่นสารพัฒนาคุณภาพชีวิต และจิตวิญญาณ

เจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์ ได้ช่วยแบ่งเบาภาระญาติโยมอย่างเต็มที่ ดังจะเห็นได้จากโครงการต่างๆที่ท่านได้ก่อตั้งขึ้น

โครงการร้านค้าสหการบ้านเสียว

พ.ศ. ๒๕๒๗ ได้นำพาญาติโยมชาวบ้านเสียวก่อตั้งสหการร้านค้าขึ้น เพื่อเป็นการระดมทุนให้ชาวบ้านร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม เริ่มแรกมีเงินทุนในการดำเนินงาน จำนวน ๖,๐๐๐ บาท ปัจจุบันนี้มีสินทรัพย์และระบบเงินหมุนเวียน จำนวน ๒,๖๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านหกแสนบาทถ้วน) โดยมีสวัสดิการแบ่งผลกำไรการประกอบการในทุกรอบปี สหการบ้านเสียวนับได้ว่าเป็นสหการตัวอย่างที่มีความมั่นคง เป็นที่ศึกษาเรียนรู้ดูงานขององค์กรต่างๆ ทั้งในพื้นที่และต่างจังหวัด

โครงการธนาคารหมู่บ้านวัดชัยศรี บ้านเสียว

พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ดำเนินการจัดตั้งธนาคารหมู่บ้านวัดชัยศรี บ้านเสียว ซึ่งเป็นโครงการตามแนวพระราชดำริ เป็นโครงการต้นแบบและศึกษาเรียนรู้จนนำมาสู่การจัดตั้งกองทุนหมู่บ้านละหนึ่งล้านบาทของรัฐบาล โดยมีการระดมทุนร่วมหุ้นของสมาชิกในหมู่บ้านจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท เป็นทุนประกอบการเบื้องต้น การบริหารจัดการกองทุนมีความบริสุทธิ์ยุติธรรมและมีความมั่นคง จึงเป็นที่ยอมรับ ของสมาชิกทุกหลังคาเรือนในหมู่บ้านเสียว จนถึงปัจจุบันมีเงินทุนหมุนเวียนในระบบมากกว่า ๑๔, ๐๐๐,๐๐๐ บาท (สิบสี่ล้านบาทถ้วน)

โครงการธนาคารหมู่บ้านวัดชัยศรี บ้านเสียว ได้จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

 ช่วยแก้ปัญหาความยากจน

 ช่วยลดรายจ่าย เพิ่มรายได้

 ให้สมาชิกมีหลักดำเนินชีวิต ภายใต้คุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริตและความสามัคคี

- ให้สมาชิกคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ภายใต้กรอบการพึ่งพาอาศัยกันและกัน
- สนับสนุนเงินทุนการศึกษาแก่บุตรหลานสมาชิกทุกระดับชั้นการศึกษา ในทุกรอบปีของการจัดสวัสดิการปันผลกำไร
- เมื่อสมาชิกเสียชีวิต กองทุนธนาคารหมู่บ้านได้ให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือค่าทำศพ ตลอดถึงปัญหาอื่นๆ ถ้าสมาชิกติดขัดไม่สามารถแก้ปัญหาได้

โครงการเกษตรลอยฟ้า

พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้ร่วมกับชาวบ้านเสียว จัดสรรที่สาธารณประโยชน์ของหมู่บ้าน เพื่อดำเนินโครงการเกษตรลอยฟ้า โดยใช้ระบบขุดเจาะน้ำบาดาลขึ้นบ่อพักน้ำในที่สูง เสร็จแล้วจัดส่งน้ำระบบท่อให้สมาชิก เพื่อปลูกผักปลอดสารพิษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการให้ชาวบ้านมีรายได้เพิ่มขึ้น รู้จักการทำงานเป็นกลุ่มและมีวิถีชีวิตเกษตรอย่างยั่งยืน

โครงการพัฒนา
โรงเรียนบ้านเสียวโคกกลาง

พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้เป็นผู้นำพาชาวบ้านและคณะครูอาจารย์โรงเรียนบ้านเสียวโคกกลาง ย้ายโรงเรียนจากสถานที่เดิม ซึ่งมีเนื้อที่ ๑๓ ไร่ ตั้งอยู่ท้ายหมู่บ้านโคกกลาง และมีพื้นที่ต่ำ มีสนามไม่ได้มาตรฐานมาจัดสร้างในสถานที่แห่งใหม่บริเวณป่าสาธารณประโยชน์ (โคกบ้านเสียว) โดยได้ประสานขอทำประโยชน์ ออกโฉนดที่ดินจากกรมป่าไม้ ในสมัยรัฐมนตรี สุวิทย์ คุณกิตติ ใช้เนื้อที่ทั้งหมด จำนวน ๕๐ ไร่ พร้อมกับติดต่อขอรับความช่วยเหลือเครื่องจักรแรงงาน ในการปรับพื้นที่บริเวณจัดสร้างโรงเรียนทั้งหมด จากบริษัทน้ำตาลขอนแก่น จำกัด (มหาชน)

ในส่วนของการพัฒนาอาคารสถานที่ภายในโรงเรียน นอกจากได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากส่วนราชการแล้ว อาคารสถานที่ก็ยังไม่เพียงพอ จึงได้เป็นผู้นำจัดสร้างอาคารสายธารศรัทธา ขนาด ๓ ห้องเรียนเพิ่มอีกหนึ่งหลัง ปัจจุบันใช้เป็นห้องธุรการและห้องคอมพิวเตอร์ สิ้นค่าก่อสร้างจำนวน ๗๘๙,๙๗๓ บาท (เจ็ดแสนแปดหมื่นเก้าพันเก้าร้อยเจ็ดสิบสามบาทถ้วน)

โครงการทูก้าร์ (TUCAR)

พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นประธานอำนวยการโครงการสำนักงานประสานงานความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อวิจัยเกี่ยวกับสารแอมเฟตามิน ในพระอุปถัมภ์ของ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตน์ราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เพื่อฟื้นฟูคุณภาพชีวิตชุมชนแก้ปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชนที่ใช้สารเสพติดและต้องการกลับตัวกลับใจเข้าสู่สังคมเป็นคนดี

โครงการศูนย์พัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชน อำเภอน้ำพอง

พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์พัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนอำเภอน้ำพอง ร่วมกับพระครูสุตศาสนการ รองเจ้าคณะอำเภอน้ำพอง และทีมงานวิทยากร ในเนื้อที่ที่มีเอกสารสิทธิ์จำนวน ๑๗ ไร่ และบริเวณพื้นที่สาธารณประโยชน์บ้านหนองหว้า ตำบลทรายมูล อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น จำนวน ๗๐ ไร่ โดยมีวัตถุประสงค์

- เพื่อเป็นสถานที่อบรมเยาวชน นักเรียนนักศึกษา ครู อาจารย์ ประชาชนทั่วไป
- เพื่อเป็นสถานที่บำบัดผู้ติดยาเสพติด ซึ่งในแต่ละปีมีผู้เข้าสู่กระบวนการบำบัดและเข้ารับการฝึกอบรมเป็นจำนวนมาก

ในส่วนของการก่อสร้างอาคารสถานที่ เพื่อรองรับกิจกรรมตามโครงการดังกล่าว ประกอบด้วย อาคารหอประชุม กุฏิที่พักพระวิทยากร เรือนนอนชาย-หญิง ห้องสมุด โรงอาหาร โรงฝึกวิชาชีพ ห้องน้ำห้องสุขา บ่อน้ำผิวดิน

เพื่อการประปาชุมชน บ้านพักคนชรา แปลงเกษตรสาธิต บ้านพักผู้บำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้เสพสารเสพติด ตลอดถึงถนนคอนกรีตภายในศูนย์ฯ รวมงบประมาณในการก่อสร้าง...ทั้งหมดมากกว่า ๒๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท (ยี่สิบเอ็ดล้านบาทถ้วน)

เกียรติบัตร และโล่ ที่ได้รับ

หากเกียรติบัตรและโล่ยืนยันได้ถึงผลงาน ก็เป็นนัยแสดงให้ได้ทราบว่า ท่านเจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์นี้มีผลงานไม่น้อย

พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้รับพัดเชิดชูเกียรติ สำนักเรียนตัวอย่าง จากสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้รับเกียรติคุณ บุคคลดีเด่นแห่งปี สาขาด้านการพัฒนาศาสนาและพัฒนาชุมชน จากนายอำเภอน้ำพอง

พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้รับเกียรติคุณ บุคคลดีเด่นแห่งปี สาขาด้านพระนักพัฒนา จากสมาคมผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ภูมิภาคแห่งประเทศไทย

พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้รับพระราชทานเสาเสมาธรรมจักร สาขาการศึกษาพระปริยัติธรรม จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้รับโล่เกียรติคุณ สาขาสาธารณสงเคราะห์ จากคณะสงฆ์จังหวัดขอนแก่น

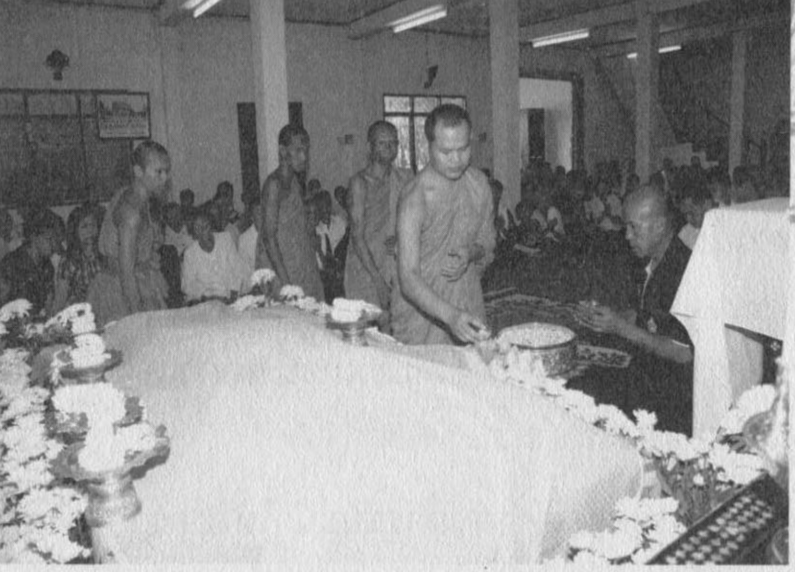
พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้รับเกียรติบัตร ด้านผู้ให้การสนับสนุนช่วยเหลือการประถมศึกษาดีเด่น จากสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้รับใบประกาศนียบัตรในด้านเป็นผู้ที่ได้ปฏิบัติเป็นตัวอย่างที่ดีในการอนุรักษ์แม่น้ำพอง ตามโครงการกู้สายน้ำให้แผ่นดินจังหวัดขอนแก่น จากผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้รับประกาศเกียรติคุณ ผู้บริหารสำนักเรียนพระปริยัติธรรมแผนกบาลีดีเด่น เขตปกครองคณะสงฆ์ภาค ๙ จากพระธรรมปริยัติโมลี เจ้าคณะภาค ๙

พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้รับโล่เกียรติคุณ "คนดีศรีน้ำพอง" ด้านพัฒนาชุมชน และสังคม ในโอกาสงานเฉลิมฉลองครบ ๑๐๐ ปี อำเภอน้ำพอง

มรณานุสสติ
ของ
ท่านเจ้าคุณอาจารย์..พระอุดมปัญญาภรณ์

บันทึกโดย

พระมหาอุเทียน จิรวฑฺฒโน

ประมาณปลายปี ๒๕๔๙

ท่านเจ้าคุณอาจารย์ฯ ขณะกำลังเดินทางกลับจากวัดพระราม ๙ กาญจนาภิเษก พร้อมกับพระภิกษุสามเณรที่เข้ารับทุนการศึกษา "ปลูกรากแก้วศาสนทายาท" ประมาณ ๔ ทุ่ม ได้โทรศัพท์หาพระครูสุตศาสนการ รองเจ้าคณะอำเภอน้ำพองว่า ปวดแขนมากยกแขนแทบไม่ขึ้น

พระครูสุตศาสนการแนะนำให้ไปตรวจ ที่โรงพยาบาลราชพฤกษ์

หมอแนะนำให้ไปทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาลน้ำพอง

ท่านไปทำกายภาพบำบัดเป็นเวลา ๘ เดือนเศษ แต่ก็ยังมีอาการปวดเหมือนเดิม

หลังจากนั้น ท่านจึงเข้ารับการตรวจเช็กร่างกายที่โรงพยาบาลขอนแก่นรามอีกครั้ง ปรากฏว่า คณะแพทย์ได้ตรวจพบชิ้นเนื้อร้ายที่บริเวณปอด วินิจฉัยว่า น่าจะเป็นมะเร็ง ได้รับการยืนยันจากผู้อำนวยการโรงพยาบาลน้ำพองว่า เป็นโรคมะเร็งปอดระยะสุดท้าย แต่ด้วยจรรยาบรรณของแพทย์ จึงไม่อยากบอกให้คนไข้ทราบ

ท่านได้ปรึกษากับพระครูสุตศาสนการและบอกให้ทราบว่า ท่านเจ้าคุณอาจารย์เป็นมะเร็งปอดระยะสุดท้าย จะอยู่ได้อีกประมาณ ๙ เดือน เมื่อท่านพระครูสุตศาสนการทราบแล้ว ก็ยังไม่บอกให้ท่านเจ้าคุณอาจารย์ได้ทราบ

วันหนึ่ง คุณหมอเป้า ได้นำท่านไปหาหมอที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ หมอทำการฉายแสง ท่านจึงได้ทราบว่าเป็นมะเร็ง แต่ก็ยังไม่ทราบว่าเป็นระยะใด หลังจากนั้นจึงได้รับการรักษา โดยการฉายแสง จำนวน ๘๐ ครั้ง คีโม อีก ๗ ครั้ง ปรากฏว่า ร่างกายอ่อนเพลียลงตามลำดับ แต่ด้วยจิตใจที่เข็มแข็ง อาการป่วยทางร่างกายไม่สามารถบั่นทอนจิตใจของท่านได้ ท่านยังทำงานตามปกติ ท่านพูดเสมอว่า **“โรคมะเร็งเป็นโรคที่รักษาไม่หาย ให้อยู่ด้วยกัน อย่าเบียดเบียนกัน กูอยู่มึงอยู่ กูตาย มึงตาย”**

หลังจากนั้น ท่านก็ได้เข้ารักษาอย่างต่อเนื่อง ได้รับการเอาใจใส่จากคณะแพทย์และพยาบาลเป็นอย่างดี ทั้งจากโรงพยาบาลศรีนครินทร์และโรงพยาบาลน้ำพอง อาการของท่านดูเหมือนจะดีขึ้นตามลำดับ สามารถทำกิจของสงฆ์ได้เกือบเป็นปกติ

จนกระทั่งวันหนึ่ง ท่านออกจากห้องพัก เดินถือไม้เท้าออกมายืนตรงบันไดระเบียงหน้ากุฏิ ร่างกายท่านเหมือนจะล้า ท่านได้ล้มทรุดลงตรงบันไดหน้ากุฏินั่นเอง

ลูกศิษย์ซึ่งอยู่ไม่ไกลนักเห็นท่าไม่ดี จึงรีบมาประคองท่านลุกขึ้น เสร็จแล้วนำเข้าห้องพักซึ่งท่านก็บ่นว่า "ปวดแขน ปวดหลัง" จนถึงกลางคืนในวันเดียวกันท่านได้ลุกขึ้นจากเตียงนอน อาศัยไม้เท้าประคองร่างลุกขึ้น เพื่อจะหยิบหนังสือ "กฎของธรรมชาติ" มาอ่านพร้อมกับคิดในใจว่า "ถ้าเกิดล้มจะเป็นอย่างไร" เท่านั้นท่านก็ทรุดล้มลง ไม้เท้าไปทาง หนังสือไปทาง คนไปทางท่านจึงได้เรียกหาลูกศิษย์ ซึ่งทำภารกิจอยู่ข้างนอกให้มาช่วยประคองท่านให้ลุกขึ้น เช้าวันต่อมา...คณะศิษย์ได้นำท่านไปพบแพทย์ ที่โรงพยาบาลน้ำพอง แพทย์ได้ทำการเอ็กซเรย์และตรวจรักษา พร้อมทั้งได้ให้พักรักษาตัวที่โรงพยาบาลน้ำพอง เนื่องจากหมอได้ตรวจพบว่า เชื้อมะเร็งได้ลุกลามไปที่กระดูกสันหลัง ทำให้กระดูกทรุดทับเส้นประสาทส่วนขา ไม่สามารถเดินได้ คณะศิษย์และญาติโยมชาวบ้านเสียว ได้ปรึกษาหมอ...นำท่านเจ้าคุณอาจารย์เข้าไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ซึ่งมีอุปกรณ์ทางการแพทย์ทันสมัยกว่า

วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๒

ทางคณะศิษย์ ได้ประสานรถจากทางโรงพยาบาล นำท่านกลับมายังวัดชัยศรี บ้านเสียว เพื่อเข้าสู่พิธีฉลองสมณศักดิ์พระราชาคณะ "พระอุดมปัญญาภรณ์" ซึ่งเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ ได้เมตตาเป็นองค์ประธานในพิธีบำเพ็ญบุญ บรรยากาศในวันนั้นเป็นที่น่าสลดใจของผู้ที่มีความเคารพศรัทธา ในท่านเจ้าคุณอาจารย์พระอุดมปัญญาภรณ์ เป็นอย่างมาก เพราะแทนที่จะได้ฉลองท่านในขณะที่เดินได้ หรือนั่งบนรถเข็นได้ วันนั้น...ท่านกลับนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยโรงพยาบาล คณะศิษยานุศิษย์ ญาติโยม ชาวบ้าน ต่างร้องไห้ระงม เพราะตั้งหลักไม่ได้กับท่านเจ้าคุณอาจารย์ที่นอนอยู่เบื้องหน้า เมื่อเสร็จพิธีฉลองสมณศักดิ์ คณะแพทย์ได้นำท่านเข้ารับการรักษาตัวต่อที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จนกระทั่งถึงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ อาการของท่านเจ้าคุณอาจารย์ไม่สู้ดีนัก จึงลงความเห็นว่า น่าจะนำกลับโรงพยาบาลน้ำพอง เพื่อให้ใกล้วัด ใกล้บ้าน ใกล้ญาติโยม ที่ถวายการอุปัฏฐาก

อาการในช่วงสุดท้ายของท่านเจ้าคุณมีแต่ทรงกับทรุด บางวันก็เพ้อว่า "จำวัดอยู่ที่กุฏิหลังใหม่"

คณะศิษย์จึงตัดสินใจนำท่านกลับมาเข้าพักที่กุฏิหลังใหม่ ในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ซึ่งวันนั้นช่วงตอนเย็น พระเดชพระคุณพระธรรมวโรดม เจ้าคณะภาค ๙ พร้อมคณะ ได้เดินทางมาเยี่ยมอาการอาพาธพร้อมกับเจริญพระพุทธมนต์บทมงคลพิเศษต่างๆ ซึ่งอาการของท่านเจ้าคุณอาจารย์ในตอนนั้นดูเหมือนจะทรุดหนักมาก แต่ก็นิ่งฟังบทสวดจนจบ อาการปวดก็ได้กำเริบขึ้น หมอจึงให้ยาแก้ปวดพร้อมกับยานอนหลับเพื่อให้ท่านได้นอนหลับตลอดคืน

เช้าวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒

เป็นที่น่าอัศจรรย์ อาการอาพาธของท่านเจ้าคุณดีขึ้น สามารถกล่าวทักทายญาติโยมที่มาเยี่ยมอาการอาพาธได้ จนถึงตอนเย็น ท่านมีอาการท้องอืด คุณหมอวัชรี (หมอเป้า) พยาบาลผู้เฝ้าไข้ท่านเจ้าคุณ ได้ตัดสินใจนำท่านกลับเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลน้ำพอง นับว่าเป็นสัญญาณบอกเหตุช่วงสุดท้าย ของอาการอาพาธ คณะศิษย์ ญาติโยม ชาวบ้าน ได้แวะเวียนไปเยี่ยมอาการอาพาธ ที่โรงพยาบาลมิได้ขาด พร้อมกับส่วนหนึ่งได้นอนเฝ้าไข้ที่โรงพยาบาล

ช่วงที่ท่านเจ้าคุณอาจารย์นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย พระสงฆ์สามเณรจะสับเปลี่ยนหมุนเวียนกันอ่านหนังสือธรรมะและสวดมนต์ให้ท่านเจ้าคุณอาจารย์ฟัง นอกจากนั้น หลวงพ่อพระครูสิริปริยัตยากร (หลวงพ่อมหาศุภชัย) รองเจ้าคณะอำเภอเมืองขอนแก่น วัดตาลเลียง ผู้ที่มีความผูกพันเป็นเสมือนพี่ เป็นเสมือนเพื่อนได้เป็นผู้นำในการสวดมนต์ และแสดงธรรมะ พร้อมกับอ่านหนังสือธรรมะให้ท่านฟัง ดังนั้น ช่วงสุดท้ายของชีวิต ท่านเจ้าคุณอาจารย์อยู่กับเสียงสวดมนต์และบทธรรมะต่างๆ จนถึงวาระสุดท้าย ท่านก็ละสังขารไปด้วยอาการอันสงบ ในวันเสาร์ที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ เวลา ๑๖.๕๔ น. สิริรวมอายุได้ ๕๓ ปี ๓ เดือน ๒๙ วันฯ

ขออานุภาพคุณพระศรีรัตนตรัยและบารมีธรรมทั้งหลาย ที่เจ้าคุณอาจารย์บำเพ็ญมา ตลอดถึงบุญกุศลคุณงามความดี ที่พวกกระผมและญาติโยมสาธุชนได้ร่วมกันบำเพ็ญนี้ จงสนับสนุนให้ดวงจิตของเจ้าคุณอาจารย์จงมีความสุขยิ่งขึ้น และไปสู่สุคติ ณ แดนวิมุตติสุขตลอดไป

ธรรมบรรยาย
แสงสว่างทางปัญญา
เนื่องในการมรณาของท่านเจ้าคุณ
พระอุดมปัญญาภรณ์

ฆ่าความโกรธแล้วนอนสบาย

อ่านถวายโดย
พระครูสิริปริยัตยากร ป.ธ.๖
รจอ.เมืองขอนแก่น
วัดตาลเรียง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเวฬุวัน เมืองราชคฤห์ นางธนัญชานีพราหมณีมีความเลื่อมใสพระพุทธเจ้ามาก

วันหนึ่ง นางยกอาหาร จะเอามาให้สามี ได้ก้าวเท้าพลาดจะหกล้ม ด้วยความตกใจ นางจึงเปล่งอุทานว่า **"นะโม นะโม นะโม"** อันหมายถึงความนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้า

พราหมณ์สามีโกรธมาก เพราะไม่ชอบพระพุทธเจ้าจึงตวาดว่า "อีคนชั่ว พระพุทธเจ้าของมึงดียังไงจึงต้องนอบน้อมด้วย"

นางตอบสามีไปว่า "พ่อพราหมณ์ ดิฉันยังไม่เคยเห็นใครในโลกนี้ พร้อมทั้งเทวโลก และพรหมโลก ที่จะ

เสมอเหมือนพระพุทธเจ้าเลย ถ้าท่านอยากรู้...ก็เชิญไปเฝ้าพระองค์เองเถิด”

ด้วยอารมณ์โกรธเดือดพล่านอย่างหนัก เขาจึงรีบไปเฝ้าพระพุทธองค์แล้วทูลถามว่า “พระโคดม คนเราฆ่าอะไรจึงนอนสบาย”

พระพุทธเจ้าตรัสตอบทันทีว่า “ฆ่าความโกรธสิพราหมณ์ คนที่ฆ่าความโกรธได้แล้วจึงนอนสบาย ผู้ฆ่าความโกรธได้แล้วย่อมจะไม่เศร้าโศก พระอริยเจ้าสรรเสริญการฆ่าความโกรธอันมีรากเป็นพิษ”

พราหมณ์ได้ฟังเช่นนั้น...ประทับใจ เกิดความเลื่อมใสอย่างสุดๆ ทูลขอบวชทันที ครั้นบวชแล้ว ก็พยายามบำเพ็ญเพียร ไม่นานนัก...ก็ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในโลก.

[ธนัญชานิสูตร ๑๕/๒๒๒]

นัยพิจารณา

ความโกรธเปรียบเหมือนไฟ ย่อมลุกไหม้ได้ทุกสิ่ง ไม่ว่าสิ่งดีหรือสิ่งชั่ว

ความจริง...ไฟแม้จะร้อนแรงและเป็นอันตราย ถ้าควบคุมให้ถูกต้อง ย่อมจะใช้ให้เกิดคุณได้ แต่ความโกรธกลับไม่เคยให้คุณแก่ใครเลย

ฉะนั้น ผู้หวังความเจริญทั้งทางโลกและทางธรรม จึงต้องพยายามดับความโกรธให้ได้มากที่สุด ยิ่งดับได้มากเท่าไร เราเองก็ย่อมจะประสบความสงบสุขมากขึ้นเท่านั้น

ตรงกันข้าม ถ้าขืนปล่อยให้โกรธบ่อยๆ นอกจากจะเกิดโทษทางจิตใจแล้ว ยังเป็นบ่อเกิดของโรคต่างๆ หลากหลายอีกด้วย

"ฆ่าความโกรธเถิด ขอท่านทั้งหลายจงมุ่งมั่นพยายามฆ่าความโกรธให้ได้ เพราะหลังจากฆ่าความโกรธได้แล้ว ท่านจะได้นอนหลับอย่างสบายแน่นอน"

ความสุขจากกาม เป็นความสุขไม่สะอาด

อ่านถวายโดย
พระครูปริยัติสารกิจ จอ.กระนวน
วัดจอมแจ้ง ตำบลหนองกุงใหญ่
อำเภอกระนวน จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ อังคุตตราปชนบท ได้ตรัสกะพระอุทายีถึงกามคุณ ๕ ว่า เป็นกามสุขที่ควรกลัว เป็นความสุขที่ไม่สะอาด เป็นความสุขของปุถุชน ไม่ใช่ความสุขของพระอริยะ โดยนัยเป็นต้นดังนี้

อุทายี กามคุณ ๕ คือ

รูป ที่ได้เห็นด้วยตา ที่น่ารัก น่าใคร่ น่าชอบใจ เป็นที่เกิดของความกำหนัด

เสียง ที่ได้ยินด้วยหู ที่น่ารัก น่าใคร่ น่าชอบใจ เป็นที่เกิดของความกำหนัด

กลิ่น ที่ได้ดมด้วยจมูก ที่น่ารัก น่าใคร่ น่าชอบใจ เป็นที่เกิดของความกำหนัด

รส ที่ได้ลิ้มด้วยลิ้น ที่น่ารัก น่าใคร่ น่าชอบใจ เป็นที่เกิดของความกำหนัด

สัมผัส ที่ได้ถูกต้องด้วยกาย ที่น่ารัก น่าใคร่ น่าชอบใจ เป็นที่เกิดของความกำหนัด

อุทายี ความสุข...ความพอใจ ที่เกิดจากกามคุณ ๕ นี้ เราเรียกว่า กามสุข(ความสุขที่เกิดจากกาม) เป็นความสุขที่ไม่สะอาด เป็นความสุขของปุถุชน ไม่ใช่เป็นความสุขของพระอริยะ ไม่ควรเกี่ยวข้อง ไม่ควรให้เกิดมีขึ้น เมื่อเกิดมีขึ้นก็ไม่ควรให้ลุกลามมากขึ้น ควรกลัวความสุขอันเกิดจากกามนั้น

[ลฑุกิโกปมสูตร ๑๓/๑๖๔]

นัยพิจารณา

เมื่อได้อ่านพระสูตรย่อในตอนนี้จบแล้ว ท่านจะเห็นด้วยหรือไม่ว่า

ความสุขจากกามเป็นความสุขไม่สะอาด ยังไม่พบกามส่วนไหนเลย ที่เป็นความสุขอันสะอาด คือ สุขเย็น กามมีแต่สุขร้อนทั้งนั้น

ไม่ว่าความสุขที่จะเกิดจากการสัมผัส ในส่วนไหนๆ ของร่างกาย เช่น แก้ม ปาก จมูก หรือผิวหนังส่วนอื่นๆ ทั้งหมด ตลอดจนความสุขที่ถือกันว่าสูงสุด คือ ความสุขอันเกิดจากการสัมผัสเสียดสีทางท่อปัสสาวะ ในภาวะจิตปกติธรรมดา หรือการสัมผัสเสียดสีทางท่ออุจจาระในภาวะจิตวิปริตผิดธรรมดา ฝืนธรรมชาติก็ตาม

ขอให้มองด้วยสัจธรรม

มีส่วนไหน...ตรงไหน ที่หอมและสะอาดบ้าง ไม่มีเลยจริงๆ มีแต่เหม็นไปทุกส่วน และสารพัดที่จะเหม็น แต่ทั้งที่เหม็นและไม่สะอาด เราก็ยังเสพด้วยความลุ่มหลง และมัวเมาสยบจนชั่วชีวิต

ทั้งนี้เพราะเหตุใด

ก็เพราะเรามีราคะเป็นอนุสัย มันนอนเนื่องอยู่ภายใน เมื่อมีสิ่งยั่วยุ ขาดสติ ขาดปัญญาที่จะพิจารณาถึงทุกข์โทษและภัยต่างๆ เราจึงสนองมัน ไม่รู้จักจบสิ้น จริงหรือไม่ ?

เมื่อก่อนกับเดี๋ยวนี้

อ่านถวายโดย
พระมหาจริทธิ์ วชิรเมธิ ป.ธ.๗
จอ.อุบลรัตน์ วัดเขื่อนอุบลรัตน์
อำเภออุบลรัตน์ จังหวัดขอนแก่น

ทุกอย่างล้วนเปลี่ยนแปลงไม่คงที่ เป็นไปตามหลักของอนิจจัง

 เมื่อก่อน ผมของเรา มีสีดำคล้ายกับสีปีกแมลงภู่ มีปลายงอน

 เดี๋ยวนี้ กลายเป็นเช่นปอเพราะความแก่ชรา

 เมื่อก่อน มวยผมของเรามีกลิ่นหอม ดุจอบด้วยดอกมะลิเป็นต้น เต็มไปด้วยดอกไม้

 เดี๋ยวนี้ มีกลิ่นเหม็นเหมือนขนกระต่ายเพราะความแก่ชรา

 เมื่อก่อน ผมของเรามีปลายงดงาม วิจิตรด้วยหวี และเครื่องปักผม เหมือนป่าไม้ปลูกเป็นแถวงามสะพรั่ง

- เดี๋ยวนี้ กลายเป็นผมโกร๋นเป็นจุดๆ
- เมื่อก่อน ผมของเรา ประดับด้วยมวยผมงดงามดังประดับด้วยทองคำอันละเอียด มีกลิ่นหอม
- เดี๋ยวนี้ ล้านตลอดหัว เพราะความแก่ชรา
- เมื่อก่อน คิ้วของเรางดงามคล้ายรอยที่นายช่างเขียนไว้อย่างดี
- เดี๋ยวนี้ กลายเป็นคิ้วคดเคี้ยวเหมือนเถาวัลย์ เพราะความแก่ชรา
- เมื่อก่อน นัยน์ตาของเราดำขลับเหมือนนิลมณี รุ่งเรืองงาม
- เดี๋ยวนี้ ถูกความชราครอบงำไม่น่าดู
- เมื่อก่อน เวลาเรายังรุ่นสาว จมูกของเราโด่งงามเหมือนเกลียวหรดาล
- เดี๋ยวนี้ กลับห่อเหี่ยว เหมือนจมหายเข้าไปในศีรษะ เพราะความชรา
- เมื่อก่อน ใบหูของเรางดงาม เหมือนตุ้มหูที่ทำเสร็จเรียบร้อยอย่างดี

เดี๋ยวนี้ กลับหย่อนยานเหมือนเอาเถาวัลย์มาห้อยไว้เพราะความชรา

เมื่อก่อน ฟันของเราขาวงามดี เหมือนสีดอกมะลิตูม

เดี๋ยวนี้ กลายเป็นฟันหักมีสีเหลือง เพราะความแก่ชรา

เมื่อก่อน เราพูดเสียงไพเราะ เหมือนเสียงนกดุเหว่าที่ร่ำร้องในป่าใหญ่

เดี๋ยวนี้ คำพูดของเราพลาดทุกคำ เพราะความแก่ชรา

เมื่อก่อน คอของเรางดงามกลมเกลี้ยงเหมือนสังข์ที่ขัดอย่างดี

เดี๋ยวนี้ เหี่ยวย่น เพราะความแก่ชรา

เมื่อก่อน แขนทั้งสองของเรางดงาม เปรียบดังกลอนเหล็กกลม

เดี๋ยวนี้ กลายเป็นลีบคดดุจฝักแคฝอย เพราะความแก่ชรา

เมื่อก่อน มือทั้งสองของเรา ประดับด้วยแหวนทองค่างดงาม

เดี๋ยวนี้ เหมือนเหง้ามัน เพราะความแก่ชรา

เมื่อก่อน ถันทั้งคู่ของเราเต่งตึงกลมกลึงชิดสนิทกันและมีปลายงอนขึ้นงดงาม

เดี๋ยวนี้ กลับหย่อนเหมือนลูกน้ำเต้า เพราะความแก่ชรา

เมื่อก่อน กายของเราเกลี้ยงเกลางดงามเหมือนแผ่นทองที่ขัดอย่างดี

เดี๋ยวนี้ สะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็นอันละเอียดเพราะความแก่ชรา

เมื่อก่อน ขาอ่อนทั้งสองของเรางดงามเปรียบเหมือนงวงช้าง

เดี๋ยวนี้ เป็นปุ่มเป็นปมเหมือนข้อไม้ไผ่เพราะความแก่ชรา

เมื่อก่อน แข้งทั้งสองของเรา ประดับด้วยกำไลทองเกลี้ยงเกลางดงาม

เดี๋ยวนี้ กลับเหี่ยวแห้งเหมือนต้นงา เพราะความแก่ชรา

เมื่อก่อน เท้าทั้งสองข้างของเรางดงามอุปมาเช่นกับปุยนุ่น

เดี๋ยวนี้ กลับแตกเป็นริ้วรอยงอุ้มดังเถาวัลย์ เพราะความแก่ชรา

ร่างกายของคนเรานี้เหี่ยวย่นหย่อนยาน เป็นที่สะสมความทุกข์เหมือนเรือนอันคร่ำคร่า พระดำรัสของพระพุทธเจ้าผู้ตรัสรู้จริง เป็นคำจริงแท้ไม่มีกลายเป็นอย่างอื่น...แน่แท้

[อัมพปาลีเถรีคาถา ๒๖/๔๘๐]

นัยพิจารณา

ขอท่านทั้งหลายจงพยายามพิจารณาให้เห็นความเปลี่ยนแปลงตามนัยที่กล่าวมานี้ให้ได้ ครั้นเห็นแล้วก็จงพยายามทำบุญสร้างกุศลอันจะเป็นเสบียงบุญสำหรับเดินทางไปโลกหน้า

บุญกุศลทุกอย่างจงพยายามสร้างไว้ตั้งแต่ครั้งยังหนุ่มแน่นมีเรี่ยวแรง รอให้แก่มาก่อนจึงจะทำ..ถึงตอนนั้นจะทำอะไรได้

"ถึงตอนนั้น มือยังยกแทบไม่ได้ จะไปทำบุญสร้างกุศลอะไรไหว ?"

ใส่ร้ายคนดี ได้รับโทษทันตา

อ่านถวายโดย
พระครูสุตศาสนการ รจอ.น้ำพอง
วัดพุทธเกษม ตำบลหนองกุง
อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี

พระโกกาลิกเกิดอิจฉาริษยาพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะ ได้ทูลพระพุทธเจ้าให้ร้ายพระเถระทั้งสองต่างๆนานา

พระพุทธองค์ตรัสห้ามถึง ๓ ครั้ง

ได้ฟังพระดำรัสห้ามถึง ๓ ครั้งเช่นนั้น พระโกกาลิกก็ยังไม่หยุด เธอได้รับอกุศลกรรมสนองทันตา เกิดเป็นฝีหัวใหญ่ขึ้นทั่วตัว ฝีแตกน้ำเหลืองไหล ได้รับทุกขเวทนากล้า จนขาดใจตายไปเกิดในปทุมนรก ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมหานรกอเวจี ได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัส

ต่อมาภายหลัง พระพุทธเจ้าทรงแสดงโทษ แห่งการใส่ร้ายผู้ทำความดี เพื่อเป็นเครื่องสังวรของชาวพุทธไว้ ดังนี้

- คนพาลเมื่อพูดคำชั่วร้ายออกไป ย่อมได้ชื่อว่าฆ่าตัวเองด้วยอาวุธ
- ผู้ใดสรรเสริญผู้ที่ควรถูกติ หรือติผู้ที่ควรได้รับความสรรเสริญ ผู้นั้นชื่อว่าสะสมความชั่วด้วยปาก เขาย่อมไม่ได้รับความสุข
- ความเสียทรัพย์สิน เพราะการพนันจนหมดตัว ยังนับว่ามีโทษเพียงเล็กน้อย เพราะผู้ยังจิตให้คิดร้ายท่านผู้ทำดีทั้งหลาย มีโทษยิ่งใหญ่กว่านั้นมาก
- ผู้พูดจาด้วยจิตเลวทราม ชอบติเตียนพระอริยเจ้า ย่อมเข้าถึงนรก

[โกกาลิกสูตร ๑๕/๒๐๗]

นัยพิจารณา

การใส่ร้ายคนดี...มีโทษหนักมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากคนดีนั้นเป็นพระอรหันต์ด้วย โทษก็จะยิ่งมากมีเป็นทวีคูณ เพราะพระอรหันต์...ท่านหมดกิเลสแล้ว จัดเป็น **"ปาปมุต"** คือ พ้นจากบาป...ไม่มีใครถือโทษหรือพ้นจากโทษแล้ว

กรณีของพระโกกาลิกในเรื่องนี้ ถ้าเราไม่ยกให้เป็นอกุศลกรรมของพระโกกาลิกบันดาลให้เป็นไป แล้วจะเกิดจากอะไร เพราะทั้งพระสารีบุตรและพระมหาโมคคัลลานะ ท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว ไม่มีให้โทษใครมีแต่ให้คุณ ก็แล้วเหตุไฉน....พระโกกาลิกจึงไปริษยาท่านเล่า ถ้าไม่ใช่กรรมฝ่ายชั่วมาบันดาลให้ท่านคิดผิดไป เหมือนการซัดฝุ่นที่ละเอียดทวนลมมันก็ต้องถูกฝุ่นย้อนกลับมาเข้าตาตนเอง ฉะนี้แลฯ

"เราไม่สามารถรู้ได้ว่าใครเป็นพระอรหันต์ แต่เรารู้ดีว่า การริษยานี้ชั่วร้ายแท้ เลิกริษยาซะจะดีไหม ? วันข้างหน้าตายไป...จะได้ไม่ต้องไปอยู่กับพระโกกาลิก...พระขี้ริษยา ?"

ทรงให้พระราหุล ทำจิตเหมือนดินน้ำไฟลมและอากาศ

อ่านถวายโดย
พระมหาสมิทธิ์ โชติโก ป.ธ.๗
วัดจันทร์ประดิษฐ์ ต.บางปู อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี ได้ตรัสสอนพระราหุลถึงการพิจารณาธาตุ ๕ คือ ดิน น้ำ ไฟ ลม และอากาศ โดยแยกออกเป็นส่วนๆ ตอนท้าย ได้ตรัสให้พระราหุลพยายามทำจิตให้เหมือน ดิน น้ำ ไฟ ลม และอากาศ พอสรุปความได้ ดังนี้

๑. ราหุล **เธอจงทำจิตให้เหมือนแผ่นดินเถิด** เพราะเมื่อเธอทำจิตให้เหมือนแผ่นดินเป็นประจำอยู่เสมอแล้ว เมื่อกระทบอารมณ์ที่ชอบใจหรือไม่ชอบใจก็ดี อารมณ์เหล่านั้นจะไม่สามารถทำให้จิตใจหวั่นไหวได้

ราหุล เปรียบเหมือนคนทั้งหลายทิ้งสิ่งของที่สะอาดบ้าง ไม่สะอาดบ้าง ถ่ายอุจจาระรด

บ้าง ถ่ายปัสสาวะรดบ้าง บ้วนน้ำลายรดบ้าง เทสิ่งของสกปรกอื่นๆ ลงบ้าง ลงที่แผ่นดิน แผ่นดินจะอึดอัดระอา หรือรังเกียจด้วยสิ่งของนั้นๆ ก็หาไม่ ฉันใด

ราหุล เธอจงทำจิตให้เสมอแผ่นดินฉันนั้นแล เพราะเมื่อเธอทำจิตให้เหมือนแผ่นดินอยู่ เมื่อมีการกระทบกับอารมณ์เกิดขึ้น ความรักหรือความชัง ก็จะไม่สามารถครอบงำจิตเธอได้ฉันนั้น

๒. ราหุล **เธอจงทำจิตให้เหมือนน้ำเถิด** เมื่อเธอทำจิตให้เหมือนน้ำแล้ว จะไม่เกิดความชอบหรือความชัง ครอบงำจิตได้

ราหุล เปรียบเหมือนคนทั้งหลายล้างของหรือทิ้งของที่สะอาดบ้าง ไม่สะอาดบ้าง ลงในน้ำ น้ำจะอึดอัดระอาหรือรังเกียจด้วยของนั้นๆ ก็หาไม่ ฉันใด

ราหุล เธอจงทำจิตให้เสมอด้วยน้ำก็ฉันนั้นแล เมื่อกระทบอารมณ์แล้ว ความชอบและความชัง จะไม่สามารถครอบงำจิตเธอได้ฉันนั้น

๓. ราหุล **เธอจงทำจิตให้เหมือนไฟเถิด** เพราะไฟนั้น เมื่อมีผู้ทิ้งของสะอาดบ้าง ไม่สะอาดบ้าง ทิ้งอุจจาระปัสสาวะบ้าง ไฟจะรู้สึกอึดอัดระอาหรือรังเกียจด้วยสิ่งนั้นๆ ก็หาไม่ ฉันใด

ราหุล เมื่อเธอทำจิตให้เหมือนด้วยไฟอยู่ การกระทบกับสิ่งที่ชอบและชังก็ย่อมจะไม่ปรุงแต่งให้จิตแปรปรวนได้ ฉันนั้น

๔. ราหุล **เธอจงทำจิตให้เหมือนลมเถิด** เพราะลมนั้นย่อมพัดไปถูกต้องของสะอาดบ้าง ไม่สะอาดบ้าง พัดถูกอุจจาระปัสสาวะบ้าง ลมจะรู้สึกอึดอัดระอาหรือรังเกียจต่อสิ่งเหล่านั้นก็หาไม่ ฉันใด

ราหุล เมื่อเธอทำจิตให้เหมือนด้วยลมอยู่ การกระทบกับสิ่งที่ชอบและชังก็ย่อมจะไม่ปรุงแต่งให้จิตของเธอแปรปรวนได้ฉันนั้น

๕. ราหุล **เธอจงทำจิตให้เหมือนอากาศเถิด** เพราะอากาศนั้นไม่ตั้งอยู่ในที่ไหน ฉันใด

ราหุล เมื่อเธอทำจิตให้เหมือนด้วยอากาศอยู่ตลอดเวลาแล้ว เมื่อกระทบกับอารมณ์ย่อมจะไม่เกิดความชอบและความชังขึ้นได้ฉันนั้น

[มหาราหุโลวาทสูตร ๑๓/๑๒๖]

นัยพิจารณา

ผู้ที่มีทิฏฐิ มานะ อัตตา และโทสจริต น่าจะลองนำเอาคำสอนในพระสูตรนี้ไปใช้เป็นประจำ เพื่อลดความโทมนัสน้อยใจหรือขัดเคืองใจ เมื่อเห็นว่าผู้อื่นล่วงเกินแล้ว ทำให้เกิดความไม่สบายใจ หงุดหงิดหรือรำคาญใจ

แม้ทำไม่ได้เด็ดขาดตามพระสูตรนี้ ถ้าเราได้หัดทำอยู่เสมอๆ มีสติสัมปชัญญะระวังจิต ไม่ปล่อยไปตามอารมณ์ที่มากระทบ จิตของเราก็จะสงบ นั่นก็คือจุดหมายปลายทางของความสุขที่ทุกคนปรารถนา แม้ได้รับเพียงครั้งคราว ก็นับว่าประเสริฐสุดแล้ว

"ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ เป็นเพียงธาตุ
ตัวตนของเราก็เป็นเพียงธาตุไม่ใช่หรือ ?"

คุณและโทษของกาม

อ่านถวายโดย

พระมหาอาทิเช่น ภาณุรํชี

วัดบพิตรพิมุข กรุงเทพมหานคร

เมื่อครั้งที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน เมืองสาวัตถี ภิกษุหลายรูปได้เข้าไปเฝ้ากราบทูลถามถึงความหมายของคุณและโทษของกาม

พระพุทธองค์ได้ตรัสตอบเรื่องนี้ ให้ภิกษุทั้งหลายกระจ่างใจว่า

ภิกษุทั้งหลาย ก็อะไรเล่าเป็นคุณของกามทั้งหลาย

ภิกษุทั้งหลาย กามคุณ ๕ ประการนี้

๕ ประการเป็นไฉน

คือ

รูป ที่เห็นด้วยตา น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ น่ารัก ประกอบด้วยกาม เป็นที่ตั้งแห่งความกำหนัด

เสียง ที่ได้ยินด้วยหู น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ น่ารัก ประกอบด้วยกาม เป็นที่ตั้งแห่งความกำหนัด

กลิ่น ที่ได้ดมด้วยจมูก น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ น่ารัก ประกอบด้วยกาม เป็นที่ตั้งแห่งความกำหนัด

รส ที่ได้ลิ้มด้วยลิ้น น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ น่ารัก ประกอบด้วยกาม เป็นที่ตั้งแห่งความกำหนัด

สัมผัส ที่ถูกต้องด้วยกาย น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ น่ารัก ประกอบด้วยกาม เป็นที่ตั้งแห่งความกำหนัด

ภิกษุทั้งหลาย กามคุณ ๕ ประการเหล่านี้แล

ความสุข...ความโสมนัสใดเล่าอาศัยกามคุณ ๕ เหล่านี้เกิดขึ้น นี้เป็นคุณของกามทั้งหลาย

ภิกษุทั้งหลาย ก็อะไรเล่าเป็นโทษของกามทั้งหลาย

บุคคลในโลกนี้เลี้ยงชีวิตด้วยความขยันหมั่นเพียร จากอาชีพต่างๆ เช่น เป็นข้าราชการ ทำไร่ ทำนา ค้าขาย หรือด้วยวิชาชีพใดๆ ก็ดี บุคคลเหล่านั้น ต้องลำบากตรากตรำ ทนต่อความหนาวร้อน เหลือบ ยุง ลม แดด ผจญอันตรายต่างๆ ต้องตายเพราะความหิวกระหายบ้าง

ภิกษุทั้งหลาย แม้สิ่งเหล่านี้ก็เป็นโทษของกามทั้งหลาย เป็นกองทุกข์ที่เห็นๆ กันอยู่ มีกามเป็นเหตุ มีกามเป็นต้นบังคับ เกิดเพราะเหตุแห่งกามทั้งหลายทั้งสิ้น

ภิกษุทั้งหลาย ถ้าเมื่อบุคคลนั้นขยันสืบต่อพยายามทำการต่างๆ อยู่อย่างนี้ โภคะเหล่านั้นก็ยังไม่สำเร็จผล เขาย่อมเศร้าโศก ลำบาก รำพันคร่ำครวญ ถึงความหลงเลือนว่า ความขยันของเราเป็นหมันเปล่าหนอ ความพยายามของเราไม่มีผลเลยหนอ

ภิกษุทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้ก็เป็นโทษที่เกิดจากกามทั้งหลาย มีกามเป็นเหตุทั้งสิ้น

ภิกษุทั้งหลาย ถ้าเมื่อบุคคลนั้นขยันหมั่นเพียรพยายามอยู่อย่างนี้ โภคะเหล่านั้นก็สำเร็จสมความปรารถนา เขาก็ยังต้องเสวยทุกข์โทมนัสเพราะต้องคอยระวังรักษาทรัพย์สินเหล่านั้น โดยกังวลว่า ทำอย่างไรหนอ ราชการจะไม่ริบเอาไปได้ พวกโจรจะปล้นไม่ได้ จะไม่ถูกไฟไหม้ จะไม่ถูกน้ำท่วมน้ำพัด ทายาทอัปรีย์จะไม่ล้างผลาญ

เมื่อบุคคลนั้นคอยรักษาคุ้มครองอยู่อย่างนี้ ทางราชการริบทรัพย์สินไปก็ดี พวกโจรปล้นเอาไปก็ดี เขาย่อมเศร้าโศกลำบาก รำพัน ตีอกคร่ำครวญ ถึงความหลงเลือนว่า สิ่งใดเล่าเคยเป็นของเรา แม้สิ่งนั้นก็ไม่เป็นของเรา

ภิกษุทั้งหลาย แม้นี้เล่าก็เป็นโทษของกามทั้งหลาย ทั้งหมดทั้งมวลนั้นล้วนเกิดเพราะเหตุแห่งกามทั้งหลายทั้งนั้น

ภิกษุทั้งหลาย อีกประการหนึ่ง เพราะกามเป็นเหตุ เพราะกามเป็นต้นเค้า เพราะกามเป็นตัวบังคับ เพราะเหตุแห่งกามทั้งหลายทั้งนั้นแล แม้พระราชาทั้งหลายก็วิวาทกันกับพระราชาทั้งหลาย แม้พวกนักบวชก็วิวาทกันกับพวกนักบวช แม้เศรษฐีก็วิวาทกันกับพวกเศรษฐี แม้มารดาก็วิวาทกันกับบุตร แม้บุตรก็วิวาทกันกับบิดา แม้พี่ชายกับน้องชายก็วิวาทกัน แม้พี่สาวกับน้องสาวก็วิวาทกัน แม้เพื่อนกับเพื่อนก็วิวาทกัน แม้นายกับบ่าวก็วิวาทกัน

ชนเหล่านั้นต่างทะเลาะ แก่งแย่ง วิวาทกันในที่นั้นๆ ทำร้ายซึ่งกันและกัน ด้วยฝ่ามือบ้าง ด้วยท่อนไม้บ้าง ด้วยอาวุธบ้าง ถึงตายไปตรงนั้นบ้าง ถึงทุกข์ปางตายบ้าง

ภิกษุทั้งหลาย แม้นี้เล่าก็เป็นโทษของกามทั้งหลาย เกิดเพราะกามทั้งสิ้น

[มหาทุกขักขันธสูตร ๑๒/๑๓๔]

นัยพิจารณา

พระสูตรนี้แสดงถึงคุณและโทษของกาม พร้อมทั้งอุปมาตัวอย่างที่ชัดเจนมาก ถ้าท่านผู้อ่านสร้างมโนภาพได้และพิจารณาตาม ย่อมจะเกิดความซาบซึ้ง และเกิดความดื่มด่ำในรสพระธรรมยิ่งนัก

ในยามใดที่ท่านผู้อ่าน เกิดราคะรบกวนจิต ขอให้เอาพระสูตรนี้มาอ่าน ก็จะสามารถบรรเทาความกำหนัดลงได้ไม่มากก็น้อย

ทำได้เช่นนี้ การฟังการอ่านพระธรรมต่างๆ จะก่อประโยชน์เกินค่า

ความจริง...ประโยชน์มิได้เกิดจากการฟัง หรือการอ่านมาก แต่เกิดจากการที่เราได้พยายามน้อมนำเอามาพิจารณาปฏิบัติได้มากหรือน้อย เป็นสำคัญ

ขณะอ่านไป ก็พยายามนึกเปรียบเทียบกับร่างกายตน ทำอุปมาตนเหมือนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระพุทธเจ้า แล้วพิจารณาไปตามกระแสพระพุทธดำรัส ก็ย่อมไม่ต่างอะไรกับการได้รับฟังพระธรรมเทศนาจากพระโอษฐ์ ของพระพุทธเจ้าฯ

ผู้ที่ควรห่มผ้าเหลือง

อ่านถวายโดย
พระมหาอุเทียน จิรวฑฺฒโน
วัดชัยศรี อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ อัสสปุรนิคม เมืองอังคชนบท ได้ตรัสกะภิกษุทั้งหลายถึงความหมายของคำว่า "สมณะ" โดยนัยเป็นต้นว่า

"ผู้เป็นนักบวชควรทำตัวอย่างไร จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ทำให้ปัจจัย ๔ คือ จีวร อาหาร ที่พัก และยา ของชาวบ้านต้องเป็นหมัน หรือสูญเปล่า

คนเช่นไรเป็นผู้ควรห่มผ้าสังฆาฏิ คนเช่นไรไม่ควรห่ม หรือที่ห่มมาอยู่แล้วคือบวชแล้ว ก็ไม่คู่ควรแก่การห่มผ้าสังฆาฏิหรือจีวร

ผู้ใดละกิเลสได้หรือพยายามละอยู่ แม้ยังไม่ได้ห่มผ้าเหลือง ก็ควรเชื้อเชิญให้มาห่ม"

พระดำรัสยืนยันของพระพุทธเจ้าในเรื่องนี้มีนัยที่ควรพิจารณา...ดังนี้

"ภิกษุทั้งหลาย บุคคลที่ครองผ้าสังฆาฏิแล้ว เราหากล่าวว่าเป็นสมณะ ด้วยอาการเพียงครองผ้าสังฆาฏิเท่านั้นไม่

ภิกษุทั้งหลาย หากเมื่อบุคคลครองผ้าสังฆาฏิแล้ว มีความโลภก็ละความโลภได้ มีจิตพยาบาทก็ละพยาบาทได้ มีความมักโกรธก็ละความมักโกรธได้ มีความริษยาก็ละความริษยาได้ มีความตระหนี่ก็ละความตระหนี่ได้ มีความโอ้อวดก็ละความโอ้อวดได้ มีมายาก็ละมายาได้ มีความคิดลามกก็ละความคิดลามกได้ มีความเห็นผิดก็ละความเห็นผิดได้ ด้วยอาการเพียงสักว่าครองผ้าสังฆาฏิไซร้

ถ้าปฏิบัติได้ดังนี้ ควรให้ผู้นั้นครองผ้าสังฆาฏิ ตั้งแต่แรกเกิดทีเดียว ควรเชื้อเชิญฯให้มาครองผ้าสังฆาฏิด้วยคำว่า "ท่านผู้มีหน้าอันเจริญ ขอท่านจงมาห่มผ้าเหลืองเถิด"

[จูฬอัสสปุรสูตร ๑๒/๔๑๘]

นัยพิจารณา

การบวชที่จัดว่าถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้านั้นจะต้องบวชทั้งทางกายและทางใจ

ความหมายของพระสูตรนี้ก็คือการบวชครบทั้งกาย วาจา และใจ

หมายความว่า นอกจากสำรวมในศีลแล้ว ก็ต้องปฏิบัติธรรม คือ การสละความชั่วร้ายในภายในประกอบด้วย จึงจะถือว่าเป็นพระที่สมบูรณ์ ในความหมายของพระพุทธเจ้า

ดังนั้น การบวชที่ถูกต้องตามพุทธประสงค์นั้นไม่ใช่ของที่จะทำกันได้ง่ายๆ แต่ก็จะไม่เป็นการยากจนเกินไป ถ้าเรามีความพอใจที่จะทำตาม ก็เพียงแต่รักษาศีล ๓ ตัว คือ กาย วาจา และใจ หรือรักษาศีลตัวเดียวก็ได้ คือ ใจ เมื่อเราระวังรักษาใจได้เพียงสิ่งเดียว กาย วาจา และศีลข้ออื่นๆ ก็จะรักษาได้ไม่ยากเลย และสิ่งที่จะคอยกำกับใจได้ดีที่สุดก็คือสติ

"ศีลเป็นฐานของสมาธิ สมาธิเป็นฐานของปัญญา ปัญญานั่นแหละความรู้แจ้ง"

ผู้มีสติเป็นผู้อยู่ใกล้พระนิพพาน

อ่านถวายโดย
พระมหาสุริยา นาทสิริ
อาจารย์ใหญ่ธรรม-บาลี วัดชัยศรี

พระมาลุกยบุตรเป็นผู้มีความเพียร มีจิตใจเด็ดเดี่ยวในการปฏิบัติธรรม เข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้า กราบทูลถามถึงธรรมสั้นๆ ที่จะนำไปปฏิบัติให้เกิดผล ลำพังผู้เดียวโดยไม่ประมาท

เมื่อพระพุทธองค์ประทานธรรมะให้ไปแล้ว พระมาลุกยบุตรก็ได้ขยายเนื้อความถวายพระพุทธองค์

พระพุทธเจ้าสดับเช่นนั้น...ก็ตรัสอนุโมทนา...โดยนัยเป็นดังนี้

"มาลุกยบุตร เธอรู้เนื้อความแห่งธรรมที่เราแสดงโดยย่อให้พิสดารแล้วว่า ผู้เห็นรูปแล้วมีสติไม่กำหนัดในรูปทั้งหลาย มีจิตคลายกำหนัดในอารมณ์นั้น ทั้งไม่ติดในอารมณ์นั้นอยู่เป็นประจำ

ผู้นั้นเมื่อเห็นรูปฯ และเสวยเวทนาอยู่ ทุกข์ย่อมหมดไป และไม่สั่งสมทุกข์ฉันใด ผู้นั้นเป็นผู้มีสติเที่ยวไป เมื่อไม่สะสมทุกข์อยู่อย่างนี้ เรากล่าวว่าเป็นผู้อยู่ใกล้นิพพาน ฉันนั้น”

[สังคัยหสูตร ๑๘/๗๗]

นัยพิจารณา

สติ คือ ความระลึกได้ นึกได้ ความไม่เผลอ การคุมใจไว้กับกิจ หรือคุมจิตไว้กับสิ่งที่เกี่ยวข้อง จำการที่ทำและคำที่พูดแล้วแม้นานได้

การเจริญสติประจำวัน คือ การฝึกสติวันละ ๑ หรือ ๒ ครั้ง เช่น ก่อนนอนและตื่นนอน หรือในโอกาสที่สะดวก แต่ต้องทำทุกวัน แม้จะได้ผลหรือเห็นผลช้าก็ยังดีกว่าไม่ทำเลย

การเจริญสติในชีวิตประจำวัน คือ การฝึกสติหรือเจริญสติ ในขณะกำลังทำการงานนั้นๆ อยู่ ก็ให้มีสติระลึกอยู่กับงานนั้นๆ และขยายไปจนทุกอิริยาบถ อานิสงส์จากการเจริญสติก็ย่อมจะได้ผลสมบูรณ์ คือได้ทั้งการงาน ความสุข และได้อยู่ใกล้พระนิพพานด้วย

พระรัฐบาล
ผู้แลกการบวชด้วยชีวิต

อ่านถวายโดย
พระครูอินทธีรคุณ เจ้าอาวาสวัดไพศาล
อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ ถุลลโกฏฐิตะ นิคมของชาวกุรุ นายรัฐบาลลูกเศรษฐีได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้าแล้ว เกิดศรัทธา ขอพ่อแม่ออกบวช แต่พ่อแม่ไม่ยอม รัฐบาลจึงประท้วงด้วยการนอนบนพื้นดิน ไม่ยอมกินอาหารนานถึง ๗ วัน

พ่อแม่กลัวลูกจะตายจึงยอมให้บวช

เมื่อบวชแล้ว...ท่านก็ปลีกตนออกไปทำความเพียรทางจิต ด้วยความไม่ประมาท อยู่คนเดียว ไม่นานก็ได้บรรลุพระอรหันต์

พระเจ้าโกรัพย์ได้ตรัสถามพระรัฐบาลว่า "เหตุใดท่านยังหนุ่มแน่น และร่ำรวยจึงออกบวชเสียเล่า ?"

เพื่อจะตอบพระดำรัสถามของพระราชา พระรัฐบาลจึงแสดงธรรม ๔ ประการ ที่เห็นเหตุให้ท่านออกบวช คือ

๑. โลกนี้ไม่มีอะไรยั่งยืน มั่นคง ล้วนเป็นทาสของความแก่ชรา

๒. โลกนี้ไม่มีอะไรเป็นเครื่องป้องกันที่ปลอดภัย ไม่เป็นอิสระแก่ตน

๓. โลกนี้ไม่มีอะไรเป็นของเราแน่นอน เราจะต้องพลัดพรากจากสิ่งทั้งปวงไป

๔. โลกนี้ไม่มีอะไรอิ่มไม่มีอะไรพอ พร่องอยู่เป็นนิตย์ เป็นทาสของตัณหาคือความอยากอยู่เสมอ

ครั้งหนึ่ง พระรัฐบาลได้ไปฉันอาหารที่บ้านเดิม ท่านพิจารณาร่างกายของตนเอง และของภรรยาเก่าแล้ว ได้ปลงธรรมสังเวชว่า

"จงมาดูร่างกายอันสวยงาม มีแผลรอบตัว (คือทวารเป็นที่ไหลออกของสิ่งโสโครก) กระสับกระส่าย ไม่มีความยั่งยืนมั่นคง ร่างกายของ

หญิงมีเครื่องประดับอันงาม แต่มีหนังหุ้มกระดูกไว้ ใบหน้าที่ไล้ทาด้วยเครื่องสำอาง สิ่งเหล่านี้พอจะหลอกลวงคนโง่ได้บ้าง แต่จะหลอกลวงผู้แสวงหาพระนิพพานไม่ได้เลย”

[รัฐปาลสูตร ๑๓/๓๓๓]

นัยพิจารณา

พระสูตรนี้ย่อมเป็นมาตรวัดบารมีของคนว่า ยังพร่องหรือเต็มบริบูรณ์แค่ไหน

หมายความว่า ถ้าผู้ที่ยังพร่องด้วยบารมีอยู่ก็ย่อมแลเห็นสิ่งที่ประดับโลก ที่เคลือบด้วยมายาว่าเป็นสิ่งที่สวยงามน่าอภิรมย์ยิ่งนัก แต่สำหรับผู้ที่มีบารมีเต็มเปี่ยมแล้ว ย่อมมองทะลุมายา และเห็นสัจธรรมอย่างแจ่มแจ้ง ยิ่งเคลือบยิ่งแฝงมายาไว้มากมายปานใด ก็ยิ่งทำให้สะอิดสะเอียนมากขึ้นเพียงนั้น

“โลกนี้รุ่มร้อนสับสนวุ่นวายยุ่งยากอยู่ตลอดเวลา ท่านทั้งหลายจะสนุกสนานร่าเริงอะไรกันนักหนาเล่า ?”

ภัยของภิกษุ ๔

อ่านถวายโดย
พระมหาประหยัด ขนฺติยุตฺโต ป.ธ.๖

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ อามลกวัน ใกล้หมู่บ้านจาตุมา ได้ตรัสถึงภัยของพระเปรียบเทียบกับภัยที่คนลงน้ำจะต้องเจอ ๔ ประการ คือ คลื่น จระเข้ น้ำวน ปลาร้าย ให้ภิกษุทั้งหลายที่เป็นศิษย์ของพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะฟัง สรุปความได้ดังนี้

ภัยเพราะคลื่น

คือ บางคนออกบวชด้วยศรัทธา โดยคิดว่า เรามีความทุกข์ครอบงำ การบวชจะเป็นทางเปลื้องทุกข์ได้ แต่เมื่อบวชเข้ามาแล้ว ถูกเพื่อนนักบวชแนะนำตักเตือนให้สำรวมตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และข้อวัตรปฏิบัติของพระที่ควรประพฤติ

เขาก็โกรธหาว่า พระเหล่านี้มีอายุคราวลูกหลานเรา ไม่ควรจะมาสอนเรา เขาขัดใจ เบื่อหน่าย แล้วลาสิกขาสึกออกไป

ภัยเพราะจระเข้

คือ บางคนออกบวชด้วยศรัทธา โดยคิดว่า เรามีความทุกข์ครอบงำแล้ว การบวชจะเป็นทางเปลื้องทุกข์ได้ แต่เมื่อบวชเข้าไปแล้ว ถูกเพื่อนนักบวชแนะนำตักเตือนว่า สิ่งนี้ควรฉัน สิ่งนี้ไม่ควรฉัน สิ่งนี้ควรดื่ม สิ่งนี้ไม่ควรดื่ม สิ่งนี้ควรดื่มในกาล สิ่งนี้ไม่ควรดื่มในกาล

เขาก็โกรธว่า เราเป็นฆราวาสจะกิน จะดื่มอะไร เมื่อไรก็ได้ จะเลือกกินสิ่งใดก็ได้ เขาเห็นแก่ปากแก่ท้อง ทนความอยากไม่ได้ จึงต้องลาสิกขาสึกออกไป

ภัยเพราะน้ำวน

คือ บางคนออกบวชด้วยศรัทธา โดยคิดว่า เรามีความทุกข์ครอบงำแล้ว การบวชจะเป็นทางเปลื้องทุกข์ได้ แต่เมื่อบวชเข้าไปแล้ว เข้าไปรับบาตรในบ้าน ไม่สำรวมกาย วาจา ไม่มีสติ ไม่สำรวมอินทรีย์ เห็นชาวบ้านผู้ครองเรือนเอิบอิ่มด้วยกามคุณ ๕

เขาคิดว่า สมบัติเราก็มี เราสึกออกไปบริโภคกามคุณแล้วทำบุญก็ได้ เขาเห็นแก่ความสุขจากกามคุณ จึงต้องลาสิกขาสึกออกไป

ภัยเพราะปลาร้าย

คือ บางคนออกบวชด้วยศรัทธาโดยคิดว่าเรามีความทุกข์ครอบงำแล้ว การบวชจะเป็นทางเปลื้องทุกข์ได้ แต่เมื่อบวชเข้ามาแล้ว เข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ไม่ระวังกาย วาจา ไม่มีสติ ไม่สำรวมอินทรีย์ ได้เห็นสตรีนุ่งห่มไม่เรียบร้อย เกิดราคะความกำหนัด เขาไม่สามารถระงับได้ จึงได้ลาสิกขาสึกออกไป

[จาตุมสูตร ๑๓/๑๗๒]

นัยพิจารณา

เมื่อว่าถึงภัยของภิกษุโดยสรุปแล้ว พอสรุปได้เพียง ๒ ประการ คือ การศึกษาปริยัติ และการปฏิบัติธรรมะ

ภิกษุถ้าบวชอยู่แล้วไม่ศึกษาปริยัติและปฏิบัติธรรมะ การบวชนั้นก็ได้ชื่อว่าไร้ค่า เสียเวลา เสียข้าวสุกของชาวบ้านเปล่า

บวชเข้ามานั่งๆ นอนๆ กินๆ เล่นๆ จะบวชอยู่ทำไม ควรสึกออกไปทำงานดีกว่า ไม่หนักศาสนา ไม่ทำให้ศาสนามัวหมอง

เหตุที่ทำให้ภิกษุบวชอยู่ไม่ได้ ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเพศหรือเรื่องกามคุณ ๕ ไม่อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายๆ อย่าง โดยเฉพาะพระหนุ่มๆ ยากนักที่จะข้ามพ้นกามคุณ ๕ ไปได้

อันตรายหรือภัยของภิกษุทั้ง ๔ ประการ หรือทั้งหมดของการบวชก็ตาม สามารถแก้ได้ด้วยการศึกษาปริยัติและปฏิบัติธรรมะ อย่างจริงจังและสม่ำเสมอ เช่นการปฏิบัติตามสติปัฏฐาน ๔ โดยมีสติสัมปชัญญะสำรวมอินทรีย์เสมอ อกุศลหรือความคิดใฝ่ต่ำ ก็จะไม่สามารถโน้มน้าวให้จิตใจเอนไปได้

ปัญหาสำคัญมันอยู่ที่เราไม่ยอมปฏิบัติอย่างจริงจังและสม่ำเสมอเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ คำสอนของพระพุทธเจ้าจึงไม่อาจจะช่วยใครได้ แม้ว่าจะบวชเข้ามาแล้วก็ตามฯ

ธรรม
ที่นักบวชควรระลึกไว้ประจำ

อ่านถวายโดย
พระมหาอดุลย์ อตุลวํโส ป.ธ.๙
เลขานุการเจ้าคณะจังหวัดกาฬสินธุ์
วัดกลาง จังหวัดกาฬสินธุ์

พระพุทธเจ้าได้ตรัสเตือนภิกษุทั้งหลายไว้ ๑๐ ข้อ ดังความปรากฏในอภิณหปัจจเวกขณธรรมสูตร ดังนี้

บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า บัดนี้...เรามีเพศต่างจากคฤหัสถ์แล้ว

๑. อาการกิริยาใดๆ ของสมณะ เราจะต้องทำอาการกิริยานั้นๆ

๒. การเลี้ยงชีวิตของเราเกี่ยวเนื่องด้วยผู้อื่น เราควรทำตัวให้เขาเลี้ยงง่าย

๓. อาการกาย วาจาอย่างอื่น ที่เราจะต้องทำให้ดีกว่านี้ยังมีอยู่อีก ไม่ใช่มีเพียงเท่านี้

๔. ตัวของเราเองติเตียนตัวเราเอง โดยศีลได้หรือไม่

๕. ผู้รู้ใคร่ครวญแล้ว ติเตียนเราโดยศีลได้หรือไม่

๖. เราจะต้องพลัดพราก จากของรักของชอบใจทั้งสิ้น

๗. เรามีกรรมเป็นของๆ ตน เราทำกรรมอันใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราจะต้องรับผลของกรรมนั้น

๘. วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้...เรากำลังทำอะไรอยู่

๙. เรายินดีจะอยู่ในที่สงบสงัดหรือไม่

๑๐. คุณธรรมหรือคุณวิเศษของเรามีอยู่หรือไม่ ที่จะทำให้เราเป็นผู้ไม่เก้อเขิน เมื่อถูกเพื่อนบรรพชิตถามในกาลภายหลัง

[อภิณหปัจจเวกขณธรรมสูตร ๒๔/๙๑]

นัยพิจารณา

การสำนึกตน การมีสมณสัญญา หรือระลึกถึงเพศภาวะและหน้าที่ของตนอยู่เนืองๆ จัดว่าเป็นอุบายอย่างหนึ่ง ที่จะช่วยให้ทุกคนไม่หลงลืมตน หรือลืมทำกิจหน้าที่ของตน

 พระแท้เป็นยังไง ?

 เราเลี้ยงง่ายไหม ?

 เราพัฒนากายวาจาของตนหรือเปล่า ?

 เราหรือผู้รู้สามารถติเตียนศีลเราได้ไหม ?

 เราต้องพลัดพรากจากทุกอย่างนะ...เรามีกรรมเป็นสมบัตินะ

 เราประมาทอยู่ไหม ?

 เราพอใจที่จะอยู่ในที่สงบสงัดหรือไม่ ?

 บวชมาจนป่านนี้...เราได้คุณวิเศษอะไรบ้าง ?

พระสูตรนี้ตรัสเตือนภิกษุตั้งแต่ระดับปากท้องจนถึงพระนิพพาน ถ้าภิกษุรูปใดหมั่นระลึก และนำมาปฏิบัติให้ครบถ้วนเพียง ๑๐ ประการนี่แหละ ก็นับว่าสมควรแก่การเป็น "เนื้อนาบุญ" ของชาวพุทธแล้ว

กามมีทุกข์และโทษมาก

อ่านถวายโดย
พระมหาชัยภัทร ชินทตฺโต ป.ธ.๖
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดชัยศรี
ตำบลวังชัย อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ อังคุตตราปชนบท วันหนึ่ง...เสด็จเข้าไปพักผ่อนกลางวันในป่า ได้ทรงพบสนทนากับเศรษฐีโปตลิยะ

ตอนหนึ่ง ของการสนทนา พระองค์ทรงนำเอาโทษของกามมาเล่าให้โปตลิยะเศรษฐีฟังว่า "ในทัศนะของพระอริยเจ้า กามนี้มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก ถ้าขาดปัญญาก็จะมองไม่เห็น โทษของกาม" ซึ่งโทษของกามนั้นเปรียบเหมือน ๗ สิ่งนี้

๑. **ชิ้นกระดูก** คือ กระดูกที่ไม่มีเนื้อติดอยู่เลย แต่มีเลือดติดอยู่บ้าง สุนัขได้แทะกระดูกนั้น โดยมีน้ำลายของตัวเองเป็นเครื่องหล่อ สุนัขนั้นย่อมไม่อิ่มเพราะกระดูกชิ้นนั้น ฉันใด

ผู้บริโภคกามทั้งหลาย ก็ย่อมไม่รู้จักอิ่มจักพอ ย่อมถึงความทุกข์ ความคับแค้น เพราะไม่หายหิวด้วยกาม (คือเสพไม่รู้จักอิ่มจักพอ) ฉันนั้น

๒. **ชิ้นเนื้อ** คือ ก้อนเนื้อที่พวกเหยี่ยวแร้ง กำลังแย่งกัน นกตัวใดได้ก้อนเนื้อไว้ พวกนกที่ไม่ได้ก็จะตามแย่ง จิก ตี ถ้าไม่ปล่อยชิ้นเนื้อนั้น ก็จะต้องเกิดทุกข์ถึงตายหรือปางตาย ฉันใด ? ผู้บริโภคกามทั้งหลาย ถ้าไม่มีปัญญา ไม่รู้จักปล่อยวางในกามเสียบ้าง ก็ย่อมได้รับทุกข์เหมือนเหยี่ยวแร้ง ที่หวงก้อนเนื้อ ฉันนั้น

๓. **คบหญ้า** คือ คบหญ้าที่มีไฟติดอยู่ และผู้ถือได้ถือคบหญ้านั้นเดินทวนลมไป ถ้าผู้ถือไม่รีบโยนทิ้งเสียโดยเร็ว...ก็ย่อมได้รับความทุกข์ทรมานอย่างหนัก

๔. **หลุมถ่านเพลิง** คือ หลุมที่มีถ่านเพลิงร้อนแรงอยู่ข้างล่าง กว้างและลึกแต่ไม่มีควัน เป็นที่น่ากลัว น่าหวาดเสียวสำหรับผู้ที่รักชีวิตหรือ

รักความสุข แต่เขากำลังถูกผู้มีกำลังจับแขนคนละข้าง จะโยนลงไปในหลุมถ่านเพลิงนั้น ฉันใด ? กามก็ย่อมเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัว มีทุกข์มากมีโทษมาก สำหรับผู้มีปัญญา ฉันนั้น

๕. **ความฝัน** คือ เมื่อเรานอนหลับแล้วฝันเห็นสิ่งสวยงาม สถานที่น่ารื่นรมย์ พอตื่นขึ้น... สิ่งเหล่านั้นก็หายไป ฉันใด ผู้บริโภคกามทั้งหลายก็ย่อมไม่อาจจะยึดเอากามเป็นตัวตนและเป็นสิ่งจีรังยั่งยืนได้ ฉันนั้น

๖. **ของขอยืมมา** คือ คนที่ยืมทรัพย์สมบัติของเขามาประดับตกแต่งตนย่อมกลัวแต่เจ้าของเขาจะมาทวงคืน ใช้สอยทรัพย์นั้นไปอย่างหวาดระแวง

๗. **ผลไม้** คือ ผลไม้ซึ่งเป็นที่หมายปองของผู้คนมากมาย ผู้คนจำนวนมากเท่าไหร่อยากได้ผลไม้นั้น อันตรายก็ย่อมมีแก่ผลไม้นั้นมากเท่านั้น

โปตลิยสูตร ๑๓/๔๒

นัยพิจารณา

เรื่องของกามเป็นเรื่องที่ต้องใช้ปัญญาพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนทุกกระบวนท่า

 เรารู้ว่า ชิ้นกระดูกกับสุนัขเป็นยังไง ?

 เรารู้ว่า ชิ้นเนื้อกับเหยี่ยวแร้งเป็นยังไง ?

 เรารู้ว่า ถือคบหญ้าทวนลม...ผลเป็นยังไง ?

 เรารู้ว่า เผลอ...หรือไม่เผลอเหยียบหลุมถ่านเพลิง..ผลเป็นยังไง ?

 เรารู้ว่า ความฝันกับความจริงต่างกันยังไง ?

 เรารู้ว่า ของที่ขอยืมมาเป็นยังไง ?

 เรารู้ว่า ผลไม้ที่มีคนอยากได้มากๆ มีอันตรายมากมายขนาดไหน ?

ทั้งที่รู้นั่นแหละ แต่เราก็ไม่สามารถละกามอะไรได้เลย นั่นเพราะรู้ของเราเป็นรู้แค่อย่างปุถุชน ไม่ใช่รู้อย่างพระอริยะ เป็นเพียงรู้ชนิดสักแต่ว่ารู้ ไม่ใช่รู้อย่างทราบซึ้งถึงสันดาน เราก็เลยต้องทรมานเพราะกามกันต่อไปไม่รู้จักจบสิ้น

นักบวชที่ควรและไม่ควรบูชา

อ่านถวายโดย

พระมหาชัยนาท กิตฺติโก ป.ธ.๕

วัดชัยศรี ต.วังชัย อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ หมู่บ้านนครวินทะ ในโกศลชนบท

เมื่อชาวบ้านทราบข่าวจึงมาเฝ้า

พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมให้ข้อสังเกต เพื่อให้ชาวบ้านนครวินทะรู้ว่า นักบวชพวกไหน เป็นพวกไม่ควรให้ความเคารพ นับถือ และบูชา นักบวชพวกไหนควรให้ความเคารพนับถือ และบูชา สรุปความได้ดังนี้

นักบวชเหล่าใด ยังมีความกำหนัด ความขัดเคือง ความลุ่มหลงในรูป ที่เห็นด้วยตา มีความลุ่มหลงในเสียง ที่ได้ยินด้วยหู มีความลุ่มหลงในกลิ่น ที่ได้ดมด้วยจมูก มีความลุ่มหลงในสัมผัส ที่ถูกต้องด้วยกาย มีความลุ่มหลงในธรรมารมณ์ ที่เกิดทางใจ ไม่หมดไป ยังมีจิตไม่

สงบภายใน ยังประพฤติลุ่มๆ ดอนๆ ทางกาย ทางวาจาและทางใจอยู่

นักบวชเช่นนี้ไม่ควรสักการะ ไม่ควรเคารพ นับถือ และบูชา นั่นเพราะเหตุไร ?

เพราะเหตุว่า แม้พวกเราชาวบ้าน ก็ยังมีความกำหนัด มีความขัดเคือง มีความลุ่มๆ ดอนๆ ทางกาย ทางวาจา และทางใจอยู่

พวกเราไม่เห็นความประพฤติของพวกนักบวชนั้นอะไรเลยที่จะยิ่งไปกว่าพวกเรา ดังนั้น นักบวชเหล่านั้น จึงไม่ควรแก่การสักการะ เคารพ นับถือ และบูชา

ถ้านักบวชเหล่าใดประพฤติตรงข้ามจากนี้ นักบวชเหล่านั้นสมควรแก่การสักการะ เคารพ นับถือ และบูชาของชาวบ้านโดยแท้

นี่คือพระพุทธโอวาทที่ทรงให้ชาวบ้านนครวินทะดูความประพฤติของนักบวชที่ดี และนักบวชที่เลว

[นครวินเทยยสูตร ๑๔/๔๕๓]

นัยพิจารณา

พระสูตรนี้ช่างเป็น "อกาลิโก" แท้ ในสมัยก่อนก็มีเช่นนี้ และในสมัยนี้ก็ยังมีเช่นนี้อยู่

กล่าวคือ ผู้ที่ได้ศึกษาและได้เคยผ่านการปฏิบัติธรรมทางศาสนามาบ้างแล้ว ย่อมจะดูพระออกว่า พระประพฤติตนอย่างไร จึงจะสมกับความเป็นพระ อย่างไร ไม่สมกับความเป็นพระ

ด้วยเหตุนี้ จึงมีชาวพุทธจำนวนหนึ่งมักจะเลือกพระทำบุญ เลือกวัดทำบุญ โดยมีปัญญานำหน้า มีศรัทธาตามหลัง

ถ้าผู้ให้ทานกับผู้รับทานมีวัตรเสมอกัน ศรัทธาก็ย่อมจะไม่เกิด

แต่ถ้ายิ่งผู้รับทานมีปฏิปทาเลวกว่าผู้ให้ทาน นอกจากศรัทธาจะไม่เกิดแล้ว ตัวอกุศลซะอีกที่จะเกิดมาแทน

"แม้นจะเป็นอะไรยังไง ก็ขอให้ชาวบ้านจงอุ่นใจได้ว่า พระที่ดีที่สมควรเป็นเนื้อบุญอันยิ่งใหญ่ของชาวโลกยังมีอยู่จริง"

การบวชที่ให้ผลต่างกัน

อ่านถวายโดย
พระมหาสวาส สุทฺธิญาโณ ป.ธ.๖
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดชัยศรี

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ ภูเขาคิชฌกูฏ เมืองราชคฤห์ ได้ทรงปรารภถึงพระเทวทัตที่บวชแล้วไร้ผล ตรัสกะภิกษุทั้งหลายถึงผลของการบวช พอสรุปเป็นใจความโดยย่อได้ดังนี้

ผู้บวชบางคนในศาสนานี้ ออกบวชเพราะเห็นว่า ทุกคนต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย ทุกข์โศก คับแค้นใจ การบวชเป็นทางเปลื้องทุกข์ได้สิ้นเชิง จึงออกบวช

เมื่อบวชแล้วมีลาภ ยศ สักการะ ชื่อเสียง ย่อมหลง ลืมตัว มัวเมา ยกตัว ประมาท

พระพุทธองค์ทรงเปรียบภิกษุประเภทนี้เหมือนคนเข้าป่าต้องการแก่นไม้ หรือไม้แก่นเอาไปปลูกเรือน

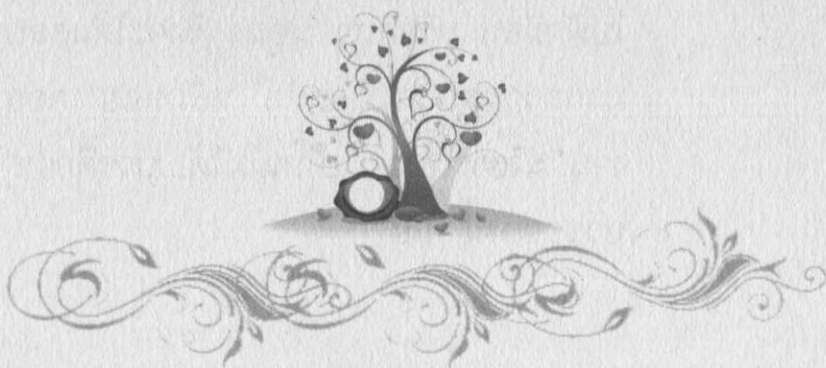
แต่เมื่อเขาพบต้นไม้ใหญ่ เขาไม่รู้จักแก่นไม้ ไม่รู้จักกระพี้ไม้ เขาจึงตัดเอากิ่งและใบไม้แบกกลับไป โดยเข้าใจว่าเป็นแก่นไม้ ฉันใด

คนบางคนออกบวชในศาสนานี้ ก็ฉันนั้น เมื่อเห็นว่า โลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน ถูกความทุกข์ท่วมทับแล้วจึงออกบวช

ครั้นเมื่อบวชแล้วกลับหลงติดอยู่ในลาภ ยศ ชื่อเสียง แล้วก็มัวเมา ประมาท ย่อมไม่ถึงแก่นของศาสนา จึงไม่พ้นจากความทุกข์ไปได้

ส่วนบางคนออกบวช แล้วได้รับผลของศาสนาตรงตามพุทธประสงค์ เขาย่อมพ้นจากความทุกข์ได้ เหมือนคนเข้าป่าหาแก่นไม้ แล้วตัดเอาไม้แก่นไปได้ตามต้องการ ฉะนั้น

[มหาสาโรปมสูตร ๑๒/๓๐๑]

นัยพิจารณา

การบวชที่จะให้ได้ผลสมบูรณ์ ตามความมุ่งหมายของพระพุทธเจ้านั้น จะต้องมีองค์ประกอบหลายๆ อย่าง เช่น

- **มีศรัทธา** คือ ต้องมีความเชื่อและเลื่อมใส ตั้งใจและเต็มใจที่จะบวช มิใช่บวชเพราะถูกขอร้อง หรือบวชตามประเพณี “บวชจริงๆ ไม่ใช่บวชเล่นๆ”
- **ต้องใช้ปัญญา** คือ นอกจากมีศรัทธาแล้ว จะต้องมีปัญญาคู่กันอีกด้วย มิฉะนั้นก็อาจจะพาให้งมงายได้ง่าย เพราะแต่ละวัดแต่ละสำนัก ก็มักจะปฏิบัติไม่เหมือนกัน
- **ศึกษาให้รู้ความหมาย** คือ ให้รู้ความมุ่งหมายของการบวชอย่างแท้จริง ไม่ใช่บวชเข้าไปพักผ่อน หรือกินๆ นอนๆ ซึ่งจะได้ผลลบมากกว่าผลบวก “อกหัก หลักลอย คอยงาน สังขารโทรม ไปไหนไม่ได้...บวชดีกว่า” บวชอย่างนี้...แย่

เลือกหาวัดที่จะบวช คือ ขจัดความคิดผิดๆ ที่ว่าบวชที่วัดไหนๆ มันก็เป็นพระเหมือนกัน นั่นเป็นความคิดของคนที่ไม่รู้จักคำสอนของพระพุทธเจ้า เพราะถ้าบวชที่วัดผิด ก็จะขาดทุนไปตลอดชีวิต และอาจเป็นมิจฉาทิฏฐิ... วิบัติไปอีกหลายชาติทีเดียว **"เลือกวัดบวชเท่ากับเลือกอนาคตให้ตนเอง"** การบวชที่วัดผิด หมายความว่า ในวัดนั้นไม่มีการศึกษาทั้งด้านปริยัติและด้านปฏิบัติ จะทำให้ผู้เข้าไปบวชเสียเวลาเปล่า มิหนำซ้ำ...บางวัดยังมีการสอนและการปฏิบัติสวนทางกับแนวคำสอนของพระพุทธเจ้าอีกด้วย ดังนั้นผู้บวชด้วยศรัทธาอย่างแท้จริง จึงควรเลือกวัดเลือกครู-อาจารย์ และเลือกดูแนวคำสอนและปฏิบัติว่าถูกต้องตรงตามหลักพระไตรปิฎกและอรรถกถาหรือไม่ ถ้าไม่ตรงก็อย่าบวชเลยจะขาดทุนและเปลืองตัวเสียเปล่าๆ

ขอจงพิจารณาให้มาก...แต่ถึงยังไงนะ.. **"ให้มันเซ่ออยู่ในวัด ดีกว่ามันฉลาดอยู่ในซ่อง"**

ปัจจุบันสำคัญที่สุด

อ่านถวายโดย
พระครูสิริปริยัติวรากร
เจ้าคณะตำบลโคกสูง
อำเภออุบลรัตน์ จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี ได้ตรัสกะภิกษุทั้งหลาย ถึงการปฏิบัติธรรมว่าปัจจุบันเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะสิ่งเป็นอดีตก็ผ่านไปแล้ว สิ่งที่เป็นอนาคตก็ยังมาไม่ถึง ทั้งอดีตและอนาคตจึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรสนใจ สิ่งที่ควรให้ความสนใจคือที่นี่และเดี๋ยวนี้เท่านั้น

บุคคลไม่ควรคิดถึงสิ่งที่ล่วงไปแล้ว ไม่ควรมุ่งหวังสิ่งที่ยังมาไม่ถึง

บุคคลใดเห็นแจ้งในปัจจุบันธรรม ไม่ง่อนแง่นคลอนแคลนในธรรมนั้นๆ ผู้นั้นควรเจริญธรรมนั้นเนืองๆ ควรทำความเพียรเสียในวันนี้ เดี๋ยวนี้ ไม่มีใครจะรู้ความตายในวันพรุ่งนี้ เพราะการผัดเพี้ยนกับความตาย...ไม่มีใครทำได้

ผู้รู้ผู้สงบย่อมเรียกผู้มีความเพียร ไม่เกียจคร้านทั้งกลางวันและกลางคืนว่า "ผู้มีชีวิตอยู่เพียงวันเดียวประเสริฐที่สุด"

[ภัทเทกรัตตสูตร ๑๔/๒๙๗]

นัยพิจารณา

พระสูตรนี้จัดเป็นพระสูตรที่สำคัญสุด ในการเตือนสติให้เห็นความสำคัญของปัจจุบัน

พระพุทธองค์ทรงแสดงเหตุไว้ชัดเจนมากจนไม่ต้องอธิบายกันอีก เพียงแต่จะต้องย้ำเตือนให้เห็นความสำคัญของปัจจุบันให้มากขึ้น

ได้โปรดพิจารณาดูเวลาที่ผ่านไปแต่ละวัน เราเสียเวลาหรือเวลาได้หมดไปกับสิ่งที่เป็นอดีต และอนาคตมากน้อยแค่ไหน บางคนหรือคนส่วนมาก แทนที่จะมีสติระลึกอยู่กับงานในปัจจุบันที่ตัวเองกำลังทำ ก็กลับไปคิดหรือห่วงในเรื่องอื่น และส่วนมากก็จะเป็นเรื่องที่ไร้สาระเสียด้วย

โดยเฉพาะเวลานอนในแต่ละคืน กว่าเราจะหลับลงได้ เราได้เสียเวลาปล่อยให้ความคิดฟุ้งไปในอดีต และ

ฝันเฟื่องไปกับอนาคตคืนละกี่นาที หรือบางคืนต้องถามกันว่า กี่ชั่วโมง ?

ถ้าเราเอาเวลาที่สูญเปล่า หรือหมดไปเปล่า พร้อมกับการสร้างนิสัยแห่งความเคยชิน ในความคิดฟุ้งซ่าน อันไร้สาระนี้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ ด้วยการเจริญสติระลึกว่า ขณะนี้เรากำลังหายใจเข้า หรือหายใจออกอยู่ หรือจะเจริญสมาธิหรือเจริญวิปัสสนา ด้วยการพิจารณาหรือเจริญมรณสติ ก็ย่อมจะเกิดบุญ...ชนิดสุดยอด "ยอดบุญ" ที่เราไม่ต้องลงทุนหรือลงแรงเลย

ปัจจุบันสำคัญตรงที่เราใช้ประโยชน์ ถ้าไม่ใช้ประโยชน์มันก็ไร้ค่า ผ่านมาแล้วผ่านไปเปล่า วันแล้ววันเล่า คืนแล้วคืนเล่า

จงพยายามเอาอดีตมาเป็นบทเรียน จงพยายามเอาอนาคตมาเป็นความฝัน จงพยายามเอาปัจจุบันสร้างฝันให้เป็นจริง ขอจงบอกตนเองไว้เสมอว่า "มีเพียงปัจจุบันนี้เท่านั้นที่ยังมีเราที่ยังมีลมหายใจอยู่"

การให้ทานที่เลื่อนชั้นทางจิต

อ่านถวายโดย
พระมหานิพล ขนฺติพโล ป.ธ.๖
วัดชัยศรี ตำบลวังชัย
อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ ฝั่งสระโบกขรณีคัครา เมืองจัมปา

พระสารีบุตรได้พาพวกอุบาสกชาวนครจัมปาเข้าเฝ้าและทูลถามปัญหา ถึงผลทานที่จะมีผลมากมีอานิสงส์มาก พระพุทธองค์ได้ตรัสตอบโดยทรงแสดงผลของทานตามลำดับ ดังนี้

๑. คนบางคนในโลกนี้ มีความหวังแล้วให้ทาน มีจิตผูกพันในทาน มุ่งการสั่งสมทาน ด้วยคิดว่า เราตายไปจะได้รับผลของทานนี้ เมื่อตายไปย่อมเกิดเป็นเทวดาชั้นจาตุมหาราช เมื่อสิ้นกรรมก็จะกลับมาเกิดอย่างนี้อีก

๒. คนบางคนในโลกนี้ ไม่มีความหวังแล้วให้ทาน ไม่มีจิตผูกพันในผลของทาน ไม่มุ่งการสั่งสมทาน ไม่คิดว่า ตายแล้วจะได้รับผลของทานนี้ แล้วจึงให้ทาน แต่ให้ทานด้วยคิดว่า ทานเป็นของดี เมื่อตายไปย่อมเกิดเป็นเทวดาชั้นดาวดึงส์ เมื่อสิ้นกรรมก็จะกลับมาเกิดอย่างนี้อีก

๓. คนบางคนในโลกนี้ ไม่ได้ให้ทานด้วยคิดว่า ทานเป็นของดี แต่ให้ทานด้วยคิดว่า บิดามารดา ปู่ย่า ตายาย เคยให้เคยทำมา เราไม่ควรทำให้เสียประเพณี แล้วจึงให้ทาน เมื่อตายไปย่อมเกิดเป็นเทวดาชั้นยามา เมื่อสิ้นกรรมก็จะกลับมาเกิดอย่างนี้อีก

๔. คนบางคนในโลกนี้ ไม่ได้ให้ทานด้วยคิดว่า บิดา มารดา ปู่ย่า ตายาย เคยให้เคยทำมา แต่ให้ทานด้วยคิดว่า เราหุงหากิน พวกนักบวชเหล่านี้ไม่ได้หุงหากิน เราหุงหากินได้ หากจะไม่ให้ทานแก่ท่านผู้ไม่หุง ดูเป็นการไม่สมควร แล้วจึงให้ทาน เมื่อตายไปย่อม

เกิดเป็นเทวดาชั้นดุสิต เมื่อสิ้นกรรมก็จะกลับมาเกิดอย่างนี้อีก

๕. คนบางคนในโลกนี้ ไม่ได้ให้ทานด้วยคิดว่า เราหุงหากินได้ แต่นักบวชเหล่านี้หุงหากินไม่ได้ จึงให้ทาน แต่ให้ทานด้วยคิดว่า เราจะเป็นผู้บริจาคทาน เหมือนฤาษีต่างๆ ในอดีต แล้วจึงให้ทาน เมื่อตายไปย่อมเกิดเป็นเทวดาชั้นนิมมานรดี เมื่อสิ้นกรรมก็จะกลับมาเกิดอย่างนี้อีก

๖. คนบางคนในโลกนี้ ไม่ได้ให้ทานด้วยคิดว่า เราจะเป็นผู้บริจาคทาน เหมือนฤาษีต่างๆ ในอดีต แต่ให้ทานด้วยคิดว่า เมื่อเราให้ทานอย่างนี้ จิตจะเลื่อมใส เกิดความปลื้มใจและโสมนัส แล้วจึงให้ทาน เมื่อตายไปย่อมเกิดเป็นเทวดาชั้นปรนิมมิตวสวัสดี เมื่อสิ้นกรรมก็จะกลับมาเกิดอย่างนี้อีก

๗. คนบางคนในโลกนี้ ไม่ได้ให้ทานด้วยคิดว่า เมื่อเราให้ทานอย่างนี้ จิตจะเลื่อมใส เกิดความปลื้มใจและโสมนัส แต่ให้ทานด้วยคิด

ว่า เราจะให้ทานเพื่อเป็นเครื่องปรุงแต่งจิต คือเพื่อเลื่อนชั้นทางจิต แล้วจึงให้ทาน เมื่อตายไปย่อมเกิดเป็นเทวดาชั้นพรหม เมื่อสิ้นกรรมแล้ว ก็ไม่ต้องกลับมาคือไม่ต้องกลับมาสู่โลกนี้อีกแล้ว

นี้แลเป็นเหตุและปัจจัย ที่คนบางคนในโลกนี้ให้ทานแล้ว มีผลมาก มีอานิสงส์มาก

[ทานสูตร ๒๓/๕๙]

นัยพิจารณา

หากจะพูดเรื่องทานนี้ต้องว่ากันยาวๆ มีเหตุมีปัจจัยมากมาย แต่หากจะสรุปให้สั้น...เอาแบบทำได้จริงก็ต้องเน้นกันที่เจตนา

 ก่อนให้...ต้องดีใจ

 ขณะให้...ต้องสุขใจ

 ครั้นให้ไปแล้ว...ต้องปลื้มใจ

หากทำใจในการให้ทานได้อย่างนี้ ทานจะมีผลมากมีอานิสงส์มากแน่นอน...กล้ารับรองผล...ชัวร์

เหตุที่พระสัทธรรม ไม่ตั้งอยู่นาน

อ่านถวายโดย
พระมหาเมธี จิตฺปุญฺโญ ป.ธ.๕
วัดชัยศรี ตำบลวังชัย
อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี มีพราหมณ์คนหนึ่งได้เข้าเฝ้าพระพุทธองค์ แล้วทูลถามว่า

อะไรเป็นเหตุให้พระสัทธรรม ตั้งอยู่ไม่ได้นาน หรือตั้งอยู่ได้นาน ในเมื่อพระพุทธองค์ปรินิพพานแล้ว

พระพุทธเจ้าผู้รู้ทุกอย่างตามความเป็นจริง ได้ตรัสตอบพราหมณ์นั้นว่า

เพราะบุคคลไม่เจริญ ไม่ทำให้มากซึ่งสติปัฏฐาน ๔ พระสัทธรรมจึงไม่ตั้งอยู่ได้นาน และเพราะบุคคลเจริญ และทำให้มากซึ่งสติปัฏฐาน ๔

พระสัทธรรมจึงจะตั้งอยู่ได้นาน ในเมื่อตถาคตปรินิพพานแล้ว

[พราหมณสูตร ๑๙/๒๑๘]

นัยพิจารณา

มูลเหตุแห่งความเสื่อมของพระสัทธรรมหรือพระพุทธศาสนานั้น ถ้าเราจะพิจารณากันโดยทั่วไปแล้ว ก็จะเห็นได้ว่ามีมากมาย ยากแก่การหาข้อยุติได้ แต่ถ้าจะพิจารณากันในวงกว้าง และเจาะลึกกันจริงๆ แล้ว เราจะมั่นใจและเห็นด้วยตามพระสูตรนี้ ๑๐๐%

เพราะอะไร ?

ทั้งนี้ก็เพราะ ...

เมื่อพุทธบริษัททั้ง ๔ ไม่เจริญสติปัฏฐาน ๔ ก็ย่อมจะไม่พบสัจธรรม คือมรรคผลนิพพาน เมื่อไม่แจ้งในสัจธรรม จิตใจก็ย่อมจะไม่มั่นคง ศรัทธาก็ยังโยกคลอนอยู่ ยังหวั่นไหวเอนไปเอนมาได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ เราก็จะขาดหลักธรรมที่พึ่งอันมั่นคง จิตย่อมไหลไปตามโลกธรรมได้

เมื่อตนเองยังไม่มั่นคง ยังเป็นที่พึ่งของตนเองไม่ได้แล้วจะไปรักษาพระสัทธรรมไว้ได้อย่างไร

น่าพิจารณาอีกประการหนึ่ง พระพุทธเจ้าเองก็ได้ตรัสเน้นไว้ในท้ายของสติปัฏฐานสูตรแล้วว่า

> "ทางนี้เป็นทางเดียว เพื่อความบริสุทธิ์แห่งสัตว์ทั้งหลาย เพื่อระงับความโศกและความคร่ำครวญ เพื่อดับทุกข์และโทมนัส เพื่อบรรลุอริยมรรค เพื่อเห็นแจ้งพระนิพาน ทางเดียวนี้ คือ สติปัฏฐาน ๔"

ดังนั้น พุทธบริษัทผู้หวังจะให้พระสัทธรรม หรือพระพุทธศาสนาดำรงอยู่ได้นาน ก็จงพร้อมใจกันหมั่นเจริญสติปัฏฐาน ๔ หรือเจริญวิปัสสนา อยู่เนืองๆ เถิด เพราะนอกจากจะช่วยให้พระสัทธรรมตั้งมั่นอยู่ได้นานแล้ว ตัวเราก็ย่อมจะได้พบความสุขและสามารถดับทุกข์ได้โดยสิ้นเชิงอีกด้วยฯ

> ขอท่านทั้งหลายจงตระหนักให้มาก "สวดมนต์เป็นยาทา วิปัสสนาเป็นยากิน ทั้งสวดทั้งวิปัสสนา...ท่านก็จะได้ทั้งยาทาและยากิน"

ทรงให้ภิกษุมีธรรมเป็นที่พึ่ง

อ่านถวายโดย

พระมหาพงษ์พัฒน์ จนฺทปโชโต ป.ธ.๖

วัดชัยศรี ตำบลวังชัย

อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ ฝั่งแม่น้ำคงคา อุกกเจลนคร แคว้นวัชชี ทรงปรารภพระสารีบุตรและพระมหาโมคคัลลานะ ซึ่งปรินิพพานไปไม่นานว่า เหมือนทิศทั้งหลายว่างเปล่า ทรงสรรเสริญพระอัครสาวกทั้ง ๒ ทรงเตือนภิกษุทั้งหลายมิให้ประมาท เพราะแม้ต้นไม้ใหญ่มีแก่นยังอาจล้มได้

"ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงมีตนเป็นเกาะ มีตนเป็นที่พึ่ง อย่ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง จงมีธรรมเป็นเกาะ มีธรรมเป็นที่พึ่ง อย่ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งอยู่เถิด

ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุมีตนเป็นเกาะ มีตนเป็นที่พึ่ง ไม่มีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง มีธรรมเป็นเกาะ มีธรรมเป็นที่พึ่ง ไม่มีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง เป็นอย่างไร

คือ

ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมพิจารณาเห็นกายในกายอยู่ ... ย่อมพิจาณาเห็นเวทนาในเวทนาอยู่ ... ย่อมพิจารณาเห็นจิตในจิตอยู่ ... ย่อมพิจารณาเห็นธรรมในธรรมอยู่ มีความเพียร มีสติ มีสัมปชัญญะ ละความชอบและความชังในโลกเสีย

ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุมีตนเป็นเกาะ มีตนเป็นที่พึ่ง ไม่มีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง มีธรรมเป็นเกาะ มีธรรมเป็นที่พึ่ง ไม่มีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง เป็นอย่างนี้แล

ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุพวกใดพวกหนึ่ง ในบัดนี้ก็ดี ในกาลที่ล่วงไปแล้วก็ดี จงเป็นผู้มีตนเป็นเกาะ มีตนเป็นที่พึ่ง มีธรรมเป็นเกาะ มีธรรมเป็นที่พึ่ง อย่ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งอยู่ ภิกษุเหล่านี้นั้น ที่เป็นผู้ใคร่ต่อการศึกษาจะเป็นผู้เลิศ

[เจลสูตร ๑๙/๒๐๕]

นัยพิจารณา

ทุกคนควรมีที่พึ่ง ที่พึ่งอื่นก็ยังไม่นับว่ายอดเหมือนการพึ่งตนเอง และการพึ่งตนเองด้วยสิ่งใด ก็ไม่แน่นอนหรือมั่นคงเท่ากับมีธรรมเป็นที่พึ่ง การมีธรรมเป็นที่พึ่ง จึงถือว่าเป็นที่พึ่งอันเกษมและอมตะ

ดังนั้น ผู้หวังความสุขและต้องการพ้นจากความทุกข์อย่างแท้จริง ก็จงทำที่พึ่งให้ตนเอง ด้วยการเจริญสติปัฏฐาน ๔ หรือเจริญวิปัสสนา ตามแนวคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ทรงแสดงไว้ในพระสูตรนี้ ตั้งแต่วันนี้และเดี๋ยวนี้เถิด

หลายคนจะทำอะไรก็ได้แต่เดี๋ยว จะทำบุญ...เดี๋ยวค่อยทำ จะสร้างกุศล...เดี๋ยวค่อยสร้าง จะทำคุณงามความดี...เดี๋ยวค่อยทำ สรุปว่า...จะทำอะไรก็ตาม...เดี๋ยวทั้งนั้น แต่เคยรู้ไหมว่า ความตายไม่เคยเดี๋ยวให้ใคร ถึงเวลาตาย...ต้องตายทุกคน...เดี๋ยวไม่ได้ เดี๋ยวได้แต่ก็ต้องตายอยู่ดี จะมัวแต่เดี๋ยวทำไมให้เสียวอยู่ ทำที่พึ่งให้แก่ตนเถอะ...จะได้ไม่ต้องมามัวเสียวให้ต้องเหลียวหน้าเหลียวหลัง

คนตาบอดคลำช้าง

อ่านถวายโดย
พระมหาวรวรรธน์ นภฎูริสิริ ป.ธ.๕
วัดชัยศรี ตำบลวังชัย
อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี ได้ตรัสปรารภถึงเจ้าลัทธิต่างๆ ที่มีความคิดความเห็นต่างกัน ต่างทุ่มเถียงกันตามความเห็นของตนๆ ครั้นแล้วทรงนำเอาเรื่องคนตาบอดคลำช้างมาเล่าให้ภิกษุทั้งหลายฟัง พอสรุปได้ว่า

เมื่อครั้งอดีตกาล มีพระราชาองค์หนึ่ง ในเมืองสาวัตถีนี่แหละ ได้ตรัสสั่งให้เรียกคนตาบอดทั้งหมดมาประชุมกัน สั่งให้นำช้างไปให้คนตาบอดเหล่านั้นคลำจนกว่าจะพอใจ

ครั้นคนตาบอดคลำทั่วทุกคนแล้ว พระองค์ได้ตรัสถามเขาเหล่านั้นว่า "ช้างมีลักษณะอย่างไร ?"

คนตาบอดเหล่านั้น ต่างมีความเห็นแตกต่างกันไปตามแต่ที่ตนคลำมา

 คนตาบอดพวกที่คลำถูกศีรษะช้างตอบว่า "ช้างเหมือนหม้อ"

 คนตาบอดพวกที่คลำถูกหูช้างตอบว่า "ช้างเหมือนกะด้ง"

 คนตาบอดพวกที่คลำถูกงาช้างตอบว่า "ช้างเหมือนผาล"

 คนตาบอดพวกที่คลำถูกงวงช้างตอบว่า "ช้างเหมือนงอนไถ"

 คนตาบอดพวกที่คลำถูกตัวช้างตอบว่า "ช้างเหมือนฉางข้าว"

 คนตาบอดพวกที่คลำถูกเท้าช้างตอบว่า "ช้างเหมือนเสา"

 คนตาบอดพวกที่คลำถูกหลังช้าง ตอบว่า "ช้างเหมือนครกตำข้าว"

 คนตาบอดพวกที่คลำถูกโคนหางช้าง ตอบว่า "ช้างเหมือนสาก"

 คนตาบอดพวกที่คลำถูกหางช้าง ตอบว่า "ช้างเหมือนไม้กวาด"

คนตาบอดเหล่านั้นต่างทุ่มเถียงกันว่า ช้างเป็นเช่นนี้ ช้างไม่ได้เป็นอย่างนั้น หาข้อยุติไม่ได้ เพราะต่างก็ไม่รู้จักช้างที่แท้จริง พวกลัทธิต่างๆ ที่ไม่รู้จริง ก็มีลักษณะเหมือนคนตาบอดคลำช้าง ฉันนั้น

[กิรสูตร ๒๔/๑๕๔]

นัยพิจารณา

พระสูตรนี้แสดงถึงความเห็นต่างๆ ของเจ้าลัทธิทั้งหลาย ที่มีความเห็นไม่ตรงกัน เหตุเพราะไม่รู้จริง แต่พระพุทธองค์ทรงรู้แจ้งโลกแล้ว จึงไม่มีปัญหาที่ชาวพุทธจะต้องถกเถียงกันอีกต่อไป

แต่ในวงการภายในของชาวพุทธ ก็ยังมีความเห็นไม่ตรงกันอยู่ในที่ทั่วไป

ทั้งนี้เพราะพระพุทธศาสนาหรือคำสอนของพระพุทธเจ้า เปรียบเหมือนช้าง ผู้ที่ไม่รู้จริงที่มาศึกษาธรรมะก็เปรียบเหมือนคนตาบอดที่มาคลำถูกช้างแต่ละจุด ถือเอาสิ่งที่ตนได้พบเห็นว่า เป็นตัวศาสนาที่แท้ ต่างก็ถก

เถียงกันอย่างเอาเป็นเอาตายว่า “ของฉันถูก ของฉันแท้ ของแกผิดของแกเก๊”

เหตุที่พุทธศาสนาแตกเป็นนิกายต่างๆ เป็นแบบและแนวการศึกษา และปฏิบัติต่างกัน ไม่สามารถจะลงกันได้ในความเห็น ทั้งที่พระธรรมและพระวินัยเหมือนกัน ก็ด้วยเหตุที่สติปัญญาของแต่ละคนมีไม่เหมือนกัน

คนมีปัญญาน้อยก็มองได้ในวงแคบ

คนที่มีปัญญามากก็มองได้กว้างไกล

พระพุทธศาสนาเป็นขุมความรู้ เพื่อความดับทุกข์ที่กว้างใหญ่ ยากที่ปุถุชนคนหนาด้วยกิเลสจะศึกษาให้แตกฉาน และรู้ให้ทั่วถึงได้โดยง่าย ฉะนั้น ผู้มีจิตเมตตาต่อสรรพสัตว์ผู้เกิด แก่ เจ็บ และตายร่วมกัน จึงไม่ควรผูกความคิดว่า ของฉันถูกแต่ผู้เดียว เพราะนอกจากจะเป็นเหตุปกปิดปัญญาของตนเองแล้ว ยังก่อให้เกิดความแตกแยก ในหมู่พุทธบริษัทด้วยกันอีก

เราควรยอมรับความจริงว่า ตราบใดที่เรายังไม่บรรลุเป็นพระอรหันต์ ตราบนั้นเชื้ออวิชชาหรือความโง่ก็ย่อมจะมีเป็นทุนเดิมอยู่บ้างไม่มากก็น้อยฯ

เหตุผลที่คนเกิดมาแล้ว ไม่เหมือนกัน

อ่านถวายโดย
พระสำราญ จนฺทสาโร ประโยค ๑-๒
วัดชัยศรี ตำบลวังชัย
อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี ได้ทรงตอบปัญหาของสุภมาณพ ที่เข้ามาเฝ้าทูลถามว่า ทำไม...คนที่เกิดมาในโลกนี้แล้ว จึงมีสภาพไม่เหมือนกัน

พระองค์ตรัสตอบปัญหานี้อย่างกระจ่างชัด สรุปเป็นคู่ได้ ๗ คู่ ดังนี้

๑. คนที่เกิดมามีอายุสั้น เพราะชอบฆ่าคนหรือสัตว์ มีจิตใจเหี้ยมโหด ขาดความเมตตากรุณาในสัตว์ ตายไปต้องตกนรก ถ้ามาเกิดเป็นคนก็จะมีอายุสั้น ส่วนคนที่มีอายุยืน เพราะไม่ฆ่าคนหรือสัตว์ มีจิตเมตตาสงสารต่อสัตว์ทั้งปวง

๒. คนที่เกิดมามีโรคมาก เพราะชอบเบียดเบียนคนหรือสัตว์ ให้ได้รับความลำบากเดือดร้อนโดยประการต่างๆ ตายแล้วต้องตกนรก มาเกิดเป็นคนก็จะมีโรคมาก ส่วนคนที่มีโรคน้อย เพราะไม่เบียดเบียนหรือทรมานคนหรือสัตว์ มีใจเอ็นดูต่อสัตว์ทั้งปวง

๓. คนที่เกิดมามีผิวพรรณไม่งาม ไม่หล่อ ไม่สวย รูปร่างไม่ดี เพราะเป็นคนขี้โกรธ ขี้หงุดหงิด ชอบอาฆาตพยาบาท ตายแล้วต้องตกนรก มาเกิดเป็นคนก็จะมีผิวพรรณไม่งาม ไม่หล่อ ไม่สวย รูปร่างไม่ดี ส่วนคนที่มีผิวพรรณงาม หล่อ สวย รูปร่างดี เพราะเป็นคนไม่มักโกรธ ไม่ชอบหงุดหงิด ไม่ชอบพยาบาท

๔. คนที่เกิดมามีอำนาจ เพราะเป็นคนขี้ริษยาผู้อื่น ขาดความเคารพนับถือผู้อื่น ตาย'เล้วต้องตกนรก มาเกิดเป็นคนก็จะมีอำนาจน้อย ส่วนคนที่มีอำนาจมาก เพราะเป็นคนไม่ริษยา เคารพบูชาผู้ควรเคารพ

๕. คนที่เกิดมายากจน เพราะเป็นคนไม่ชอบให้ทาน ขี้เหนียวตายไปต้องตกนรก มาเกิดเป็นคนก็จะยากจนทุกข์ยาก ส่วนคนที่ร่ำรวยเพราะเป็นคนชอบให้ทานเสมอ มีจิตชอบเสียสละแบ่งปัน

๖. คนที่เกิดในตระกูลต่ำ เพราะเป็นคนกระด้างถือตัว ไม่อ่อนน้อมหรือกราบไหว้ ต่อบุคคลที่ควรอ่อนน้อมหรือกราบไหว้ ตายไปต้องตกนรก มาเกิดอีกก็จะเกิดในตระกูลต่ำ ส่วนคนที่เกิดในตระกูลสูง เพราะเป็นคนไม่เย่อหยิ่งถือตัวชอบอ่อนน้อม ถ่อมตัว

๗. คนที่เกิดมามีปัญญาทรามหรือโง่เขลาเพราะเป็นคนไม่ชอบเข้าหาผู้รู้ ไม่สนใจไต่ถามเรื่องบาป บุญ ความดี ความชั่ว ตายไปต้องตกนรก มาเกิดอีกก็จะโง่เขลาเบาปัญญา ส่วนคนที่มีปัญญาดี เพราะชอบคบหากับบัณฑิตผู้รู้ สนใจศึกษาเรื่องกุศล อกุศลอยู่เนืองๆ

[จูฬกัมมวิภังคสูตร ๑๔/๓๒๓]

นัยพิจารณา

พระสูตรนี้ว่าด้วยเรื่องกรรมได้น่าสนใจยิ่ง เป็นพระสูตรที่รวบรวมเรื่องกรรมไว้ทั้งหมด สามารถสรุปกรรมทั้งหมดได้เป็น ๗ คู่ ๑๔ กรรม ดังนี้

- **อายุ** : อายุสั้นหรืออายุยาว เงื่อนไขอยู่ที่ชอบฆ่าสัตว์หรือไม่ชอบฆ่าสัตว์ ?
- **สุขภาพ** : สุขภาพดีหรือไม่ดี เงื่อนไขอยู่ที่ชอบเบียดเบียนรังแกสัตว์หรือไม่ ?
- **รูปร่าง** : ผิวพรรณดีหรือไม่ดี หล่อสวยหรือไม่ เงื่อนไขอยู่ที่ขี้โกรธหรือไม่ ?
- **อำนาจ** : มีอำนาจมากหรือมีอำนาจน้อย เงื่อนไขอยู่ที่ชอบอิจฉาริษยาหรือไม่ ?
- **ฐานะ** : เกิดมายากจนหรือร่ำรวย เงื่อนไขอยู่ที่ชอบให้ทานหรือไม่ ?
- **ตระกูล** : เกิดมาในตระกูลผู้ดีหรือต่ำต้อย เงื่อนไขอยู่ที่ชอบอ่อนน้อมถ่อมตนหรือไม่ ?
- **ปัญญา** : ฉลาดหรือโง่ เงื่อนไขอยู่ที่ชอบเข้าหาผู้รู้หรือไม่ ?

ความหมายของขันธ์ ๕

อ่านถวายโดย
พระมหาพีระพัฒน์ ชิตวุฑฺฒิ ป.ธ.๔
วัดชัยศรี ตำบลวังชัย
อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี ได้ตรัสกะภิกษุทั้งหลายถึงความหมายของขันธ์ ๕ อันได้แก่ รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ ไว้ดังนี้

ภิกษุทั้งหลาย

เพราะอะไรจึงเรียกว่า**รูป**

เพราะสลายไปด้วยความหนาว ร้อน หิว กระหาย เพราะลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานบ้าง

เพราะอะไรจึงเรียกว่า**เวทนา**

เพราะเสวยหรือรับอารมณ์ที่เป็นสุขบ้าง ทุกข์บ้าง ไม่ทุกข์ไม่สุขบ้าง

เพราะอะไรจึงเรียกว่า**สัญญา**

เพราะจำสีเขียว แดง เหลือง ขาวได้

เพราะอะไรจึงเรียกว่า**สังขาร**

เพราะปรุงแต่งสังขตธรรมคือรูป เป็นต้น

เพราะอะไรจึงเรียกว่า**วิญญาณ**

เพราะรู้แจ้งในอารมณ์ที่มากระทบทางตา เป็นต้น

[ขัชชนิสูตร ๑๗/๙๕]

นัยพิจารณา

ขันธ์ ๕ เป็นเรื่องที่ชาวพุทธทุกคน ควรจะทำความเข้าใจให้กระจ่าง เพราะเป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงสอนมาก เมื่อเข้าใจเรื่องนี้ดีแล้ว การปฏิบัติธรรมก็จะง่ายขึ้น เพราะเหตุว่า รูปที่เราหลงรักใคร่ หลงยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นเรา และของเรานั้น แท้จริงมันไม่ได้อยู่ในอำนาจของใครทั้งสิ้น มันย่อมเป็นไปตามกฎของไตรลักษณ์ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ และเป็นอนัตตา

ขันธ์ ๕ นี้...เมื่อเรายึดถือว่าเรา ว่ามันเป็นของเรา เมื่อมันเปลี่ยนแปรไป เราก็จะเป็นทุกข์เสียใจ ถ้าเราไม่มีความยึดมั่นว่าเรา ว่ามันเป็นของเรา ความทุกข์ก็จะไม่มี

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ชาวโลกยอมรับสภาพตามเป็นจริง อย่าไปฝืนหรือทวนกระแสธรรมดาเข้า

ชีวิตของแต่ละคนย่อมประกอบขึ้นด้วยขันธ์ ๕ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ และเพราะอาศัยขันธ์ ๕ นี้แหละ ถ้าเราขาดการพิจารณา โมหะ...ความหลงก็จะเข้ามาครอบงำ ยึดถือว่าเป็นเราและของเรา แล้วก็ทำบุญบ้างทำบาปบ้าง เสวยผลของกรรมนั้น เวียนว่ายตายเกิด ไม่รู้จักจบสิ้น

ถ้าเราไม่พบคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ เราก็จะไม่มีการสิ้นสุดภพชาติได้ เมื่อเราได้พบพระธรรมอันประเสริฐเช่นนี้แล้ว ก็อย่าได้รีรอต่อไปอีกเลย ชีวิตเป็นของน้อย และไม่มีหลักอะไรประกัน ควรจะรีบทำที่พึ่งให้ตนเองเสียแต่บัดนี้เถิด

คนทำบาปในปัจจุบัน ได้รับทุกข์ก็มี สุขก็มี

อ่านถวายโดย
พระใบฎีกาศักดิ์มงคล กิตฺติคุตฺโต
วัดชัยศรี ตำบลวังชัย
อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี ได้ตรัสกะภิกษุทั้งหลายโดยนัยเป็นต้นว่า "คนเราแม้จะทำบาปเหมือนกัน แต่ในปัจจุบันนี้เอง บางคนก็ได้รับความทุกข์ บางคนก็ได้รับความสุข แตกต่างกันไป" นั่นเพราะเหตุผลเป็นต้นดังนี้

๑. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นคนฆ่าสัตว์ ... ได้รับความทุกข์บ้าง ความเสียใจบ้าง เพราะการฆ่าสัตว์นั้นเป็นต้นเหตุ เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงนรก(**การสมาทานธรรมที่มีทุกข์ในปัจจุบันและมีทุกข์เป็นผลในอนาคต**)

๒. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นคนฆ่าสัตว์ ... ได้รับความสุขบ้าง ความเสียใจบ้าง เพราะการฆ่าสัตว์นั้นเป็นเหตุ เมื่อตายไปย่อมเข้าถึงนรก(**การสมาทานธรรมที่มีสุข ในปัจจุบัน แต่มีทุกข์เป็นผลในอนาคต)**

๓. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นคนเว้นจากการฆ่าสัตว์ ... พร้อมกับได้รับความทุกข์บ้าง ได้รับความเสียใจบ้าง เพราะการเว้นจากการฆ่าสัตว์นั้นเป็นต้นเหตุ เมื่อตายไปแล้วย่อมเข้าถึงสวรรค์(**การสมาทานธรรมที่มีทุกข์ ในปัจจุบัน แต่มีสุขเป็นผลในอนาคต)**

๔. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นคนเว้นจากการฆ่าสัตว์ ... พร้อมกับได้รับความสุขบ้าง ได้รับความสบายใจบ้าง เพราะการเว้นจากการฆ่าสัตว์เป็นต้นเหตุ เมื่อตายแล้ว ย่อมเข้าถึงสวรรค์(**การสมาทานธรรมที่มีสุข ในปัจจุบัน และมีสุขเป็นผลในอนาคต)**

[มหาธรรมสมาทานสูตร ๑๒/๔๖๗]

นัยพิจารณา

อกุศลกรรมบถ...หนทางแห่งอกุศลกรรมที่จะนำพาชีวิตไปตกต่ำมี ๑๐ ประการ คือ

ฆ่าสัตว์	ลักทรัพย์
ผิดกาม	พูดปด
พูดส่อเสียด	พูดคำหยาบ
พูดเพ้อเจ้อ	โลภมาก
พยาบาท	เห็นผิด

ขอจงพิจารณาการฆ่าสัตว์หรือไม่ฆ่าสัตว์เป็นตัวอย่าง : เหตุแห่งการกระทำกรรม ไม่ว่าจะทำด้วยดีใจหรือเสียใจย่อมได้รับผลโดยยุติธรรม เสมอกันหมด ทำดีก็ย่อมได้รับผลดี ทำชั่วก็ย่อมได้รับผลชั่ว แต่ผู้ที่มีปัญญา ย่อมละเว้นจากการทำความชั่ว และจะประกอบแต่กรรมดีเท่านั้น

"คนดีทำความดีได้ง่าย คนชั่วทำความชั่วได้ง่าย พระอริยเจ้าจะไม่ทำความชั่วเลยโดยประการทั้งปวง"

หลักความจริง ที่ทุกคนควรพิจารณา

อ่านถวายโดย

พระมหาวุฒิชัย ธมฺมวิชฺโช ป.ธ.๙

วัดเทพลีลา กรุงเทพฯ

หลักความจริง ที่ทุกคนรวมทั้งสัตว์ จะต้องได้รับโดยเสมอหน้า และยุติธรรมอย่างยิ่ง คือหลักความจริงที่ว่า ทุกคนจะต้องแก่ชรา ต้องเจ็บป่วย ต้องตาย ต้องพลัดพรากจากของรัก และต้องรับผลแห่งการกระทำที่ตนเองได้ทำเอาไว้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

พระพุทธเจ้าได้ตรัสยืนยันเรื่องนี้เอาไว้อย่างชัดเจนยิ่งว่า

ภิกษุทั้งหลาย เพื่อประโยชน์อะไร ทุกคนจึงควรพิจารณาเนืองๆ ว่า **เรามีความแก่เป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความแก่ไปได้**

เพราะความมัวเมา ในความเป็นหนุ่มสาว มีอยู่แก่สัตว์ทั้งหลาย เป็นเหตุให้คนทำชั่วด้วยกาย

วาจา และใจ เมื่อเขาพิจารณาอยู่เสมอๆ ย่อมละความมัวเมา หรือทำให้เบาบางลงได้

เพื่อประโยชน์อะไร ทุกคนจึงควรพิจารณาเนืองๆ ว่า **เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปได้**

เพราะความมัวเมาในความไม่มีโรค มีอยู่แก่สัตว์ทั้งหลาย เป็นเหตุให้คนทำชั่วด้วยกาย วาจา และใจ เมื่อเขาพิจารณาอยู่เสมอๆ ย่อมละความมัวเมา ในความไม่มีโรค หรือทำให้เบาบางลงได้

เพื่อประโยชน์อะไร ทุกคนจึงควรพิจารณาเนืองๆ ว่า **เรามีความตายเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความตายไปได้**

เพราะความมัวเมาในชีวิต มีอยู่แก่สัตว์ทั้งหลาย เป็นเหตุให้คนทำความชั่วด้วยกาย วาจา และใจ เมื่อเขาได้พิจารณาอยู่เสมอๆ ย่อมละความมัวเมาในชีวิต หรือทำให้เบาบางลงได้

เพื่อประโยชน์อะไร ทุกคนจึงควรพิจารณาเนืองๆ ว่า **เราจะต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งสิ้น**

เพราะความพอใจ ความรักใคร่ในของรักมีอยู่แก่สัตว์ทั้งหลาย เป็นเหตุให้คนทำชั่วด้วยกาย วาจา และใจ เมื่อเขาพิจารณาอยู่เสมอๆ ย่อมละความพอใจ ความรักใคร่ในของรักหรือทำให้เบาบางลงได้

เพื่อประโยชน์อะไร ทุกคนจึงควรพิจารณาเนืองๆ ว่า **เรามีกรรมคือการกระทำเป็นของตน เป็นผู้รับมรดกกรรม มีกรรมเป็นที่เกิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่ง เราทำกรรมสิ่งใดไว้ ดีหรือชั่วก็ตาม เราจะต้องเป็นผู้รับผลกรรมนั้น**

เพราะการทำความชั่วด้วยกาย วาจา และใจ มีอยู่แก่สัตว์ทั้งหลาย เมื่อเขาพิจารณาอยู่เสมอๆ ย่อมละการกระทำความชั่ว หรือทำให้เบาบางลงได้

[ฐานสูตร ๒๒/๗๑]

นัยพิจารณา

เป็นไปได้นะ...ขอให้พิจารณาศึกษาพระสูตรนี้บ่อยๆ จะช่วยให้เกิดกรรมสัญญา...อยากทำดีสร้างบารมีมากกว่าอยากทำชั่วสร้างเวรกรรม เอ้า...ทบทวนให้หนักแล้วกัน

ชะราธัมโมมหิ ชะรัง อะนะตีโต (หญิงว่า อะนะตีตา) เรามีความแก่เป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความแก่ไปได้

พ์ยาธิธัมโมมหิ พ์ยาธิง อะนะตีโต (หญิงว่า อะนะตีตา) เรามีความไข้เจ็บเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความไข้เจ็บไปได้

มะระณะธัมโมมหิ มะระณัง อะนะตีโต (หญิงว่า อะนะตีตา) เรามีความตายเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความตายไปได้

สัพเพหิ เม ปิเยหิ มะนาเปหิ นานาภาโว วินาภาโว เรามีความเป็นต่างๆ จะต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งสิ้นไป

กัมมัสสะโกมหิ กัมมะทายาโท กัมมะโยนิ กัมมะพันธุ กัมมะปะฏิสะระโณ เรามีกรรมเป็นของๆ ตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล มีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งที่อาศัย

ยัง กัมมัง กะริสสามิ กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา เราจะทำกรรมอันใดๆ ไว้ เป็นบุญหรือเป็นบาป

ตัสสะ ทายาโท ภะวิสสามิ เราจะต้องรับผลของกรรมนั้น

อิตถิยา วา ปุริเสนะ วา คะหัฏเฐนะ วา ปัพพะชิเตนะ วา หญิงก็ดี ชายก็ดี คฤหัสถ์ก็ดี บรรพชิตก็ดี

อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง พึงพิจารณาเนืองๆ ดังนี้

"เชื่อกรรมเถอะ...ชีวิตที่ไม่เชื่อกรรม ล้วนเป็นชีวิตที่วิบัติเสียหายอย่างไม่น่าเป็นทั้งนั้น"

เรื่องที่พระ
ควรพูดและไม่ควรพูด

อ่านถวายโดย
พระมหาสมปอง กิตฺติปาโล ป.ธ.๔
วัดชัยศรี ตำบลวังชัย
อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี

ภิกษุหลายรูปประชุมกันที่หอฉัน ต่างสนทนากันด้วยเรื่องดิรัจฉานกถาอันเป็นถ้อยคำที่ชักนำให้จิตตกต่ำและขวางทางไปนิพพาน ซึ่งดิรัจฉานกถานั้น ได้แก่เรื่องเหล่านี้ คือ เรื่องพระราชา เรื่องโจร เรื่องมหาอำมาตย์ เรื่องกองทัพ เรื่องภัย เรื่องการรบ เรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า เรื่องที่นอน เรื่องดอกไม้ เรื่องของหอม เรื่องญาติ เรื่องยาน เรื่องบ้าน เรื่องนิคม เรื่องนคร เรื่องชนบท เรื่องสตรี เรื่องคนกล้าหาญ เรื่องตรอก เรื่องท่าน้ำ เรื่องคนตายไปแล้ว เรื่องเบ็ดเตล็ด เรื่องโลก เรื่องทะเล เรื่องความเจริญ และเรื่องความเสื่อม

เวลาเย็น พระพุทธองค์เสด็จไปที่หอฉัน จึงตรัสถามว่า พวกเธอกำลังคุยอะไรกันอยู่ เมื่อพวกภิกษุกราบทูลว่า คุยดิรัจฉานกถากัน จึงทรงติเตียนว่า ไม่สมควรที่พวกเธอผู้ออกบวชด้วยศรัทธาจะสนทนากันด้วยเรื่องอย่างนี้ ครั้นแล้ว...จึงทรงแสดงกถาวัตถุอันได้แก่ถ้อยคำที่ควรนำมาพูดกันในวงของภิกษุ ๑๐ ประการ คือ

๑. **อัปปิจฉกถา** กถาว่าด้วยความมักน้อย ถ้อยคำชักนำให้ปรารถนาน้อย

๒. **สันตุฏฐิกถา** กถาว่าด้วยความสันโดษ ถ้อยคำที่ชักนำให้มีความสันโดษ

๓. **ปวิเวกกถา** กถาว่าด้วยความสงัด ถ้อยคำที่ชักนำให้มีความสงัดกายและใจ

๔. **อสังสัคคกถา** กถาว่าด้วยความไม่คลุกคลี ถ้อยคำที่ชักนำให้ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ

๕. **วิริยารัมภกถา** กถาว่าด้วยการปรารภความเพียร ถ้อยคำที่ชักนำให้มุ่งมั่นทำความเพียร

๖. **สีลกถา** กถาว่าด้วยศีล ถ้อยคำที่ชักนำให้ตั้งอยู่ในศีล

๗. **สมาธิกถา** กถาว่าด้วยสมาธิ ถ้อยคำที่ชักนำทำจิตให้ตั้งมั่น

๘. **ปัญญากถา** กถาว่าด้วยปัญญา ถ้อยคำที่ชักนำให้เกิดปัญญา

๙. **วิมุตติกถา** กถาว่าด้วยวิมุตติ ถ้อยคำที่ชักนำให้ทำใจพ้นจากกิเลสและความทุกข์

๑๐. **วิมุตติญาณทัสสนกถา** กถาว่าด้วยความรู้ความเห็นในวิมุตติ ถ้อยคำที่ชักนำให้สนใจและเข้าใจเรื่องความรู้ ความเห็นในภาวะที่หลุดพ้นจากกิเลสและความทุกข์

บางกรณี พระพุทธองค์ก็ตรัสว่า "ภิกษุทั้งหลาย การที่พวกเธอออกบวชเป็นบรรพชิตด้วยศรัทธา นั่งสนทนาธรรมกันเป็นการสมควร พวกเธอเมื่อนั่งประชุมกัน ควรทำกิจ ๒ อย่าง คือ สนทนาธรรมะ หรือนั่งนิ่งตามแบบพระอริยะ"

[ปาสราสิสูตร ๑๒/๒๕๙]

นัยพิจารณา

เป็นพระนะ...หากมาเจอกัน ขอให้ทำกิจ ๒ อย่างต่อไปนี้...พอ

อย่างที่ ๑ ขอให้สนทนาธรรม

เอ..สนทนาธรรมคือสนทนาอะไร ?

สนทนาธรรมก็คือการสนทนากันใน ๑๐ เรื่องที่เรียกว่ากถาวัตถุ อันได้แก่ (๑) พูดคุยชักชวนกันให้มักน้อย (๒) พูดคุยชักชวนกันให้สันโดษ (๓) พูดคุยชักชวนกันให้ชอบความสงัด (๔) พูดคุยชักชวนกันให้ห่างๆ กันบ้างอย่าคลุกคลีกันนัก (๕) พูดคุยชักชวนกันให้เริ่มเร่งบำเพ็ญเพียรซะให้มาก (๖) พูดคุยชักชวนกันให้รักษาศีลให้ดี (๗) พูดคุยชักชวนกันให้เร่งทำสมาธิ (๘) พูดคุยชักชวนกันให้หาปัญญาใส่ตัว (๙) พูดคุยชักชวนกันให้หลุดพ้น..ไม่ต้องมาเกิด (๑๐) พูดคุยชักชวนกันให้กระจ่างในเรื่องของความหลุดพ้น

อย่างที่ ๒ ขอให้นั่งนิ่งๆ

การนั่งนิ่งๆที่ถือเป็นการนั่งนิ่งๆที่ดีที่สุดคือการนั่งนิ่งๆอย่างพระอริยะ

พรหมจรรย์ที่ไม่บริสุทธิ์

อ่านถวายโดย

พระมหาหาญชัย จิตเมโธ ป.ธ.๕

วัดชัยศรี ตำบลวังชัย

อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าได้ตรัสตอบปัญหา ของพราหมณ์ชานุสโสณี ถึงเรื่องการประพฤติพรหมจรรย์ ที่ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ด่าง ไม่พร้อย บริสุทธิ์ บริบูรณ์ ๗ ข้อ ดังนี้

๑. นักบวชบางคนแสดงเครื่องหมายแห่งพรหมจารีด้วยการไม่เสพเมถุนกับหญิง แต่ยังยินดีให้หญิงขัดสี ลูบไล้ ให้อาบน้ำและนวด แล้วเกิดความพอใจ ชอบใจ ปลื้มใจเพราะการกระทำนั้น

๒. นักบวชบางคนไม่กระทำถึงอย่างนั้น แต่ยังกระซิกกระซี้ เล่นหัวสัพยอกกับหญิง แล้วเกิดความพอใจ ชอบใจ ปลื้มใจด้วยการเสสรวลนั้น

๓. นักบวชบางคนไม่กระทำถึงอย่างนั้น แต่ยังเพ่งดู จ้องดูตาของหญิงด้วยตาของตน แล้วเกิดความพอใจ ชอบใจ ปลื้มใจด้วยการเล็งแลนั้น

๔. นักบวชบางคนไม่กระทำถึงอย่างนั้น แต่เมื่อได้ฟังเสียงหญิงหัวเราะอยู่ก็ดี ร้องเพลงอยู่ก็ดี แล้วเกิดความพอใจ ชอบใจ ปลื้มใจด้วยเสียงนั้น

๕. นักบวชบางคนไม่กระทำถึงอย่างนั้น แต่เมื่อระลึกถึงการหัวเราะ พูดเล่นหัวกับหญิงในกาลก่อน แล้วเกิดความพอใจ ชอบใจ มีความปลื้มใจด้วยอาการนั้น

๖. นักบวชบางคนไม่กระทำถึงอย่างนั้น แต่ได้เห็นคนมั่งมีหรือลูกคนรวย ผู้อิ่มเอิบด้วยกามคุณ ๕ กำลังได้รับการบำเรออยู่ แล้วเกิดความพอใจ ชอบใจ ปลื้มใจด้วยการบำเรอนั้น

๗. นักบวชบางคนไม่กระทำถึงอย่างนั้น แต่ตั้งใจรักษาศีล หรือประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อ

หวังไปเกิดเป็นเทพเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง แล้วเกิดความพอใจ ชอบใจ และปลื้มใจด้วยความปรารถนานั้น

แม้อย่างนี้ พรหมจรรย์นั้นก็ชื่อว่า ขาด ทะลุ ด่าง พร้อย ไม่บริสุทธิ์ เพราะประกอบด้วยเมถุนสังโยค ไม่พ้นไปจากความทุกข์ได้ฯ

[เมถุนสูตร ๒๓/๕๔]

นัยพิจารณา

แปลเอาความง่ายๆ : การประพฤติพรหมจรรย์ คือการประพฤติอย่างพรหม

หากท่านอยากรู้ว่า พรหมมีความประพฤติเป็นอย่างไร ? ขอให้กลับไปทบทวนการประพฤติพรหมจรรย์ขั้นสุดยอดทั้ง ๗ ประการนั้นให้ดีเถิด ท่านจะมั่นใจได้เองว่า "เออ...กว่าจะได้เป็นพรหมนี่ไม่ง่ายเลยจริงๆ หรือท่านมีความเห็นเป็นประการไร ? เราไปเป็นพรหมกันดีไหม ?"

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นพระพุทธเจ้า

อ่านถวายโดย

สามเณรเทพฤทธิ์ พารินทร์ ป.ธ.๖

วัดเสมียนนารี กรุงเทพมหานคร

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเวฬุวัน เมืองราชคฤห์

คราวครั้งนั้น พระวักกลิเจ็บป่วยไม่สบายหนักพักอยู่ที่บ้านนายช่างหม้อ จึงให้พระไปกราบทูลพระพุทธองค์ทราบ

พระพุทธองค์เสด็จมาเยี่ยม เตือนให้พระวักกลิระลึกถึงศีลให้มั่น

เมื่อพระวักกลิกราบทูลว่า ข้าพระองค์ตั้งใจจะไปกราบทูลเอง แต่ไม่สามารถไปได้ เพราะลุกไม่ขึ้น พระพุทธองค์จึงตรัสว่า

อย่าเลย วักกลิ ร่างกายอันเปื่อยเน่าของเรา ที่เธอเห็นนี้จะมีประโยชน์อะไร ?

วักกลิ ผู้ใดแลเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าย่อมเห็นเรา ผู้ใดเห็นเรา ผู้นั้นชื่อว่าย่อมเห็นธรรม

วักกลิ เป็นความจริง บุคคลเห็นธรรมก็ย่อมเห็นเรา บุคคลเห็นเราก็ย่อมเห็นธรรม

เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จกลับ เทวดาได้ไปเฝ้าทูลถามถึงพระวักกลิ พระพุทธองค์ทรงให้ภิกษุนำข่าวเรื่องเทวดานั้นไปบอกพระวักกลิ

พอรู้ว่าพระพุทธองค์ทรงให้พระนำข่าวมาบอกเท่านั้น พระวักกลิขอให้พระผู้พยาบาลช่วยยกตนลงจากเตียงนอนก่อนจะเล่าให้ฟัง เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความเคารพพระพุทธองค์สูงสุดแม้จะเจ็บหนักปานนั้น หลังจากนั้นไม่นาน พระวักกลิก็ฆ่าตัวตาย...ปรินิพพานไป

พระพุทธองค์เสด็จมาเยี่ยมศพ ทรงชี้ให้ภิกษุที่ตามเสด็จมาดูหมอกควัน ซึ่งเป็นพญามารกำลังตามหาวิญญาณพระวักกลิ แต่หาไม่พบ เพราะพระวักกลิปรินิพพานแล้ว

[วักกลิสูตร ๑๗/๑๒๘]

นัยพิจารณา

พระสูตรนี้ให้แง่คิดแก่เรา...อย่างน้อย ๓ ประการ คือ

๑. พระพุทธเจ้าไม่ประสงค์ให้สาวกติดในตัวบุคคล แม้แต่พระพุทธเจ้า เพราะร่างกายของคนเป็นของเปื่อยเน่า ไม่มีสาระแก่นสาร แต่ทรงให้ติดธรรมะคือปฏิบัติธรรมะแทน

๒. คนที่ฆ่าตัวตาย...ปรินิพพานก็มี พระวักกลิท่านเป็นพระโสดาบันมาก่อน ภายหลัง...เจริญฌาน พอออกจากฌานแล้ว ท่านก็เอามีดเชือดคอตนเอง เอาทุกขเวทนานั้นแหละเป็นอารมณ์เจริญวิปัสสนา จนบรรลุเป็นพระอรหันต์และนิพพานไปพร้อมกัน

๓. พระสูตรนี้ได้กล่าวถึงมาร ที่ตามหาวิญญาณของพระวักกลิ ที่สามารถเห็นได้ด้วยตา แต่ผู้ที่เห็นนั้น...จะได้คุณวิเศษชั้นไหนท่านไม่ได้กล่าว

ผู้ลิขิตกรรม

อ่านถวายโดย

สามเณรชิตพล ลาหมัน ป.ธ.๓

วัดชัยศรี ตำบลวังชัย

อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ ปาวาริกอัมพวัน เมืองนาลันทา หัวหน้าหมู่บ้านชื่ออสิพันธ์ได้ไปเฝ้า...ทูลถามปัญหาถึงคนที่ตายไปแล้วว่า พระพุทธองค์สามารถทำให้คนเหล่านั้นไปเกิดในสวรรค์ทั้งหมดได้หรือไม่

พระพุทธองค์ตรัสย้อนถามว่า อสิพันธ์ เราจะขอถามท่าน คนบางคนในโลกนี้เป็นผู้ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ผิดกาม พูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ โลภมาก พยาบาท และเห็นผิด มหาชนได้ประชุมกัน...สวดวิงวอนว่า ขอให้คนนี้เมื่อตายไปแล้วจงไปเกิดในสวรรค์เถิด คนที่ไม่มีกุศลกรรมบถผู้นี้ เมื่อตายแล้วจะไปเกิดในสวรรค์ ได้หรือไม่ ?

อสิพันธ์ : ไม่ได้ พระเจ้าข้า

พระพุทธเจ้า : อสิพันธ์ เปรียบเหมือนคนโยนก้อนหินใหญ่ ลงไปในแม่น้ำลึก มหาชนพากันสวดอ้อนวอนขอให้ก้อนหินลอยขึ้นมา ก้อนหินจะลอยขึ้นมาตามเสียงสวดวิงวอนหรือไม่ ?

อสิพันธ์ : ไม่ลอยขึ้นมา พระเจ้าข้า

พระพุทธเจ้า : อสิพันธ์ ฉันนั้นเหมือนกัน ผู้ใดไม่รักษากุศลกรรมบถ ๑๐ เลย เมื่อตายไป เขาย่อมต้องตกนรก เสียงอ้อนวอนของมหาชนก็ไม่สามารถช่วยอะไรใครได้

เช่นเดียวกัน

คนบางคนในโลกนี้ รักษากุศลกรรมบถ ๑๐ มีการไม่ฆ่าสัตว์ เป็นต้น เมื่อตายไป เขาย่อมไปเกิดในสวรรค์ แม้มหาชนจะพากันสวดอ้อนวอน ให้ผู้ตายไปเกิดในนรก เขาก็ต้องไปเกิดในสวรรค์ ตามกุศลกรรมของเขา เปรียบเหมือนคนเทน้ำมันลงในแม่น้ำ แม้มหาชนจะสวดอ้อนวอนให้น้ำมันจมลง น้ำมันย่อมจะลอยขึ้นไม่จมลงใต้น้ำก็ฉันนั้น

[ภูมกสูตร ๑๘/๓๔๒]

นัยพิจารณา

พระสูตรนี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่า "วัวใคร ก็เข้าคอกใคร"

คำสอนเช่นนี้เป็นหลักคำสอนที่เป็นอกาลิโกแท้ : ไม่ขึ้นกับกาลสมัย เข้าลักษณะที่ว่า "ทำดีได้ดีเอง ทำชั่วได้ชั่วเอง ใครสรรเสริญหรือสาปแช่งให้ใครดีหรือชั่วไม่ได้เลย ต้องขึ้นอยู่กับตัวเขาเอง"

คนที่เห็นว่า คำสอนของพระพุทธเจ้าล้าสมัย คร่ำครึ งมงาย ไร้เหตุผล ไม่เป็นประโยชน์ นั่นล้วนแต่เป็นคนที่ไม่รู้หลักกฎแห่งกรรม ของพระพุทธศาสนาอย่างถูกต้องทั้งนั้น

เมื่อเป็นเช่นนั้น...พอเห็นชาวพุทธบางคนกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ก็เลยเหมาเอาว่า พระพุทธศาสนาสอนให้คนงมงาย

ความจริงไม่ใช่...นั่นเป็นเพราะคนเหล่านั้นยังเข้าไม่ถึงคำสอนของศาสนา จึงต้องอาศัยสิ่งอื่นๆ เข้าช่วย "เผื่อเหนียว" ไว้ก่อน ก็เช่นนั้นเองฯ

โลกในภาษาธรรม

อ่านถวายโดย

สามเณรอำนาจ ทองสว่าง ป.ธ.๔

วัดชัยศรี ตำบลวังชัย

อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี

คราวครั้งนั้น ท่านพระอานนท์ได้ทูลถามพระพุทธองค์ว่า ที่พระองค์ตรัสว่าโลกสูญ โลกสูญนั้นหมายความว่าอย่างไร

พระพุทธเจ้าผู้เข้าใจทุกอย่างตามความเป็นจริงตรัสตอบว่า

อานนท์ คำว่าโลกสูญนี้ หมายความว่า สูญจากตน และสิ่งที่เนื่องด้วยตน

อานนท์ อะไรเล่าสูญจากตน และสิ่งที่เนื่องด้วยตน

อานนท์ จักษุสูญจากตน และสิ่งที่เนื่องด้วยตน รูปสูญจากตน และสิ่งที่เนื่องด้วยตน จักษุวิญญาณสูญจากตน และสิ่งที่เนื่องด้วยตน จักษุสัมผัสสูญจากตน และสิ่งที่เนื่องด้วยตน

แม้สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออทุกขมสุขเวทนา ที่เกิดขึ้นเพราะจักษุสัมผัสเป็นปัจจัย ก็สูญจากตนและสิ่งที่เนื่องด้วยตน

หูสูญ ... เสียงสูญ ... จมูกสูญ ... กลิ่นสูญ ... ลิ้นสูญ ... รสสูญ ... กายสูญ ... สัมผัสสูญ ... อารมณ์สูญ ... และใจสูญ ... เพราะฉะนั้น เราจึงเรียกว่าโลกสูญ

[สุญญกถา ๓๑/๓๙๕]

นัยพิจารณา

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ...สูญทั้งนั้น ก็เป็นอย่างนี้แล้ว ยังจะมีอะไรให้เราต้องยึดมั่นถือมั่นอยู่อีก ควรถึงเวลาวางลงได้แล้วใช่ไหม ?

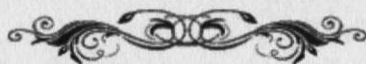
อายุของคน
ขึ้นอยู่กับศีลธรรม

อ่านถวายโดย

สามเณรศุภกิจ ดีวังพล ป.ธ.๓

วัดชัยศรี ตำบลวังชัย

อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ เมืองมาตุลา แคว้นมคธ ได้ตรัสถึงความเสื่อมและความเจริญของคนว่าขึ้นอยู่กับศีลธรรม คนอายุน้อยนั่นเพราะศีลธรรมเสื่อม คนอายุยืนนั่นเพราะศีลธรรมเจริญ...ขอจงพิจารณา

ภิกษุทั้งหลาย เมื่อคนมีอายุขัย ๑๐ ปี จะมีสัตถันตรกัป ๗ วัน คือ คนเหล่านั้นจะเห็นคนด้วยกันเป็นเหมือนหมู่เนื้อ พบกันจะตรงเข้าฆ่าฟัน...โดยคิดว่า เป็นพวกหมู่เนื้อ(มิคสัญญี)

ครั้งนั้น...คนเหล่านั้น บางพวกมีความคิดว่า พวกเราไม่ควรฆ่าใครๆ และใครๆก็ไม่ควรฆ่าเรา อย่ากระนั้นเลย เราควรเข้าไปอยู่ตามป่าหญ้า

สุมทุมพุ่มไม้ หรือตามซอกเขา หารากไม้และผลไม้ในป่าเป็นอาหาร เลี้ยงชีวิตอยู่และอยู่อย่างนี้ตลอด ๗ วัน ผ่าน ๗ วันไป เขาพากันออกจากป่าหญ้า จากสุมทุมพุ่มไม้ หรือจากซอกเขา ตรงเข้าสวมกอดกัน ขับร้องด้วยความดีใจ ทักทายกันอย่างเป็นสุขว่า "เราพบกันแล้ว ท่านยังมีชีวิตอยู่หรือ"

ลำดับนั้น คนเหล่านั้นคิดกันว่า พวกเราสิ้นญาติอย่างใหญ่ปานนี้ เหตุเพราะประพฤติอกุศลธรรม อย่ากระนั้นเลย เราควรทำกุศลกรรม ควรงดเว้นจากปาณาติบาต ควรสมาทานกุศลธรรมนี้แล้วปฏิบัติ เพราะเหตุที่เขาสมาทานกุศลแล้วปฏิบัตินี้ เขาจะเจริญด้วยอายุบ้าง จะเจริญด้วยวรรณะบ้าง ด้วยเหตุนี้ บุตรของเขาที่มีอายุ ๑๐ ปี ก็จะมีอายุเจริญขึ้นถึง ๒๐ ปี และเจริญขึ้นไปตามลำดับถึง ๘๐,๐๐๐ ปี เมื่อศีลธรรมเสื่อมลง อายุของสัตว์ก็จะลดลงเหลือ ๑๐ ปีอีก วนเวียนกันอยู่อย่างนี้

[จักกวัตติสูตร ๑๑/๑๐๓]

นัยพิจารณา

พระสูตรนี้ก็ยืนยันว่า "อายุยืนหรืออายุสั้นล้วนขึ้นอยู่กับการฆ่า" ชัดเจนว่า หากเราต้องการให้สรรพสัตว์มีอายุยืนยาวเป็นหมื่นๆปีก็ต้องไม่ฆ่ากัน หากตราบใดยังฆ่ากัน ก็อย่าหวังว่าจะมีอายุยืนเป็นหมื่นๆปีได้

มีบางคำที่ควรทราบในสูตรนี้คือคำว่า **สัตถันตรกัป** ซึ่งในพระสูตรกล่าวว่า

> "เมื่อคนมีอายุขัย ๑๐ ปี จะมีสัตถันตรกัป ๗ วัน คือ คนเหล่านั้นจะเห็นคนด้วยกันเป็นเหมือนหมู่เนื้อ พบกันจะตรงเข้าฆ่าฟัน...โดยคิดว่าเป็นพวกหมู่เนื้อ(มิคสัญญี)"

คำว่า **สัตถันตรกัป** แยกออกเป็นคำว่า สัตถ(ศาสตรา,มีด,ดาบ,หอก,หลาว,อาวุธ)+อันตระ(ระหว่าง,เกี่ยวเนื่องด้วย)+กัป(ระยะเวลา) รวมกันเป็นสัตถันตรกัป แปลเอาความว่า ช่วงเวลาของศาสตรา+อาวุธ หมายความว่า ถึงตอนนั้น ผู้คนจะหลงระเริงสนุกสนานในการใช้ศาสตราฆ่ากัน เห็นกันเป็นผักเป็นปลาที่เรียกกันโดยทั่วไปว่ายุคมิคสัญญีนั่นแหละ อยากถึงยุคนั้นหรือยังล่ะ ?

ภาคผนวก

รายนามเจ้าภาพ
งานพระราชทานเพลิงศพ
เจ้าคุณพระอุดมปัญญาภรณ์
(สี ปญฺญาปโชโต)

วันที่ ๒๓-๒๗ มีนาคม ๒๕๕๔

ที่	ชื่อ/สกุล	จำนวน
๑	คุณพรศิลป์ คุณมนทนัฐ แต้มศิริชัย	๑๐๐,๐๐๐
๒	พระครูอินทธีรคุณ จร.วัดหนองหญ้ารังกา	๕๐,๐๐๐
๓	พระมหาอุเทียน จิรวฑฺฒโน จร.วัดชัยศรี	๓๐,๐๐๐
๔	พระครูสุตศาสนการ รจอ.น้ำพอง	๑๕,๐๐๐
๕	พระครูสิทธิสารโสภณ จอ.น้ำพอง	๑๐,๐๐๐
๖	พระครูปริยัติสารกิจ จอ.กระนวน	๑๐,๐๐๐
๗	หลวงปู่สุข สุขโน	๑๐,๐๐๐
๘	พระครูสุตสุนทรธรรม จต.หนองโน	๑๐,๐๐๐
๙	พระมหาอดุลย์ อตุลวํโส เลข.จจ.กาฬสินธุ์	๑๐,๐๐๐
๑๐	พระมหาวิสาร วิสารโท ผช.วัดชัยศรี	๑๐,๐๐๐
๑๑	พระมหาชัยภัทร ชินทตฺโต ผช.วัดชัยศรี	๑๐,๐๐๐
๑๒	พระมหาพงษ์พัฒน์ จนฺทปชฺโชโต	๑๐,๐๐๐

๑๓	พระมหาวุฒิชัย ธมฺมวิชฺโช	๑๐,๐๐๐
๑๔	พระมหาสวาส สุทธิญาโณ ผช.วัดชัยศรี	๑๐,๐๐๐
๑๕	พระใบฎีกาศักดิ์มงคล กิตฺติคุตฺโต	๑๐,๐๐๐
๑๖	สามเณรบันเทิง มหาชัย พร้อมพี่น้อง	๑๐,๐๐๐
๑๗	คุณธีระ สงวนดีกุล	๓๕,๐๐๐
๑๘	โรงเรียนพุทธเกษมวิทยาลัย	๒๕,๐๐๐
๑๙	คุณวิมลมาลย์ ภากรศิริวงษ์	๒๕,๐๐๐
๒๐	แม่ครูปราณี สาขา	
	อ.บุญเรือง อ.เยาวลักษณ์ สมบัวคู	๒๐,๐๐๐
๒๑	พ่อประมวล พ่อประสิทธิ์ พ่อประนิต	
	พ่อประดิษฐ์ พ่อสงัด โยธาวัน	
	แม่หมุน สระเพิ่มพูน แม่คูณ โตขำ	๒๐,๐๐๐
๒๒	ดร.นิเทศ คุณหมอมัทรี เมืองผุย	๒๐,๐๐๐
๒๓	กองทุนสรภัญญ์บ้านเสียว	๒๐,๐๐๐
๒๔	นายทศพร นางกาญจนา เด็กชายวรกาญจน์ ศรีคำ	
	สำนักพิมพ์มหาเปรียญ	๑๐,๐๐๐
๒๕	พ่อบุญเกิด แม่นุ่น	
	พ่อกำนันคมกฤช แม่ฉัตรบงกช บุษราคัม	๑๐,๐๐๐
๒๖	พ่อผู้ใหญ่โชติ แม่ประยงค์ ทองหล่อ	๑๐,๐๐๐
๒๗	แม่นางเทพ พิเศษพงษา พร้อมลูกหลาน	๑๐,๐๐๐
๒๘	พ่อสนิท รองฯ มาลินี สาขา	๑๐,๐๐๐

๒๙	แม่โกศล บุษราคัม	
	พ่อประยูร แม่บุบผา ชุมพล	๑๐,๐๐๐
๓๐	พ่อเอกชัย สอบต. ดาหวัน เทียมสีฟ้า	๑๐,๐๐๐
๓๑	แม่ระเบียบ อดทน พร้อมคณาญาติทุกคน	๑๐,๐๐๐
๓๒	กองทุนผู้สูงอายุบ้านเสียว	๑๐,๐๐๐
๓๓	แม่ครูศิริวรรณ บุษราคัม พร้อมลูกหลาน	๑๐,๐๐๐
๓๔	อ.สุกิจ คุณหมอประภัสสร นิลผา	
	พร้อมครอบครัว	๑๐,๐๐๐
๓๕	แม่เคน นายสายนต์	
	สารวัตรกำนัน สายพินธ์ ศรีริกิจ	๑๐,๐๐๐
๓๖	พ่อบัวสี มุ่งเกิด พร้อมลูกหลาน	๑๐,๐๐๐
๓๗	แม่ทองสุข ราชสีห์ พร้อมลูกหลาน	๑๐,๐๐๐
๓๘	พ่อเลิศ เรืองศรี พร้อมลูกหลาน	๑๐,๐๐๐
๓๙	แม่ทองจันทร์ เพชรเวียง ผอ.อรุณ	
	อ.มะลิวรรณ ด.ญ.จารุภัทร จันทะวงษ์	๑๐,๐๐๐
๔๐	พ่อชาย แม่คำฝั่น ชาญประเสริฐ	
	พร้อมลูกหลาน	๑๐,๐๐๐
๔๑	คุณธีระ สงวนดีกุล	๑๐,๐๐๐
๔๒	พ่อสัมฤทธิ์ แม่คูณ ชินอ่อน พร้อมลูกหลาน	๑๐,๐๐๐
๔๓	แม่กลิ่น โสดาทิพย์ พร้อมลูกหลาน	๑๐,๐๐๐
๔๔	พ่อสมจิตร จันสีชา พร้อมลูกหลาน	๑๐,๐๐๐
๔๕	แม่คำพูล วัฒนขำ	
	อ.ประวุฒิ อ.นพมาศ ศรีเชียงสา	๑๐,๐๐๐

๔๖	ผอ.สุทัศน์ ผอ.สมคิด จันขุนทด พร้อมครอบครัว	๑๐,๐๐๐
๔๗	สภาวัฒนธรรมอำเภอน้ำพอง	๑๐,๐๐๐
๔๘	แม่ประหยัด พิมพ์จำปา พร้อมลูกหลาน	๑๐,๐๐๐
๔๙	นายธีรวุฒิ นางประไพ พิมพ์จำปา	๑๐,๐๐๐
๕๐	พ่ออรุณ บุษราคัม คุณพิทยา คุณอัมพร น.ส.ปวีณา นายปริญญา แก้วธานี	๑๐,๐๐๐
๕๑	คุณกัญญาณี วรพงษ์สาคร น.ส.จันทิรา น.ส.กิ่งแก้ว น.ส.ณัฐวิกา	๑๐,๐๐๐
๕๒	คุณอัครเดช คุณชมัยพร ค.ญ.ชนิดสิริ ชาญวิถี	๑๐,๐๐๐
๕๓	พ่อจอมขวัญ แม่สำเนาว์ อุปัชฌาย์ พร้อมครอบครัว	๑๐,๐๐๐
๕๔	พ่อสาคร แม่สมบัติ ถากลางลาด พ่อผ่าน แม่ถนอม สีมงคุณ ร้อยเอกณรงค์กรณ์ คุณมัณฑนา สีมงคุณ	๑๐,๐๐๐
๕๕	คุณสุภสวัสดิ์ ไวมาตร	๑๐,๐๐๐
๕๖	คุณมุกดา พงษ์สมบัติ	๑๐,๐๐๐
๕๗	จ.ส.อ.เดช อ.จิตรา ผลสว่าง	๘,๐๐๐
๕๘	พ่อชาย แม่เพชร แสงสุรินทร์ พร้อมลูกหลาน	๖,๐๐๐
๕๙	พระครูเจติยภูมิพิทักษ์ เจ้าคณะตำบลบ้านขาม	๕,๕๐๐

๖๐	พระราชปริยัติโสภณ รจจ.ขอนแก่น	๕,๐๐๐
๖๑	พระครูสุนทรสารานุกูล จต.กุดน้ำใส	๕,๐๐๐
๖๒	พระครูประภัสร์สุวรรณคุณ จต.บัวเงิน เขต ๑	๕,๐๐๐
๖๓	พระมหาเทพา สณฺหวาที เลข.จอ.อุบลรัตน์	๕,๐๐๐
๖๔	พ่อกำนันอุทัย แม่สมบูรณ์ เพชรรั่ว พร้อมลูกหลาน	๕,๐๐๐
๖๕	แม่จงกล ตรีเหรา พร้อมลูกหลาน	๕,๐๐๐
๖๖	พ่อแดง แม่ประครอง เทียมอัน	๕,๐๐๐
๖๗	นายธนาธิป นางประไพ นันตะเวช พร้อมครอบครัว	๕,๐๐๐
๖๘	พ่อประสิทธิ์ ทิพดง พร้อมครอบครัว	๕,๐๐๐
๖๙	พ่อสุจริต แม่สมควร บุษราคัม	๕,๐๐๐
๗๐	พ่อสุรพงษ์ แม่อนงค์พร อมรพิสุทธิ์	๕,๐๐๐
๗๑	แม่หนูจันทร์ เมืองผุย พร้อมลูกหลาน	๕,๐๐๐
๗๒	พ่อสมบัติ แม่สมบูรณ์ ไชยศรี	๕,๐๐๐
๗๓	แม่สุวรรณ เครือหงษ์ พร้อมลูกหลาน	๕,๐๐๐
๗๔	นายประมูล นางศิริพร ด.ญ.ฐิตา ด.ญ.ฐิติกา ไชยคำ	๕,๐๐๐
๗๕	พ่ออู๊ด ส.อบต.โสมกาย ชัยชนะ	๕,๐๐๐
๗๖	พ่อเสาร์ แม่บัวลัย นายสมมิตร บุญมานนท์ นายสมนึก นางไพจิตร อาลัยลักษ์	๕,๐๐๐
๗๗	แม่บัวลี ภิรมย์ราช พร้อมลูกหลาน	๕,๐๐๐

๗๘	คุณพิชพิต อ.พรสุดา ด.ช.ภูธเนศ	
	ด.ญ.อชิรญา จิตรกลาง	๕,๐๐๐
๗๙	พ่อครูสิทธิสม บุษราคัม พร้อมลูกหลาน	๕,๐๐๐
๘๐	พ่อสงคราม แม่ทองจันทร์ สีขอ	
	พร้อมลูกหลาน	๕,๐๐๐
๘๑	ดร.ปิยพล อ.สุวิมล ทรงอาจ	๕,๐๐๐
๘๒	พ่อทองดำ แม่ผัน พิมพระลับ	
	ส.อบต.จันสี แม่ทองคำ สีลาอาจ	๕,๐๐๐
๘๓	คุณเด่นศักดิ์ จักรวาลกูล	๕,๐๐๐
๘๔	แม่จันทร์ สังโหว่ พร้อมลูกหลาน	๕,๐๐๐
๘๕	พ่อหม้อ แม่ทองบู่ แก่นนาคำ	๕,๐๐๐
๘๖	พ่อวิโรจน์ แม่สุกล สาขา พร้อมครอบครัว	๕,๐๐๐
๘๗	พ่อมงคล แม่แอน สุนสุข พร้อมครอบครัว	๕,๐๐๐
๘๘	ครอบครัว แม่นิ่มนวล ศรีจันทร์	๕,๐๐๐
๘๙	พระมหาเทพรินทร์ เทวปญฺโญ	
	วัดเสมียนนารี	๕,๐๐๐
๙๐	พ่อประเสริฐ แม่สำรวย เมืองผุย	๕,๐๐๐
๙๑	พ่อแสงจันทร์ แม่จันทร์หอม เบ็ญสีใส	
	พร้อมลูกหลาน	๕,๐๐๐
๙๒	แม่รัฏดา เมืองผุย พร้อมลูกลาน	๕,๐๐๐
๙๓	พ่อสุรพล แม่ฉวีวรรณ ประมงมุข	๕,๐๐๐
๙๔	พ่อพุทธา แม่คำจันทร์ วิลัยกุล	๕,๐๐๐

๙๕	พ่อสำเนียง แม่ดวง ชินอ่อน	๕,๐๐๐
๙๖	อ.คำพันธ์ แม่มะลิ ชัยอาสา	๕,๐๐๐
๙๗	แม่อำนาจ แม่ธัญธนา สาขา	
	แม่อำพร จิตบุญมี แม่หมวย บุษราคัม	๕,๐๐๐
๙๘	พ่อสมดี แม่สุคนธ์ ดอชนะ พร้อมลูกหลาน	๕,๐๐๐
๙๙	พ่อเคน บุษราคัม คุณระพีพร ดาฮันเดน	๕,๐๐๐
๑๐๐	พ่อครูแย้ม แม่ครูทับทิม ชุมพล	๕,๐๐๐
๑๐๑	พ่อบัวพันธ์ แม่อารีย์ ด.ช.จริณทร์ จันขุนทศ	๕,๐๐๐
๑๐๒	พ่อบุญธรรม แม่วัฒนา	
	น.ส.อัญชลี สนทอง น.ส.ณัฐนันท์ อึ้งสวัสดิ์	๕,๐๐๐
๑๐๓	เรืออากาศโทสมหมาย อ.ยุวดี ศรีเคน	๕,๐๐๐
๑๐๔	สอบต.ธีรเดช แม่ทองจันทร์ ทรนงค์	๕,๐๐๐
๑๐๕	พ่อสง่า แม่พิศมัย ภูนิโรจน์	๕,๐๐๐
๑๐๖	พ่อสมรส แม่สะอิ้ง นายสุริยา สีนาท	๕,๐๐๐
๑๐๗	พระครูเจติยภูมิพิทักษ์ จต.บ้านขาม	๔,๐๐๐
๑๐๘	แม่จันที สนทอง	๔,๐๐๐
๑๐๙	พ่อสังวาล แม่บัวลอง แสนหอม	๔,๐๐๐
๑๑๐	แม่สมบูรณ์ บุษราคัม	
	พ่อวิจิตร แม่กาญจนา คำสุด	๔,๐๐๐
๑๑๑	พ่อประสิทธิ์ แม่สุนทรี วงษ์คำภา	
	พร้อมครอบครัว	๔,๐๐๐

๑๑๒	พ่ออุดม แม่สำรวย ปัดสีลาด แม่บุญตา พิมพ์เรือง	๓,๕๐๐
๑๑๓	หลวงพ่อทอง กตปุญฺโญ	๓,๐๐๐
๑๑๔	พ่อเคน แม่บับพา อาลัยลักษ์	๓,๐๐๐
๑๑๕	พ่อตัน แม่แก้ว คุณไพวรรณ คมขำ	๓,๐๐๐
๑๑๖	พ่อวิมาล แม่ปราณี สีผาง	๓,๐๐๐
๑๑๗	แม่หวด สนทอง พ่อปิ่น แม่จันเพ็ญ โมฆรัตน์	๓,๐๐๐
๑๑๘	พ่อเสถียร แก่นนาคำ	๓,๐๐๐
๑๑๙	พ่อบรรลุ แม่นงค์ลักษณ์ สาขา	๓,๐๐๐
๑๒๐	พ่อเสนาะ แม่ตุ๊ สายตา	๓,๐๐๐
๑๒๑	พ่อสำเลียง โควงชัย พร้อมลูกหลาน	๓,๐๐๐
๑๒๒	พ่อเดช แม่จันสี เมืองผุย	๓,๐๐๐
๑๒๓	คุณประสาท คุณศิริพร ภิรมย์ราช	๓,๐๐๐
๑๒๔	พ่อเชย แม่จันทร์เพ็ญ บุษราคัม พร้อมลูกหลาน	๓,๐๐๐
๑๒๕	พ่อศรีสุวงษ์ แม่คำอวน คำอ้อ นายอรงกฎ เพชรคำ	๓,๐๐๐
๑๒๖	พ่อหนูเดิน แม่อำนวย เมืองผุย	๓,๐๐๐
๑๒๗	พ่อสอน แม่แสงจันทร์ ศาลาสุข	๓,๐๐๐
๑๒๘	พ่อสนอง บุษราคัม พร้อมลูกหลาน	๓,๐๐๐
๑๒๙	พ่อธนโชค แม่อมรา โสดาวัด	๓,๐๐๐
๑๓๐	แม่ทองมา ใบลาด แม่วัฒนา แสงสุรินทร์	๓,๐๐๐

๑๓๑	อ.ธีรศักดิ์ อ.รำไพ สาขา	๓,๐๐๐
๑๓๒	พ่อบุญเสร็จ แม่ทองดี สิงหาเทพ	
	คุณสุวรรณศร ณ นคร	๓,๐๐๐
๑๓๓	พ่อบัวพันธ์ แม่ประนอม แก่นนาคำ	๓,๐๐๐
๑๓๔	พ่อลำลี แม่สมหมาย นายสมชาย รัตนวงษ์	๓,๐๐๐
๑๓๕	พ่อสมพงษ์ แม่วงษ์ สมมาตย์	๓,๐๐๐
๑๓๖	พ่อหนูเมือง แม่ประครอง วงษ์กระนวน	๓,๐๐๐
๑๓๗	แม่บัวพันธ์ สีอุทา พร้อมลูกหลาน	๓,๐๐๐
๑๓๘	ผอ.ทินกร อ.นันทนา พัฒนิบูลย์	๓,๐๐๐
๑๓๙	อ.กริช อ.อุษณี ไพบูลย์บรรพต	๓,๐๐๐
๑๔๐	อ.บัณฑิต แม่แต๋ว สนทอง พร้อมลูกหลาน	๓,๐๐๐
๑๔๑	ว่าที่ ร.ต.สุรชัย อ.ประภาพรรณ	
	ด.ญ.มณีมัญช์ ไมยโพธิ์	๓,๐๐๐
๑๔๒	นายธีระพงษ์ สุนสุข	
	น.ส.พัชรียา พลเชียงสา ด.ช.ธีรภัทร สุนสุข	๓,๐๐๐
๑๔๓	พ่อชวน แม่พิสมัย แสงเวียง	๓,๐๐๐
๑๔๔	พ่อคเชนทร์ แม่วิลัยกุล เพชรคำ	๓,๐๐๐
๑๔๕	แม่ซอน ดีมิตร พร้อมลูกหลาน	๓,๐๐๐
๑๔๖	แม่สงัด จันทาปุย พร้อมลูกหลาน	๓,๐๐๐
๑๔๗	พ่อบัวสม แม่บัวผัน สานา	๓,๐๐๐
๑๔๘	พ่อเคน แม่อ้ม กาพย์ขน พร้อมลูกหลาน	๓,๐๐๐
๑๔๙	พระมหาธวัชชัย ธวชฺชโย	๓,๐๐๐

๑๕๐ พ่อพรหมา แม่สว่าง บุญกอง
พร้อมลูกหลาน ๓,๐๐๐
๑๕๑ พ่อสง่า แก่นนาคำ พร้อมลูกหลาน ๓,๐๐๐
๑๕๒ ปลัดอำนวย อาจารย์ชูศรี รุ่งรัตน์ ๓,๐๐๐
๑๕๓ อ.ดุสิต อ.สิริลักษณ์ ค้อไผ่ ๓๐๐๐
๑๕๔ พ่อบัวลี สาขา
พ่ออนงค์ แม่นุชนาถ บำรุงสำราญ ๒,๕๐๐
๑๕๕ พ่อคำพอง แม่บัว บุษราคัม ๒,๕๐๐
๑๕๖ พระครูปทุมจันทโรภาส จร.วัดโนนสระบัว ๒,๐๐๐
๑๕๗ พระไพชาติ ชาติวุฑฺโฒ ๒,๐๐๐
๑๕๘ นายอิศรา นายเอกราช รุ่งรัตน์ ๒,๐๐๐
๑๕๙ พ่อยุทธ แม่ส่วย ชัยมาตย์ พร้อมครอบครัว ๒,๐๐๐
๑๖๐ แม่บาง เหล่าสมบัติ พร้อมลูกหลาน ๒,๐๐๐
๑๖๑ พ่อศรีจันทร์ แม่ศรีตุย เหล่าเจริญ ๒,๐๐๐
๑๖๒ พ่อสังวาล แม่ทองอ้วน พรมพินิจ ๒,๐๐๐
๑๖๓ พ่อแสง ฤาชา
พ่อดุสิต แม่สายเบ็ญ สุดโปร่ง ๒,๐๐๐
๑๖๔ พ่อสุวรรณ แม่อุไร วรามิตร ๒,๐๐๐
๑๖๕ พ่อสามารถ แม่แพงศรี สุดโปร่ง ๒,๐๐๐
๑๖๖ พ่ออ๋อย แม่ลัดดา จันทร์แสง ๒,๐๐๐
๑๖๗ พ่อกิตติชัย แม่ฉวีวรรณ แก้วลา ๒,๐๐๐
๑๖๘ พ่อพุฒ แม่สุรณี ไชยลา ๒,๐๐๐

๑๖๙	พ่อคำ แม่นาง สุดโปร่ง	๒,๐๐๐
๑๗๐	พ่อกุลยุทธ แม่เสถียร สมมาตย์	๒,๐๐๐
๑๗๑	แม่จารุณา เกตุสุพล	๒,๐๐๐
๑๗๒	พ่อสมจิตร แม่ติ๋ม ทนงแผง	๒,๐๐๐
๑๗๓	พ่อดำรงค์ แม่ม้วย ชินบุตร	๒,๐๐๐
๑๗๔	พ่อชาญ แม่ผกากอง แสงเวียง	
	พร้อมครอบครัว	๒,๐๐๐
๑๗๕	แม่คำดา ชุมพล	
	นายสมัย นางจิตติมา นางกนกวรรณ	๒,๐๐๐
๑๗๖	พ่อสุทิน แม่นาง ธรรมชาติ	๒,๐๐๐
๑๗๗	พ่อสังวาล แม่จำลอง ศรีผาง	๒,๐๐๐
๑๗๘	พ่อบุญทัน แม่สมหวัง คำกลอง	๒,๐๐๐
๑๗๙	อ.เผด็จ เมืองผุย พร้อมครอบครัว	๒,๐๐๐
๑๘๐	แม่ถวิล บุษราคัม พร้อมลูกหลาน	๒,๐๐๐
๑๘๑	แม่ชมทอง บุษราคัม	๒,๐๐๐
๑๘๒	ด.ต.ประเทียร คุณลำใย	
	ด.ญ.ปริยากร ด.ช.ยศกร แก่นนาคำ	๒,๐๐๐
๑๘๓	พ่อทองใบ แม่บัวผัน	
	น.ส.ประไพพิศ ศรีประเสริฐ	๒,๐๐๐
๑๘๔	คุณหมอวิทวัส อ.พัชรินทร์ อาลัยลักษ์	๒,๐๐๐
๑๘๕	นายกฤตระวี นายธีรวี สาขา	๒,๐๐๐
๑๘๖	พ่อทัน แม่ติ๋ม ไกรดวง	๒,๐๐๐
๑๘๗	พ่อชาย พันโน พร้อมลูกหลาน	๒,๐๐๐

๑๘๘	พ่อวีระพล แม่สะอิ้ง หล่ำแขก	๒,๐๐๐
๑๘๙	อ.สิริกานต์ ชาญประเสริฐ	๒,๐๐๐
๑๙๐	พ่อสุข แม่สวาส รังสิโยภาส	๒,๐๐๐
๑๙๑	พ่อวิบูลย์ อ.รัชดาวรรณ	
	น.ส.พักตร์วิภา นายศรายุทธ นามวงษ์	๒,๐๐๐
๑๙๒	พ่ออนันต์ แม่บุญหลาย วัดเวียงคำ	
	ด.ช.ภานุทัศน์ พวงรัตนสีมา	๒,๐๐๐
๑๙๓	พ่อสำอาง แม่สดใส สุกัน	๒,๐๐๐
๑๙๔	คุณจิตรลดา แก่นนาคำ	
	น.ส.ถลัชนันท์ สุวรรณพงษ์	๒,๐๐๐
๑๙๕	อ.สมัย อ.สมร บุษราคัม	๒,๐๐๐
๑๙๖	พ่ออาภรณ์ แม่บุญเรือง วัดเวียงคำ	๒,๐๐๐
๑๙๗	พ่อพิกุล แม่จงกล แสงสุรินทร์	๒,๐๐๐
๑๙๘	พ่อนิยม แม่ณัฐพร สายตา	๒,๐๐๐
๑๙๙	พ่ออุทิศ แม่สุปราณี สีใส	๒,๐๐๐
๒๐๐	แม่มน โสดาทิพย์ พร้อมลูกหลาน	๒,๐๐๐
๒๐๑	แม่ทองไหล โพธิ์มา พร้อมลูกหลาน	๒,๐๐๐
๒๐๒	พ่อเถื่อน อามาตย์สมบัติ พร้อมลูกหลาน	๒,๐๐๐
๒๐๓	พ่อสุรพล แม่วิจิตร ศรีริกิจ	๒,๐๐๐
๒๐๔	แม่สมใจ ฤาชา	๒,๐๐๐
๒๐๕	พ่อสวย แม่สวัสดิ์ โสดาทิพย์	๒,๐๐๐
๒๐๖	พ่อสุริยะ แม่จิตร ดีชัยทน	๒,๐๐๐
๒๐๗	แม่สวรรค์ศรี บานเฮ้าส์	๒,๐๐๐

๒๐๘	พ่อนิคม แม่เฉวย ประทุมโคตร	๒,๐๐๐
๒๐๙	แม่ประยูร ยิ้มมี	๒,๐๐๐
๒๑๐	พ่อเฉลิม แม่สำรวย ศรีหาจันทร์	๒,๐๐๐
๒๑๑	พ่อพงจิต แม่สวน เหล่าสมบัติ	๒,๐๐๐
๒๑๒	แม่สมหมาย คำนนท์	๒,๐๐๐
๒๑๓	พ่อทองลี แม่ก้วย มะรินทา	๒,๐๐๐
๒๑๔	แม่ภูริดา สุนทรวรวิทย์ นายเอกภพ วัฒนขำ	๒,๐๐๐
๒๑๕	พ่อพิสิฏฐ์ แม่พนมพร บุษราคัม	๒,๐๐๐
๒๑๖	แม่ทองดี จันยงค์ พ่อวิทยา แม่กรรณิกา	๒,๐๐๐
๒๑๗	น.ส.อินทรา นายจักรณรงค์ กงจันทร์ นายเดวิตย์ นางสมพิศ รัตนปัญญา	๒,๐๐๐
๒๑๘	นายวิฑูรย์ นางธีมาพร ด.ช.จิรวัฒน์ เทียมสีฟ้า	๒,๐๐๐
๒๑๙	นางสาวขวัญใจ เทียมสีฟ้า	๒,๐๐๐
๒๒๐	นายสำรวย นายอนุสรณ์ น.ส.ศราภรณ์ น.ส.อารียา ด.ช.นันทนัช บุษราคัม พ่อสุดใจ จิตตบุญมี	๒,๐๐๐
๒๒๑	นายภูพิงค์ นางศิลป์สุภา บุญเทศ	๒,๐๐๐
๒๒๒	นางอุบลวรรณ นายกล้าณรงค์ เด็กหญิง วรกมล มูลพิสุญ	๒,๐๐๐
๒๒๓	คุณอรรณพ คุณธันธวดี พิเศษพงษา	๒,๐๐๐
๒๒๔	อาจารย์ธรรมรัตน์ อาจารย์อารีย์ แก้วโบราณ	๒,๐๐๐
๒๒๕	แม่บาง บุญใบ พร้อมลูกหลาน	๑,๕๐๐

๒๒๖	พ่อบุญกอง แม่ยิ้ม	
	นายอนุรักษ์ นายสุขสันต์ ดีเพชร	๑,๕๐๐
๒๒๗	พ่อชาย แม่กา พรมมา	
	พ่อมา แม่เขียว บุญยิ่ง	๑,๕๐๐
๒๒๘	แม่หนูเปี่ยง บุษราคัม พร้อมลูกหลาน	๑,๕๐๐
๒๒๙	พ่อสำ แม่บุญเลี้ยง นารีจันทร์	
	พ่อสุนา แม่ทองสุข ค่อมสิงห์	๑,๕๐๐
๒๓๐	พ่อปรีชา แม่รัตนา วิลัยกุล	๑,๕๐๐
๒๓๑	พ่อมะลิ ไชยผง พร้อมลูกหลาน	๑,๕๐๐
๒๓๒	แม่ตา บุษราคัม	
	พ่อสมบัติ แม่บุญเพ็ญ วัดเวียงคำ	๑,๕๐๐
๒๓๓	คุณนเรศ คุณวาสนา ซิ้มอิ่ม	๑,๕๐๐
๒๓๔	พ่อดิเรก แม่บัวพันธ์ พิมพ์เรือง	๑,๕๐๐
๒๓๕	แม่ไห สาขา พร้อมลูกหลาน	๑,๕๐๐
๒๓๖	พ่อวิรัตน์ แม่สายสมร ดวงจำ	๑,๕๐๐
๒๓๗	แม่สมโภช สาขา	๑,๕๐๐
๒๓๘	พ่อสาคร แม่อำพร วัดเวียงคำ	๑,๕๐๐
๒๓๙	แม่เพชร อามาตรสมบัติ พร้อมลูกหลาน	๑,๕๐๐
๒๔๐	พ่อประสาร แม่ทับทิม รักนาชาติ	๑,๑๑๑
๒๔๑	พระครูธรรมสโมธาน รจอ.เมืองอุดรธานี	๑,๐๐๐
๒๔๒	พ่อสายทอง แม่คำมา หงษ์ลายลม	๑,๐๐๐
๒๔๓	พ่อเคน แม่บุบผา ศึกษา แม่ป้อง ศรีพรรณ	๑,๐๐๐

๒๔๔ พ่ออธิศักดิ์ แม่สาคร ชัยณรงค์ ๑,๐๐๐
๒๔๕ พ่อสอ แม่บุญวาท ดอนแสง ๑,๐๐๐
๒๔๖ พ่อวิพัฒน์ แม่อำนวนศิลป์ แสงนุรักษ์ ๑,๐๐๐
๒๔๗ แม่พลู ยืนชนม์ พร้อมลูกหลาน ๑,๐๐๐
๒๔๘ พ่อจรูญ แม่อาภรณ์ ชุมพล พร้อมครอบครัว ๑,๐๐๐
๒๔๙ พ่ออุดม แม่บัวพันธ์ เพียเอีย ๑,๐๐๐
๒๕๐ ด.ญ.กฤชบงกช ด.ญ.กฤชกนก
ด.ช.กฤชพชร บุษราคัม ๑,๐๐๐
๒๕๑ พ่อคำปน แม่สมศรี สนธิสัมพันธ์ ๑,๐๐๐
๒๕๒ แม่บาง เมืองผุย ๑,๐๐๐
๒๕๓ พ่อทอง กาพย์ขน พร้อมลูกหลาน ๑,๐๐๐
๒๕๔ พ่อสมัย แม่หลิน โควังชัย พร้อมลูกหลาน ๑,๐๐๐
๒๕๕ พ่อวรกานณ์ แม่ลอน สนทอง ๑,๐๐๐
๒๕๖ พ่อพินิจ แม่สายยุทธ โภคาพาณิชย์ ๑,๐๐๐
๒๕๗ พ่อสมัย แม่จิตตา บุญช่วย ๑,๐๐๐
๒๕๘ พ่อขันเพชร เมืองผุย พร้อมครอบครัว ๑,๐๐๐
๒๕๙ พ่อประจักษ์ แม่บังอร เมืองผุย ๑,๐๐๐
๒๖๐ พ่อสมเนียง แม่นาง นายสมพร ชุมพล ๑,๐๐๐
๒๖๑ พ่อประดิษฐ์ แม่อุไร สาขา ๑,๐๐๐
๒๖๒ พ่อวิเชียร แม่สมพร สาขา ๑,๐๐๐
๒๖๓ พ่อสมนึก แม่กาญจนา สายทอง ๑,๐๐๐
๒๖๔ พ่อภาส แม่พันธ์ รัตนวงษ์ ๑,๐๐๐
๒๖๕ แม่แพง เรือนทิพย์ พร้อมลูกหลาน ๑,๐๐๐

๒๖๖	พ่อชาย บุษราคัม พร้อมลูกหลาน	๑,๐๐๐
๒๖๗	แม่คำพันธ์ สาขา	๑,๐๐๐
๒๖๘	พ่อคำกอง แม่จิราภรณ์ บุษราคัม	๑,๐๐๐
๒๖๙	พ่อมงคล แม่ระเบียบ บึงมุม	๑,๐๐๐
๒๗๐	พ่อบุดดา แม่สะอาด พนาลาภ	๑,๐๐๐
๒๗๑	นายพิชยะ ด.ช.ชวาลา ศรีริกิจ	๑,๐๐๐
๒๗๒	พ่อแดง แม่ราตรี กาจู๊ด	๑,๐๐๐
๒๗๓	พ่อชาย แม่คำจันทร์ จำนงค์พันธ์	๑,๐๐๐
๒๗๔	พ่อไพฑูรย์ แม่สมเพียร บุษราคัม	๑,๐๐๐
๒๗๕	เด็กหญิงบุณยกร โสภา	๑,๐๐๐
๒๗๖	พ่อวัน แม่ประยูร กงแก้ว	๑,๐๐๐
๒๗๗	น.ส.จิตติยา นุศรีอัน ด.ญ.จิราภรณ์ กาพย์ขน	
	ด.ญ.นันทัชพร มหาง้อ ด.ช.พนม แจ้งหลุยค์	๑,๐๐๐
๒๗๘	พ่อประเทือง แม่จันทร์เพ็ญ	
	น.ส.มณีรัตน์ น.ส.สุพัตรา เหล่าบ้านค้อ	๑,๐๐๐
๒๗๙	นายวัชรพงษ์	
	น.ส.อนงค์นาถ ด.ญ.พนิดา วงคำจันทร์	๑,๐๐๐
๒๘๐	พ่อบุญมี นายสวัสดิ์ นามวงษ์	๑,๐๐๐
๒๘๑	พ่อเสรี แม่สำราญ รัตนปัญญา	๑,๐๐๐
๒๘๒	พ่อถาวร แม่ศรีพระจันทร์ วงคำจันทร์	๑,๐๐๐
๒๘๓	พ่อสมุน แม่สุวรรณ บุษราคัม	๑,๐๐๐

๒๘๔	พ่อทองดี แม่หนูพลอย บุษราคัม พร้อมครอบครัว	๑,๐๐๐
๒๘๕	พ่อทองใบ แม่บุญหลาย รัตนวงษ์	๑,๐๐๐
๒๘๖	พ่อบัวพัน แม่บัวไล คงสูงเนิน	๑,๐๐๐
๒๘๗	แม่ศิรภัสสร ดิ๊ดคินสัน	๑,๐๐๐
๒๘๘	พ่อครูเมือง แม่สมศรี ศรีสงค์	๑,๐๐๐
๒๘๙	พ่ออากาศ แม่ฉลวย นายณัฐพล สมบูรณ์	๑,๐๐๐
๒๙๐	พ่อองอาจ แม่มณีวรรณ หมั่นบำรุง	๑,๐๐๐
๒๙๑	พ่อสิงห์ แม่รัชนี บุษราคัม	๑,๐๐๐
๒๙๒	คุณวัฒนชัย ราชสีห์	๑,๐๐๐
๒๙๓	พ่อเสถียร แม่ดวงใจ ชินอ่อน	๑,๐๐๐
๒๙๔	พ่ออุดม แม่คำฝั่น ยืนชนม์	๑,๐๐๐
๒๙๕	แม่ปราณี จันทร์แสง	๑,๐๐๐
๒๙๖	พ่อประวัติ แม่บุญเพ็ญ นายณัฐพล เครือแวงมล	๑,๐๐๐
๒๙๗	พ่อสมบูรณ์ แม่หนู เหล่าสมบัติ พร้อมลูกหลาน	๑,๐๐๐
๒๙๘	สิบโทกฤษฎา ตั้งสุวรรณ์	๑,๐๐๐
๒๙๙	พ่ออดุลย์ แม่เหรียญ โยธาวัน	๑,๐๐๐
๓๐๐	แม่สอน เสารโส	๑,๐๐๐
๓๐๑	แม่อินทร์ สาขา พร้อมลูกหลาน	๑,๐๐๐
๓๐๒	พ่อหนูเทียน แม่คำสอน นิลกิจ	๑,๐๐๐
๓๐๓	พ่อไพฑูรย์ แม่ปิยา ศรีจันทร์	๑,๐๐๐

๓๐๔	แม่เกษร ศรีผาง	๑,๐๐๐
๓๐๕	พ่อนิยม แม่เพชรี หาญสุโพธิ์	๑,๐๐๐
๓๐๖	พ่อจำเนียร แม่บังอร สมมาตย์ พร้อมครอบครัว	๑,๐๐๐
๓๐๗	พ่อสมชัย แม่ประจิม ชัยวงษา	๑,๐๐๐
๓๐๘	นายวสันต์ นางรัตนา เหล่าเจริญ	๑,๐๐๐
๓๐๙	พ่อไชยา แม่เบญจมาศ พรมแก้ว	๑,๐๐๐
๓๑๐	พ่อสมบัติ แม่ศรีสุนีย์ คำท่าก้อ	๑,๐๐๐
๓๑๑	นายภุชงค์ นายอรงกฎ นางสาวพิไลวรรณ เพชรคำ	๑,๐๐๐
๓๑๒	พ่อกอง แม่ซู สีหาบง	๑,๐๐๐
๓๑๓	พ่ออดุลย์ แม่ทองใบ กองอุดม	๑,๐๐๐
๓๑๔	พ่อคำรณ สามารถ	๑,๐๐๐
๓๑๕	พ่อสอน แม่เต็มดวง ดีวุดวาด	๑,๐๐๐
๓๑๖	พ่อสุนทร แม่สุดถนอม ภูกมล	๑,๐๐๐
๓๑๗	ดต.สายัน สามน	๑,๐๐๐
๓๑๘	นางสาวอารยา ถากลางราด	๑,๐๐๐
๓๑๙	พ่อทองเยิ้ม แม่แดง ใหญ่ยิ่ง	๑,๐๐๐
๓๒๐	แม่แสง แสงสุรินทร์ พร้อมลูกหลาน	๑,๐๐๐
๓๒๑	สท.สงวน เพชรคำ	๑,๐๐๐
๓๒๒	แม่อุบลวรรณ ลาหมัน	๑,๐๐๐
๓๒๓	นางเมตตา ไวมาตร	๑,๐๐๐
๓๒๔	นางภา นายสุจักกรี ไวมาตร	๑,๐๐๐

๓๒๕	พระครูรัตนสารธรรม จต.สาด เขต ๑	๖๐๐
๓๒๖	แม่สมเพ็ชร ชินอ่อน	๖๐๐
๓๒๗	พ่ออู่ทอง แม่วงเดือน สิงหาเทพ	๖๐๐
๓๒๘	พระครูสิริสุตาคม จต.น้ำพอง เขต ๑	๕๐๐
๓๒๙	พระครูฉันทสารคุณ จต.หนองกุง	๕๐๐
๓๓๐	พระครูปริยัติสารการ จต.ม่วงหวาน เขต ๒	๕๐๐
๓๓๑	พระครูปริยัติปัญญาทร จต.วังชัย	๕๐๐
๓๓๒	พระครูสุตสารวิมล จต.ม่วงหวาน เขต ๑	๕๐๐
๓๓๓	พระครูวิจักษ์สารกิจ จร.วัดบัวระพา	๕๐๐
๓๓๔	พระครูปราโมทย์วุฒิสาร จร.วัดศรีชมชื่น	๕๐๐
๓๓๕	พระครูปัญญาสารภิรม จร.วัดบูรพาภิรมยาราม	๕๐๐
๓๓๖	พระณัฐสิทธ์ วรญาโณ รก.จร.วัดศรีอุดม	๕๐๐
๓๓๗	พระผล จนฺทสาโร รก.จร.วัดพลับพลาชัย	๕๐๐
๓๓๘	พระมหาวิษณุพงษ์ สุวฑฺฒโน จร.ป่าเทพนิมิต	๕๐๐
๓๓๙	พ่อประสบ แม่สุชาดา บุษราคัม บ้านโคกกลาง	๕๐๐
๓๔๐	แม่ดาวดี แก่นนาคำ	๕๐๐
๓๔๑	แม่คำพรวน ทนงแผง	๕๐๐
๓๔๒	พ่อสนิท ชุมพล	๕๐๐
๓๔๓	นางสาวรำไพร ชุมพล	๕๐๐
๓๔๔	พ่อสิงห์ แม่นาง สีดานุย	๕๐๐

๓๔๕ พ่อบุญมี แม่สงบ ภูญชา ๕๐๐
๓๔๖ พ่อแดง แม่วาสนา พิมพ์จำปา ๕๐๐
๓๔๗ พ่อสมร แม่นวลละออ
เด็กหญิงวิชชุดาพร ศรีกระแจะ ๕๐๐
๓๔๘ นายดำรงค์ นางพวงเพชร เด็กชายธัญธร
เด็กหญิงธีมอาภา สนทอง ๕๐๐
๓๔๙ พ่อบรรจง แม่นาง อุปัชฌาย์ ๕๐๐
๓๕๐ นายเกียน นางสมเพชร คำพู่ ๕๐๐
๓๕๑ พ่อภูสิทธิ์ คุณจินดา แม่น้อม ศรีแก้ว ๕๐๐
๓๕๒ แม่บุญรอด วัดเวียงคำ พร้อมครอบครัว ๕๐๐
๓๕๓ นายเวช อินทะพุก ๕๐๐
๓๕๔ พ่ออรุณ โสภาศรี ๕๐๐
๓๕๕ นางสุพัฒน์ สะตะ พร้อมครอบครัว ๕๐๐
๓๕๖ นายนรินทร์ นายสุพิน นิลกิจ ๕๐๐
๓๕๗ นางสาวสุพรทิพย์ สุกัน ๕๐๐
๓๕๘ พ่ออำนวย แม่ไพฑูรย์ โนนวังชัย ๕๐๐
๓๕๙ เด็กหญิงณัฐวิภา ทาบุราญ ๕๐๐
๓๖๐ แม่วิภาวี โอวาท ๕๐๐
๓๖๑ คุณอนุชา อาษาพนม ๕๐๐
๓๖๒ พ่อสุวรรณ แม่ฝ้าย จันทร์เกิ้น ๕๐๐
๓๖๓ นายวันชัย นางสุพรรณี พวงรัตนสีมา ๕๐๐
๓๖๔ นางกีริยา ไวมาตร ๕๐๐
๓๖๕ นายกิตติชัย เด็กหญิงกันติมา นามเมืองรักษ์ ๔๐๐

๓๖๖	เด็กชายธนา เด็กหญิงโอรีน โอวา	๔๐๐
๓๖๗	นายพัลลภ เด็กชายศุภชัย	
	เด็กหญิงอาทิตยา ชุมพล	๓๐๐
๓๖๘	เด็กหญิงนันทกานต์ แสงเวียง	
	เด็กหญิงจริยาวดี เด็กหญิงภัทรวดี สีภักดี	๓๐๐
๓๖๙	พระครูสุวรรณญาณวัฒน์	
	จต.ทรายมูล เขต ๒	๒๕๐
๓๗๐	พระครูปลัดสุพันธ์ กนฺตสีโล	
	จต.ทรายมูล เขต ๑	๒๕๐
๓๗๑	พระครูสิริสารธรรมประโชติ	
	จร.วัดสว่างอารมณ์	๒๕๐
๓๗๒	พระครูวิมลสารานุกูล จร.วัดอิสาณ	๒๕๐
๓๗๓	พระครูประโชติสารภิมล จร.วัดสว่างอรุณ	๒๕๐
๓๗๔	พระครูปุณณวีรธรรม จร.วัดสระทรงศิลา	๒๕๐
๓๗๕	พระครูสุวรรณวรญาณ	
	จร.วัดใหม่สามัคคีธรรม	๒๕๐
๓๗๖	พระครูเกษมธรรมาจาร	
	จร.วัดสามัคคีวิทยาราม	๒๕๐
๓๗๗	พระอธิการบุญเฮือง ปณฺฑิโต	
	จร.วัดศรีสุมังค์	๒๕๐
๓๗๘	พระสมุห์บุญโฮม ตนฺติปาโล	
	จร.วัดสว่างแสงอรุณ	๒๕๐

๓๗๙	พระสุพจน์ สุทฺธจิตฺโต รก.จร. ทุ่งสว่าง	๒๕๐
๓๘๐	พระมหาสมหมาย สิริปญฺโญ จร.วัดธาตุจอมศรี	๒๕๐
๓๘๑	พระอธิการทองพูล กิตฺติคุตฺโต จร.วัดโนนกลาง	๒๕๐
๓๘๒	พระประมาณ ธมฺมโชโต รก.จร.วัดพิมพาวนาราม	๒๕๐
๓๘๓	พระอธิการชากล้า พลญาโณ จร.วัดโพธิ์ศรี	๒๕๐
๓๘๔	พระปลัดวุฒิชัย อาภาธโร จร.วัดศรีบุญเรือง	๒๕๐
๓๘๕	พระอธิการคุรู กตปุญฺโญ จร.วัดชุมพร	๒๕๐
๓๘๖	พระครูสถิตสารโสภิต จร.วัดสามัคคีวิทยาราม	๒๕๐
๓๘๗	พระอธิการสมุด สจฺจวโร จร.วัดโพธิ์ชัย	๒๕๐
๓๘๘	พระอธิการทองคำ สุจิณฺโณ	๒๕๐
๓๘๙	พระมหาอรชุน ปสนฺนจิตฺโต จร.วัดบัวระพา	๑๕๐
๓๙๐	พระคำตัน ปริมุตฺโต รก.จร.วัดศรีธรรมา	๑๐๐
๓๙๑	พระณรงค์ ปญฺญาธโร รก.จร.วัดชลประทานศรัทธา	๑๐๐
๓๙๒	พระอุทัย อธิวโร รก.จร.วัดบึงบอน	๑๐๐
๓๙๓	พระลี อาภาธโร วัดพิมพาวนาราม	๑๐๐

รายนามคณะศิษยานุศิษย์ เจ้าภาพพิมพ์หนังสือ งานพระราชทานเพลิงศพ พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต)

คณะศิษยานุศิษย์ หลวงปู่เจ้าคุณพระมงคลพรหมสาร หลวงปู่พรหม วัดเขื่อนอุบลรัตน์ นำโดย **พระอาจารย์มหาจริทธิ์ วชิรเมธี** เจ้าคณะอำเภออุบลรัตน์ ร่วมกับคณะญาติธรรม น้อมสักการบูชาคุณ เจ้าคุณอาจารย์พระอุดมปัญญาภรณ์ เป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์หนังสือถวาย จำนวนทั้งสิ้น ๒๑๐,๐๐๐ บาท ซึ่งประกอบด้วยคณะศรัทธาตามรายนาม ดังนี้

๑. บริษัท น้ำตาลขอนแก่น จำกัด (มหาชน)
๒. บริษัท บุษกรทรานสปอร์ต จำกัด
๓. บริษัท สเปคการ์ด จำกัด
๔. บริษัท บุษกรวู๊ดชิฟ จำกัด
๕. บริษัท บ้วนงั้น จำกัด (คลังเหล็กขอนแก่น)
๖. ดร.อรพรรณ สินประสงค์

๗. คุณธีระ สงวนดีกุล

๘. คุณวิมลมาลย์ ภากรศิริวงศ์

๙. คุณพรศรี ก๊กกวง

๑๐. คุณนภาพร สุวรรณแสง

๑๑. คุณสุรชัย คุณพิมลพรรณ แซ่อึ้ง

๑๒. หจก. เอ็นแพค คอนกรีต

๑๓. ผอ.สุเวช อ.สุฌานี แนวเงินดี

๑๔. ผู้บริหาร-คณะครู อำเภออุบลรัตน์

๑๕. คณะครู นักเรียน โรงเรียนบ้านพระบาทท่าเรือ

๑๖. คุณอุกฤษฎ์ อาภรณ์แก้ว

๑๗. คุณครูเยาวลักษณ์ ศิลาเลิศ

๑๘. คุณครูนิยุบล จารย์โพธิ์

๑๙. คุณครูสุทธิลักษณ์ กฤตยาวรกุล

๒๐. พ่อปานทอง แม่อารีรัตน์ สุระเสียง

๒๑. คุณครูวราภรณ์ - ทิพย์อาภา มาตราสงคราม

๒๒. คุณวรพนธ์ คุณเรืองวิไล วัชรปาน

๒๓. คุณไพบูลย์ คุณฐิติยา ขอนศักดิ์

๒๔. คุณชัยยา คุณสุวิมล โชคศิริทรัพย์

๒๕. คุณสัมฤทธิ์ คงอินทร์

๒๖. แม่บัวลำ บุญศรี

๒๗. แม่คำนาง เฉลิมศรี

๒๘. พ่อสมร แม่ดี ไชโยธา

๒๙. คุณวีระ คุณซ่อนสคราญ อาสานอก
๓๐. คุณกิตติศักดิ์ ราศีนวล
๓๑. คุณวิสนุ ทองกลิ่น
๓๒. คุณเสวตร นาคนิล
๓๓. หจก. พี. เอส. อาร์ พรหมฤทธิ์
๓๔. ครอบครัวพลหาญ
๓๕. ครอบครัวทองสุทธิ์
๓๖. ครอบครัวศรีสวาท
๓๗. ครอบครัวพงษ์จรัสมณี
๓๘. ครอบครัวแก่นโสม
๓๙. ครอบครัวเที่ยงธรรม
๔๐. ครอบครัวปิ่นเภท
๔๑. ครอบครัวมูลเค้า
๔๒. ครอบครัวกุลทอง
๔๓. ครอบครัวผลทิพย์
๔๔. ครอบครัวขามผลา
๔๕. พ่อบุญมี แม่ยุพิน กลางเคื่อม
๔๖. พ่อถวาย เชาว์ประจักษ์
๔๗. คุณประยูร คุณธารทิพย์ ทิพย์รอด
๔๘. พ่อราตรี แม่ทองพูล สีหาทับ
๔๙. พ่อแล แม่ทองแถว ยามสุข
๕๐. แม่บุญมี พิมพ์พันธ์

๕๑. พ่อหนูเดิน แม่สาย ผาโคตร
๕๒. พ่อประเสริฐ แม่คำพวย พันธุ์คะชะ
๕๓. พ่อสุระชิต แม่ละมูล จันทร์แสง
๕๔. คุณชุมพล บุปผากรรณ
๕๕. พ่อที แม่ทองสุน พรรคทิง
๕๖. พ่อดี แม่นาง วงเสย์
๕๗. คุณพรณรงค์ คุณวรันต์ภรณ์ กาษี
๕๘. คุณพรนภา สุกลสถิตย์กุล
๕๙. พ่อกวี แม่สวาท ศิริจันโท
๖๐. แม่เบา บุตรชาติ
๖๑. คุณนิวัต คุณพัชรี ทัพธานี
๖๒. คุณณภัทร ด้วงแพง
๖๓. คุณสลิตา ธาราวดี
๖๔. คุณหัสดี คุณละอองแก้ว เกตุศรีพรหม
๖๕. คุณพิมประไพร คุณสุรีพร พระสุบิน
๖๖. คุณจิราพร พระศรี
๖๗. คุณวิษณุ คุณกฤษดาพร ธาราวดี
๖๘. คุณสมบูรณ์ คุณหนูพิษ สมดี
๖๙. คุณอุเทน คุณสุปราณี แสงคำ
๗๐. คุณสำฤทธิ์ คุณมาลิน เงินโต
๗๑. คุณสุภาพร ธารเอี่ยม

นอกจากนี้ คณะสงฆ์อำเภอน้ำพอง ร่วมเป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์หนังสือถวายอีก ๓๑,๔๐๐ บาท

รายนามคณะศิษยานุศิษย์
เจ้าภาพย่ามถวายพระเถรานุเถระ
งานพระราชทานเพลิงศพ
พระอุดมปัญญาภรณ์ (สี ปญฺญาปโชโต)

คณะศิษยานุศิษย์ผู้มีรายนามดังต่อไปนี้ มีจิตศรัทธาเป็นมหากุศลร่วมบริจาคปัจจัย ๑๕๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าย่ามถวายพระเถรานุเถระ ในงานพระราชทานเพลิงศพพระอุดมปัญญาภรณ์

๑. คุณพรศิลป์ คุณมนทนัฐ แต้มศิริชัย
๒. ดร.อรพรรณ สินประสงค์
๓. อ.เฎฐพฤนท์ คุณบุญมี วงษ์คำจันทร์
๔. อ.เยาวมาลย์ นารอง
๕. อ.สุริยา - อ.ริสม เสนาเมือง
๖. อ.อรุณ อ.อุดม สุทธิคุณ
๗. อ.ประยูร จำปาชนม์
๘. อ.เดชสมภพ อ.มยุรี วงษ์คำจันทร์

๙. คุณฤปนาถ คุณกชกร เหล็กโคกสูง

๑๐. อ.สมเพชร อ.เทวี สุพรมพิทักษ์

๑๑. ปลัดสุนทร อ.กองไพล บัวมาตร์

๑๒. อ.ถาวร อ.อัจฉราวรรณ คำอ้อ

๑๓. คุณธีรศักดิ์ คุณนิราพรรณ คำอ้อ

๑๔. คุณแม่ฮวย นิ่มสกุล

๑๕. คุณแม่องุ่น ปิตธวยัชชัย

๑๖. นางสุภาพ พรหมเทศ

๑๗. นายชาติชาตรี ธรรมโหร

๑๘. นางสมหวัง สังแก้ว

๑๙. นางดังการ พลลาภ

๒๐. นางสรวงสุดา ทองเฉลิม

๒๑. เลิฟ-ลาฟ-ล็อค ทองเฉลิม

๒๒. ผอ.อินทร อ.สุภาภรณ์ กิตติก้อง

๒๓. คุณนัชพร คุณปัทมพร กิตติก้อง

๒๔. รศ.ดร.สุพรรณี พรหมเทศ

๒๕. อ.สุนันทา ยนต์ดัน

๒๖. นางวิมาลา รัตนปัญญา

ร้อยคำบูชา – อาลัย

พระอุดมปัญญาภรณ์

(สี ปญฺญาปโชโต)

หยาดสายฝน หล่นพราก พรูจากฟ้า
ดั่งสายแห่ง น้ำตา รินบ่าไหล
ปริ่มว่าสุด อนาถ แทบขาดใจ
ด้วยความรัก ความอาลัย ทุกข์ไหนปาน

เมื่อโพธิ์ไทร ใบหนา โค่นลาลับ
ประทีปธรรม วูบวับ ดับสังขาร
เคยส่องแสง ทางเดิน มาเนิ่นนาน
กลับถึงกาล อันไม่ควร มาด่วนจร

จากดินแดน กันดาร บ้านยางอุ้ม
ชีวิตทุ่ม เทฝ่า ไม่ล้าอ่อน
จนเป็นดาว **อุดมค่า** **ปัญญาภรณ์**
ส่องสะท้อน สงฆ์ไทย ให้งดงาม

งามพระแท้ พระดี เป็นสีส่อง
ถิ่นน้ำพอง เกริกไกล คนไถ่ถาม
ทุกโครงการ เลื่องชื่อ เล่าลือนาม
บ่งนิยาม เด่นชัด นักพัฒนา

ธนาคาร ชุมชน เป็นต้นคิด
ศูนย์บำบัด ยาเสพติด เทจิตหา

สร้างอาชีพ สร้างฐานะ สร้างประชา
เน้นหลักธรรม นำพา สร้างค่าคน

บัดนี้มอง ทิศไหน ให้อ้างว้าง
ดั่งเส้นทาง มืดอับ ดูสับสน
หวังที่วาด วูบไหว ให้กังวล
เกรงขาดหน ทางรอด สืบทอดทอ

ใครจะนำ วัดชัยศรี ที่บ้านเสียว
ใครจะเทียว สืบโครงการ ช่วยสานต่อ
ใครจะปลอบ เณรน้อย ที่คอยรอ
คิดแล้วท้อ รันทด สลดใจ

เคยถวาย เช้าเพล ได้เห็นหน้า
เคยพูดจา ทุกยาม คอยถามไถ่
แม้เดินทาง ห่างแดน สุดแสนไกล
ยังกลับให้ ญาติโยมเห็น เป็นบุญตา

แสนเสียดาย พระดี ที่ด่วนจาก
น้ำตาพราก ไหลลง อาบตรงหน้า
ประจักษ์ชัด ชีวิต อนิจจา
สุดท้ายลา ลับร้าง ไม่ต่างกัน

วันนี้ทิ้ง สังขาร ให้กรานกราบ
ส่องให้ทราบ ถ่องแท้ ความแปรผัน
ชีวิตหนอ เกิดแล้วดับ เร็วฉับพลัน
ขอให้หมั่น ทำดี อย่ารีรอ

ร้อยอักษร กลอนไหว้ วันใจหมอง
ยึดครรลอง วิถีทาง ท่านสร้างก่อ
เอาสีแต้ม เติมธรรม เทิดนำทอ
ทำดีขอ เชิดชูค่า บูชาคุณ

สถิต แก้วล้วนล้วน
ประพันธ์บูชาคุณ

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด

บุญได้ที่..บารมีพอแล้ว
วิมานแก้วบนสวรรค์..นั่นเรื่องธรรมดา